

Thiên Xuân Mộng

Contents

Thiên Xuân Mộng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	75
23. Chương 23	78
24. Chương 24	82
25. Chương 25	86
26. Chương 26	89
27. Chương 27 (end)	93

Thiên Xuân Mộng



Giới thiệu

- Xin cho hỏi, đây là đâu ạ?- Là Thiên Xuân quốc. . . Giấc mộng này, sao cứ đeo bám cô mãi thế? . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-xuan-mong>

1. Chương 1

Chương 1: Lỡ là định mệnh của nhau. . .

.....
Sweet Candy: Có nick add nữa này...

Tuyết San: Thì chấp nhận, hành theo luật cũ của cậu...

Sweet Candy: Dạo này ăn giết cũng nhiều lắm, tin được không đây?

Tuyết San: Tiểu mỹ nhân à, sao cậu xem trọng đồng tiền thế?

Trần Tú Anh, mỹ nữ trường Bách Khoa. Vừa nhìn đã mẩn, thấy nụ cười thì nam sinh lập tức chết mê chết mệt. Mắt ngọc mây ngài, da trắng nõn nà, nhìn là muốn véo thử xem là da người hay là da bánh bao. Mũi cao, mắt to, miệng nhỏ, không thể chê vào đâu được. Các chàng chỉ dám len lén nhìn từ xa bởi, chạm vào là phải... tổn kém.

Tú Anh kinh doanh rất “kinh khủng”. Add nick zalo, facebook thì phải đưa 50 nghìn, chat một dòng thì phải mất 5 nghìn, cứ thế mà tính. Tuy nhiên, cô không xem nặng chuyện tình cảm, duyên phận, nói chuyện chỉ đơn giản là kê khai lí lịch và nhận tiền. Vì vậy, nhiều người thường bảo cô là chảnh chọe, làm giá... nhưng gái đẹp, có cái giá của gái đẹp kia mà... ai bảo... ham hố.

Tú Anh không sinh ra để làm 1 vị đại tiểu thư cũng như công chúa trong truyện cổ tích mẹ cô vẫn thường hay kể. Cô xinh đẹp nhưng cô độc, 22 tuổi vẫn không có người yêu, phải chăng ông Trời đã ban cho cô trái tim sắt đá? Nhưng cô nghĩ, duyên phận vẫn chưa đến. . .

Gia đình cô nghèo, rất nghèo, vì thế nhiều người vẫn hay khinh thường xuất thân của cô. Nhưng ít ai biết rằng, cô đã tự trải qua tất cả thăng trầm cuộc sống, dù có khó khăn thế nào cũng vượt qua, bởi cô luôn lạc quan. Người bi quan chỉ thấy những điều khó thực hiện. Ba cô là một người cần cù chịu khó, tuy nhiên ông không được đi học vì gia đình ông quá nghèo. Mẹ thì khác, bà một tiểu thư con nhà giàu, danh giá nhưng lại đem lòng yêu thương ba cô, vượt qua rào cản gia đình mà cùng ông chia ngọt, sẻ bùi. Đáng lẽ, gia đình của cô đã khá khá hơn nhưng do cuộc ép hôn bất thành với một đại gia ở quê nhà mà gia đình cô bị chèn ép. Nhưng mọi chuyện đã qua, Tú Anh “kinh doanh nhan sắc” một cách chuyên nghiệp. Cô bán phần son mình tự làm. Với ngoại hình bắt mắt, các cô gái luôn muốn giống cô nên tranh nhau mua hàng. Hầu như “thực phẩm chức năng” cô hay quảng cáo chỉ là những món ăn bình thường nhưng các tiểu thư đài cát đâu có biết, chỉ biết món ăn vừa ngon lại vừa tu dưỡng nhan sắc.

Tú Anh lúc nhỏ đã rất xinh đẹp rồi, tuy quần áo luôn lấm lem bùn đất nhưng nét đẹp thoát tục hơn hẳn những đứa trẻ trong làng. Cô không câu nệ chuyện quần áo và chăm sóc sắc đẹp, dơ thì tắm, có sẹo thì cứ để nó tự lành. Cô có tư chất thông minh, điều này là tất nhiên, bởi cô đang theo học trường Bách Khoa,

khoa Khoa học và Kỹ thuật máy tính. Cô không thường đến trường, thời gian rảnh cô dành hết cho việc làm thêm, 1 tuần thì lại đến trường 1 lần để mượn bài vở bạn bè chép lại. Cô không cho phép mình có thời gian rảnh, điều đó thật phí phạm “tiền bạc”.

Hôm nay tan ca sớm, Tú Anh về phòng trọ của mình. Nói là phòng trọ nhưng chỉ là 1 căn gác xếp nhỏ, nhìn thẳng ra là khung cửa sổ với chiếc rèm cửa trắng bay bay theo chiều gió. Cô tưới chậu cây nho nhỏ bên cửa sổ. Chậu cây này là của người ở trọ trước, cậu ta đã thôi học và dọn đi nơi khác, bỏ quên chậu hoa nhỏ này lại. Loài hoa này rất đẹp, là hoa bỉ ngạn. Trong truyền thuyết Trung Quốc, người ta còn gọi là hoa “Tan Hồn”, chỉ cần chạm vào là hồn siêu phách lạc, hay bỉ ngạn cất giấu kí ức của người chết, nở dọc 2 bên đường Hoàng Tuyền, lối đi vào cầu Nại Hà. Thật ngớ ngẩn, chẳng phải cô vẫn đang chạm vào nó hay sao? Hiện nay, loài bỉ ngạn đỏ rực này thường nở dọc 2 mép rừng U Minh, Tú Anh cũng không tìm hiểu rõ, chỉ biết, nó là người bạn của cô suốt 4 năm qua.

- Bỉ ngạn nè, mày có muốn gặp gia đình tao không? Rất muốn đúng không? Mày đợi đi, khi nào tao ra trường sẽ dắt mày về!- Cô chạm nhẹ ngón tay trở vào cánh hoa, cánh hoa đỏ nhẹ nhàng ôm lấy ngón tay thon dài trắng ngần. Tú Anh khẽ nở nụ cười, cô vén bức rèm, nắng chiếu vào chậu cây tạo nên bức tranh đơn giản mà xinh đẹp lạ thường.

Khung cảnh phút chốc lại chìm trong im lặng, có thể nghe rõ từng nhịp thở của cô, tiếng bút viết vội trên giấy, nghe rõ cả tiếng lòng cô độc. . .

- Xin cho hỏi, đây là đâu ạ?- Cổng thành cổ kính, người dân ăn mặc cổ xưa, họ lướt qua nhau vô tình, chỉ dừng lại khi muốn mua hàng.

- Cô nương có lẽ là người phương xa đến, đây là Thiên Xuân quốc...- 1 người đàn bà trung niên đáp lại câu hỏi của cô. Thiên Xuân quốc? Cái tên nghe thật lạ. . .

Tú Anh bình tĩnh, trời vẫn chưa sáng, đồng hồ điểm ba giờ. Đây là lần thứ 3 cô mơ thấy vùng đất này, vùng đất xa lạ, là nước Trung Hoa chăng? Giống hệt như những bộ phim bộ cô từng xem qua. . .

Tú Anh ngủ thêm chút nữa, hôm nay cô sẽ đến trường. Vào thứ 2 mỗi tuần đều như thế. . .

- Tuyết San!- Tú Anh vẫy tay gọi cô bạn, 2 người không thân lắm nhưng tạm gọi là tình bạn. Tuyết San rất hiền, vì thế cô cũng yên tâm trao đổi.

- Ô kìa, Tú Anh!- Cậu bạn nở nụ cười lãng tử, chiếc snapback trên đầu đội ngược, quần áo chẳng chỉnh chu, mang hơi hướng hip hop quái gở. Quốc Minh, hot boy cùng khoa. Cậu buông vòng tay đang kéo cổ Lan Vân ra chạy đến bên Tú Anh. Cô bặm môi đi thẳng không thèm quay đầu lại, không ngờ hôm nay cô lại xui xẻo như thế, gặp ngay cái đuôi đáng ghét. Lan Vân hậm hực:

- Cậu mà bước theo Tú Anh 1 bước nữa thì đừng nhìn mặt tớ!

- Sao chứ?- Quốc Minh nhướn mày. Lúc trước, Lan Vân là hoa khôi của khoa, nhưng 4 năm nay, lại chỉ là á khôi. Lan Vân thật sự đẹp, mũi cao, mắt to, môi đào, dáng người cũng bốc lửa nhưng chẳng hiểu sao khi so kè với Tú Anh lại thua hẳn 1 bậc. Ở Tú Anh toát lên vẻ thánh thiện, ma mị, càng nhìn càng bị thu hút. Quốc Minh và Lan Vân chỉ là bạn thân chứ không phải người yêu. Cậu hot boy này khá là thích thay bạn gái, lâu lắm chỉ yêu 1 ngày, ra dáng 1 playboy chính hiệu, có lẽ vì vậy mà cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ tiến đến với Lan Vân, chỉ sợ mất đi tình bạn khó tìm này thôi. Lúc đầu cũng chỉ định trêu chọc Tú Anh cho đến khi nhìn thấy nụ cười “miễn phí” dành cho khách hàng, nụ cười khiến cậu ngẩn ngơ suốt cả đêm.

Tú Anh chạy rất nhanh, Tuyết San bị kéo theo thở hồng hộc. Tú Anh chép miệng:

- Đối với những thằng con trai như thế thì không nên vấp vào. . .

- Đúng! Nhưng cậu thì thích con trai cái gì chứ! Nhiều lúc tớ cũng nghĩ... cậu thích tớ...

- Thì là vậy mà!- Tú Anh nhướn mày, khoe môi nở nụ cười lộ chiếc răng khểnh đáng yêu. Tuyết San há hốc mồm, không ngờ... hoa khôi bị les.

- Đừng đùa...- Cô bạn nhăn mặt. Tú Anh lại cười, bước chân sải đều đều bên cạnh Tuyết San.- Cậu thích con trai ra sao?

- Tốt nhất là mạnh mẽ, nam tính, khôi ngô, tuấn tú, nhất phải biết... gảy đàn tranh như tớ!- Tú Anh đi lên phía trước xoay người 1 vòng, giơ tay nắm lấy cái lá trên đỉnh đầu, hồn nhiên bay nhảy.

- Hơi khó tính nhỉ? Sao cậu lại thích gảy đàn tranh?

- Cái đó thì không biết. Lúc nhỏ, trong làng có 1 đoàn diễn hòa tấu, tớ tò mò ra xem, vừa xem đã thích cây cổ cầm kia... Tớ trưng bộ mặt đáng yêu ra dụ dỗ cô gái đàn tranh cho tớ đàn thử... Điều làm tớ ngạc nhiên và ai cũng ngạc nhiên đó là... tớ gảy được ngay bài “Ái thương” cô gái kia vừa gảy... Chỉ cần nghe điệu nhạc, tớ đã có thể đàn. . .- Chuyện đó là có thật, vừa hy hữu vừa lạ thường, đến cô cũng không thể ngờ. Cô là thiên tài, hê hê. Tú Anh đá ngay cục đá ven đường thẳng lên phía trước.

- Ấy da!- Tú Anh đang vui vẻ thì bỗng chốc hồn siêu phách lạc... Cục đá cũng không có nhỏ nha... Người đó đang ôm đầu khụy xuống, có vẻ là giáo viên. . .

- Tuyết San, hôm nay tớ không lên lớp, cậu... cũng trốn đi nha!- Tú Anh chạy cái vèo đi. Thầy cô ở đây nổi tiếng thù dai, cô nên tranh thủ trước khi ông thầy kia ngẩng đầu lên nhìn.

- Tú Anh!- Tuyết San gọi cô.

- Cậu điên à!- Tú Anh vẫn đang chạy hì hục, có nên nói Tuyết San thật thà, khù khờ quá không? Điên hay sao mà lại cố tình gọi tên cô thế?

Người kia ngẩng đầu lên, Tú Anh? Được lắm, gây họa rồi bỏ chạy không 1 lời xin lỗi. Tuyết San cũng quay đầu chạy luôn, cứ sợ họa lây. . .

- Kỳ Anh.

- Có.

- Phong Anh.

- Có.

- Tú Anh...- Giọng người con trai hơi ngân dài. Không có tiếng đáp lại, khóe môi người đó nhếch lên.

- Văng sao?- Đôi mắt tuyệt đẹp đảo quanh phòng. Tuyết San lí nhí giọng:

- Hôm nay... bạn ấy bị bệnh ạ!

- À... bệnh “vô trách nhiệm”.- Người thầy à lên 1 tiếng, cả lớp khó hiểu nhìn nhau. Thầy ơi, thầy có cần ác đến thế không?

Tú Anh là vận động viên thôn quê, còn Tuyết San là tiểu thư chân yếu tay mềm, tất nhiên là không đủ sức chạy bằng ông thầy chân dài mét tám rồi. Thầy là giáo viên mới, ngày đầu tiên đi dạy đã lãnh ngay cục u trên đầu, thủ phạm còn nhanh chân chạy thoát, đành bắt tạm đồng phạm vậy.

- Tên học sinh vừa rồi là Tú Anh?

- Dạ không biết!

- Khoa nào?

- Dạ không biết!

- Năm mấy?

- Dạ không biết!

- Em tên gì?

- Dạ không biết... à... em biết!

- Em bị chạm dây thần kinh hả?- Người thầy tức cười hỏi.

- Dạ kh... là do Tú Anh đã dặn em, ai hỏi gì về cậu ấy đều phải nói không biết, 1 tin tức phải cung cấp 5 nghìn mới được nói!- Tuyết San thật thà.

- À... tôi cho em 500 nghìn để kê khai lí lịch em ấy.
 - Thầy đưa cho Tú Anh ấy, em không cần!
 - Em cứ nói lí lịch, tôi sẽ tận tay đưa cho em ấy...
 - Họ và tên Trần Tú Anh, học sinh năm tư, khoa Khoa học và Kỹ thuật máy tính... Thầy nhớ đưa cho cậu ta nha!
 - À... Em cùng khoa sao?- Khóe mắt thầy đầy ý cười.
 - Dạ!
 - Đáng tiếc, tôi là giáo viên sẽ dạy khoa đó, có khả năng... 2 em sẽ phải nằm dưới ách của tôi...
- Tuyết San nghe sét đánh ngang tai chỉ biết từ từ lùi lại rồi chạy trốn khỏi người thầy đẹp trai mà lòng dạ rắn độc này. . .

Mưa âm âm, ngoại ô thành phố chìm trong 1 màu trắng xóa. Tú Anh cầm chiếc ô đi về phía trước, tiếng mưa rào xé trên nóc như muốn xuyên thủng qua đầu cô. Tú Anh bước hơi chậm, đường ở đây quá trơn, bây giờ cô phải đến quán thức ăn nhanh để làm thêm, chỉ sợ trễ giờ.

- Giúp tôi với!- Giọng người con trai từ dưới dốc vang lên. Tú Anh quay đầu nhìn xuống, người con trai khắp người bùn đất, mặt mũi trắng xước không thể nhìn ra.
- Sao cậu bị rơi xuống dưới?- Tú Anh gắng nói vọng xuống thật to.
- Lỡ trượt chân!
- Chờ chút!- Tú Anh nhìn xung quanh không có cành cây nào, cô bấm bụng gấp chiếc ô đưa xuống cho người đó. Người đàn ông nhanh chóng cầm lấy đầu còn lại của chiếc ô từ từ đi lên. . .

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 2

2. Chương 2

Chương 2: Cuộc sống mới. . .

Ở đây, gió thổi rì rào, trúc liễu phủ kín tạo nên bức tranh tuyệt đẹp.

Sau khi được kéo khỏi dốc, người đàn ông cúi đầu cảm ơn:

- Cảm ơn cô!
 - Tôi không cần cảm ơn, nhìn anh cũng giàu lắm, trả tiền đi!- Tú Anh xòe tay ra. Khuôn mặt xinh xắn nghênh lên. Cả 2 ướt như chuột lột mắt đối mắt, mặt đối mặt nhìn nhau. Người đàn ông phì cười:
 - Cô đừng đùa chứ!
 - Tôi không có đùa, chiếc ô của tôi là 80 nghìn, tiền công tôi kéo anh lên là 100 nghìn, tôi bị trễ giờ làm sẽ bị trừ 50 nghìn tiền lương, tổng là 230 nghìn, không bớt cũng không tính thêm!
- Người đàn ông lâm vào tình thế dở khóc dở cười. Tú Anh vẫn chống nạnh không chịu buông tha, mặc cho trời vẫn đang mưa, nhất định cô phải lấy được 230 nghìn này.
- Được!- Người đàn ông này cũng không muốn mắc nợ con gái nên đưa tay vào túi tìm chiếc ví da nhưng không may, chiếc ví đang nằm yên bất động dưới dốc.- Ví của tôi bị rơi lại rồi!

- Trời ơi, hôm nay tôi lỗ vốn to rồi!- Tú Anh vò đầu.

- Cô cứ nói địa chỉ, khi về, tôi sẽ chuyển cho...

- Nghe giọng anh có vẻ giống người cùng quê với tôi?- Tú Anh nhướn mày, giọng nói này quả thật rất giống ngoại trừ người này ăn mặc chỉnh chu, giàu có.

- Hả? À... Tôi cũng là người Nam Bộ.- Người đàn ông nhanh trí gật đầu. Tú Anh thở nhẹ ra, gấp đồng hồ ở đây cũng rất khó, cảm giác hơi an tâm ùa vào lòng cô. Cô đứng dậy, móc trong túi ra tờ 500 nghìn đưa cho anh ta:

- Cảm lấy, anh đi bộ khoảng 15 phút sẽ có nơi để anh bắt taxi. Cảm đi, tôi không có đòi lại đâu mà lo!

Người đàn ông sững người, tay hơi run cầm lấy tờ 500 nghìn, khóe môi khẽ cười. Không ngờ người mê tiền lại cho tiền không. Nhưng tôi đâu phải đồng hồ của em chứ!

- Cô cứ nói địa chỉ đi, tôi sẽ trả đủ.

- Tôi không cần anh trả lại, nhưng biết tôi tên Tú Anh để mang ơn là được rồi!- Cô đứng dậy chạy đi, cô bị trễ rồi. Bóng dáng bé nhỏ xé toạc màn mưa vô tình chạy về phía trước. Người đàn ông nắm chặt tờ 500 nghìn trong tay, nụ cười trên khóe môi nở đậm thật đậm:

- Tôi và em xem như huê, Trần Tú Anh!

Do dầm mưa thời gian lâu cộng thêm phải làm việc tăng ca, Tú Anh đổ bệnh. Cô sốt li bì trong căn gác chẳng ai quan tâm đến. Nếu bây giờ có ba mẹ cô ở đây, cô sẽ không cô đơn như vậy. Cô liên tục mơ những giấc mơ kì lạ.

- Hạ Tử Anh! Nàng hãy nghe lời ta, đừng làm chuyện dại dột!

Người con gái xinh đẹp như hoa, khuôn mặt đầm lệ, tay cầm con dao sắc bén đâm thẳng vào tim mình ngã người xuống dòng sông, máu loang ra đỏ rực. Khóe mắt động lệ sâu nhưng nàng lại nở nụ cười tươi hơn hoa nở:

- Kiếp sau, ta mong hoàng thượng và hoàng hậu sẽ là cha mẹ của ta, ca ca sẽ là 1 người xa lạ!

Tú Anh chạy về phía đó thì mọi thứ bỗng chốc biến thành khói bay đi mất. Lần này còn thấy người chết đấy, đáng sợ thật!

Cô run run đi xuống giường, bước chân yếu ớt hệt 1 cái làm cả người ngã xuống đất chẳng thể đứng dậy nổi. Chậu hoa bị ngã rơi xuống sàn nhưng không vỡ. Tú Anh lại lần nữa bất tỉnh mê man.

Tiếng đàn ở đâu thế nhỉ? Lại là chốn bồng lai tiên cảnh. Ở đây, gió thổi

rì rào, trúc liễu phủ kín tạo nên bức tranh tuyệt đẹp.

Nam nhân kia khí phách hơn người, Tú Anh không nhìn rõ mặt nhưng rõ ràng là rất tuấn tú, hơn nữa, tiếng đàn rất hay. Tiếng đàn vừa ai oán vừa thánh thót, vừa nghe đã có cảm giác say sưa, lưu luyến. Người con gái đang nhảy múa theo điệu nhạc xinh đẹp như tiên nữ, dáng vấp thon thả nhanh nhẩu tựa chim én, nét xinh đẹp thoát tục không phải ai cũng có... Nhưng, cô gái đó là cô kia mà!

- Trần Tú Anh. . .

Nghe tiếng gọi tên mình, Tú Anh dụi mắt thức giấc. Lần này, cô đang tỉnh

hay đang mơ đây? Người con gái này giống cô như đúc, y phục cổ trang không rườm rà, ngược lại còn rất đẹp.

- Cô là ai?- Tú Anh có chút hoảng hốt trong lòng nhưng vẫn can đảm hỏi người con gái kia.

- Ta là Hạ Tử Anh!

Hạ Tử Anh? Cái tên nghe quen quá, hình như cô đã nghe ở đâu rồi. Hạ Tử Anh, á!!!!

~~~ Hạ Tử Anh! Nàng hãy nghe lời ta, đừng làm chuyện dại dột!

~~ Chẳng phải trong giấc mộng lúc này, cô ấy đã chết rồi sao?

- Sao cô lại giống tôi đến thế?

- Ta chính là kiếp trước của cô. Đừng sợ, ta không hại cô!

- Cô là ma, sao có thể hại tôi? Lần đầu tiên tôi thấy ma đó nha, cha, cũng

xinh đẹp lắm. Đâu có ghê rợn như mọi người vẫn nói.- Tú Anh nở nụ cười yếu ớt nhưng đầy thích thú. Hạ Tử Anh không ngờ rằng, kiếp sau của cô lại trở thành 1 cô gái quá đáng như thế. Thoáng nhìn là đã biết rất ngông, rất quyết đoán, hơn nữa còn rất can đảm.

- Ta có chuyện muốn nhờ cô, chẳng biết, cô có nhã ý giúp ta hay không?

- Cô nói thử xem, trừ việc cho cô mượn thân xác này để tác oai tác quái, nếu vừa sức thì ta sẽ nhận lời...- Tú Anh không sợ hãi đi đến bên cạnh Hạ

Tử Anh, giơ tay ra muốn chạm vào xem cô ấy là ảo ảnh hay vật thể nhưng cô quá yếu, vừa đi được nửa đoạn đã té ngã.

- Cô nên bảo vệ thân thể của mình đi, ta chỉ có thể giữ cho cơ thể cô khỏe hơn trong thời gian này. Cô đã hôn mê 4 ngày rồi. . .

- 4 ngày? Chết rồi, tiền lương, hàng hóa vẫn chưa giao xong!- Tú Anh đánh đánh vào đầu mình.

- Tú Anh à!- Hạ Tử Anh gất lên 1 tiếng, chân mày mi nhân khẽ nhíu lại rồi dần ra.- Kiếp số của ta còn vướng bận, chưa thể hóa giải được. Nếu ta ra đi ngay lúc này, ta sẽ mãi là oan hồn vất vưởng, thiên hạ căm giận, sinh linh đồ thán. Cô hãy hóa thành ta trong 100 ngày, sau 100 ngày này ta sẽ đưa cô trở lại thế giới của mình. . .

- Cô tưởng tôi tin cô sao? Nếu tôi đi theo cô, khi đó hồn sẽ lìa khỏi xác, xem như chết rồi còn đâu!

- Thiên Xuân quốc là nơi ta sống. Những giấc mộng cô từng thấy là do ta

biến hóa. Sau 100 ngày, nếu cô hoàn thành nhiệm vụ ta nhờ vả sẽ chẳng có gì đáng lo ngại. Ta và cô là 2 người, ta biết sẽ thiệt thòi cho cô khi sống ở danh phận của ta nhưng ta cầu xin cô, chỉ cần cô hóa giải hiềm khích giữa Thiên Xuân và Lưu Phong, cô sẽ được trở về cuộc sống của cô. Chỉ có 1 khắc cho cô quyết định!- Hạ Tử Anh để ngoài tai câu nói phản đối của Tú Anh mà cố gắng diễn giải cho cô hiểu. Tú Anh vẫn không tin tưởng mà lắc đầu nguầy nguậy.

- Tôi không muốn, tôi còn có gia đình của mình, họ sẽ rất lo lắng. . .- Tú Anh nhất định không chịu, trong lòng vẫn đang thầm niệm “A di đà phật” để hồn ma này nhanh chóng biến đi nhưng cô ta vẫn trơ trơ như thường. Hạ Tử Anh nhìn ra cửa sổ lo lắng nắm lấy tay cô:

- Ta đành quyết định thay cô, thứ lỗi!

- Tôi không muốn!- Tú Anh bật dậy, lồng ngực truyền đến 1 cơn đau âm ỉ, giống như bị dao đâm. Đau như vậy là không phải mơ. Chết tiệt, cái kiếp trước quá đáng đó lại lôi cô về đây, cái xã hội gì mà toàn cổ trang thế này?

- Công chúa, người tỉnh lại rồi!- 1 cô gái ôm cô khóc nước mắt. Các đấng nam nhi xung quanh cũng vui mừng hơn hớn. Ngực y bên cạnh ngạc nhiên, Hạ Tử Anh đã hôn mê suốt 10 ngày 10 đêm, mạch ngừng như tim vẫn đập, đúng là kì tích xuất hiện. Từ trong sâu thẳm, đầu óc cô truyền đến 1 giọng nói:” Cô không được nói với ai cô không phải là ta, tuy ta và cô là một nhưng cũng không phải như thế! Nếu cô nói ra điều này, cô sẽ giam tại đây không thể trở về...”

Tú Anh thầm chửi thề trong bụng. Yêu ma cũng biết cách hút hồn lắm, chờ khi thân thể cô bị sốt muốn liệt mới đến tìm. Giờ thì cô lại phải giả làm cái hồn ma đó, cái gì là 1, cái gì là 2, rõ ràng, cô và hồn ma đó là 2 người.

- Nói đi, các người là gì hả? Đây là ma nữ, 1 đám ma nam, còn đây là 1 con ma già!- Tú Anh giơ tay chỉ vào mặt từng người. Cô không tin vào chuyện Hạ Tử Anh hăm dọa nhưng để chắc ăn nên không dám nói ra, chỉ điểm mặt... từng con ma đồng bọn ở đây.

- Tử Anh, muối... bị diên rồi sao?- Nam nhân trẻ nhất tiến lên, vẻ mặt hoảng hốt lắc đầu.

- Diên cái tiên sư nhà mày!- Tú Anh quát lên, nhìn mặt thì biết con ma này là ma non, mặt còn búng ra sữa, cao lắm cũng chỉ tầm 18 tuổi.

- Hả?- Tên đó lùi lại che mặt hoảng sợ. Hạ Tử Anh chưa bao giờ ăn nói như thế, thật sự diên rồi sao?

- Muội không nhận ra ta sao?- 1 nam nhân khôi ngô tiến lên hỏi cô. Tú Anh nhếch mép, đẹp thì có đẹp nhưng ta đây cũng là đại mỹ nhân, đâu dễ bị sắc đẹp mê hoặc!

- Ranh giới giữa người và ma rất khác biệt, ta giao du với các người được cái gì? Chân khí để tu tiên à?

- Ngự y, ông có chắc Tử Anh vẫn bình thường chứ?- Người nam nhân đó khuôn mặt xám xịt quay sang hỏi ngự y.

- Tất nhiên là bà bình thường rồi, đưa ta trở về thế kỷ 21 đi! Ta học khoa Khoa học, máy tính, không có điện thoại, internet sao ta chịu nổi?- Tú Anh nhảy đồng lên, vết thương ngay ngực cũng... nổi dậy đấu tranh chung với cô.- Đau quá trời ơi!- Tú Anh nằm 1 cái ầm xuống giường bất tỉnh.

- Tình hình của công chúa vẫn bình thường, nhưng có lẽ công chúa bị mất trí rồi!- Người ngự y lắc đầu rồi đi ra khỏi phòng.

- Công chúa!- Cô gái kia ôm giường khóc nức nở như sắp đi chôn người chết.

- Tiểu San à, muội đừng lo lắng. Tử Anh còn lớn giọng, có lẽ không sao. Tuy không quen với tính cách hiện giờ của muội ấy nhưng ít ra muội ấy còn sống.- Nam nhân mặt búng ra sữa vỗ vỗ vai an ủi cô người hầu.

- Nhị ca, chúng ta phải làm sao bây giờ?- Hạ Tử Văn hỏi Hạ Tử Quân. Hạ Tử Quân đưa tay bóp mi tâm rồi lại nhìn thân thể yếu ớt của Tử Anh lắc đầu khó nhọc.

- Chúng ta cần phải gọi lại trí nhớ uội ấy!

- Nô tì sẽ đi báo chuyện với hoàng thượng và đại thái tử!- Tiểu San quệt nước mắt đứng dậy rồi đi.

Cây bút trong tay nam nhân ngừng lại 1 giây, sau đó lại vẽ tiếp, chẳng quan tâm đến chuyện Tiểu San thông báo. Hạ Tử Anh đã tỉnh, lại còn mất trí. Thật nực cười! Mái tóc đen xõa dài hơi bay lượn tạo nét quyến rũ, ma mị cho chủ nhân. Nam nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng quắc nhưng chim ưng thật sắt đá. Khóe miệng vẫn nhếch lên tạo nụ cười như có như không, tỏ vẻ bất cần. Bức tranh vẽ mực hơi đậm bị ngòi bút đâm thủng. Người con gái xinh đẹp đang chăm chú gảy đàn, khóe miệng vẫn vươn nụ cười hạnh phúc, liễu trúc rũ xung quanh nàng tạo cảm giác, nàng là tiên nữ giáng trần. Bức tranh nhanh chóng biến dạng, bị quăng đi nơi khác, căn phòng toàn giấy là giấy, đều bị vò nát như nhau.

10 ngày sau, vết thương trên ngực mới khép miệng, Tú Anh vẫn nguyên rửa không thôi. Hóa giải hiềm khích? Từ trước đến nay cô đâu có phải cái hạng người thích lo chuyện bao đồng, giờ lại trở thành kẻ tấy máy nhiều chuyện. Quần áo thôi cũng là điều bực bội, lúc nhỏ, Tú Anh vẫn mong khoác lên mình những bộ quần áo này để trở thành công chúa nhưng khoác lên rồi mới biết nó... thật nóng.

- Công chúa! Người khoác áo vào đi, không nên ăn mặc như thế!- Tiểu San khổ sở chạy theo cô khắp phòng.

- Mặc như vậy thì có sao? Nhiệt độ ngoài trời ít nhất cũng 37 độ nha... Mặc vào chẳng mở hết thì sao?- Tú Anh chỉ mặc chiếc váy mỏng và yếm đào, không hở như mấy cô “gà móng đỏ” ban đêm thì có gì đáng lo?

- Thật sự không được mà!

- Tử Anh!- Hạ Tử Quân đẩy cửa phòng Hạ Tử Anh.

- Gì thế?- Tú Anh xốc váy đi ra. Hạ Tử Quân thấy máu nóng truyền lên đến tận não, mặt đỏ phừng phừng, ở mũi nóng nóng, hình như bị chảy máu rồi. Hắn vội vội vàng vàng quay mặt ra ngoài.

- Muội mặc y phục vào trước đã!

- Nóng lắm có biết không?- Tú Anh một mực không mặc. Toàn thân cô cứ như gai đâm, nóng không chịu được.

- Trời gần cuối thu, sao có thể nóng được? Đêm tối còn hơi lạnh kia mà!- Hạ Tử Quân khó hiểu nói. Hơn nữa, là nữ nhi đài cát, ai lại ăn mặc thế kia?

- Thu?- Tú Anh hỏi lại 1 tiếng, sao cô lại thấy toàn thân bức bối thế này?

- Đúng vậy công chúa!- Tiểu San khoác chiếc áo vào cho cô, Tú Anh thấy mình cũng hơi dị nên đành mặc y phục vào cho chỉnh chu.

Mái tóc đen được búi lên, cài 1 bông hoa màu hồng xinh xắn. Khuôn mặt Tú Anh không trang điểm nhưng không thể giấu đi vẻ đẹp xuất thần. Tú Anh nghiêng người đứng dậy.

- Nhị ca, người tìm ta có chuyện gì?- Tú Anh cũng phải tập quen dần với cách xưng hô này. Ai bảo cái hôn ma Hạ Tử Anh đêm nào cũng về báo mộng:” Cô không hoàn thành nhiệm vụ thì không thể trở về! Chỉ cần cô thành thân với Lạc Bình Thiên mà thôi!” Nhưng chỉ là tập thôi, cô không thể nào quen được. Do thời tiết ở đây quá nóng, Tú Anh cho người đặt chiếc giường của cô cạnh cửa sổ, sương buông thì đắp chăn. Cuộc sống ở đây rất thanh nhàn nhưng nhàm chán. Không một thiết bị thông tin, không 1 quyển ngôn tình cũng như phim bộ. Cô chỉ sợ mình chán chết thôi.

- Ta muốn dẫn muội tham quan kinh thành!

- Đi! Ta sắp chán chết rồi đây!- Tú Anh đứng dậy lướt qua người Hạ Tử Quân. Hắn nhìn bóng dáng xinh đẹp đến ngẩn ngơ, Hạ Tử Anh lúc trước đã rất đẹp rồi nhưng không ngờ bây giờ có thể xinh đẹp đến mức này. Hạ Tử Anh dịu dàng, êm ả như dòng suối nhưng lại mang đôi mắt buồn man mác, chẳng mấy khi cười. Từ khi tỉnh lại, Tú Anh như một người khác, hay nói hay cười, cũng hay câu gắt, giận dữ, hơn nữa còn rất thích hỏi về... ngân lượng. Vì thế khuôn mặt xinh đẹp có sức sống rất nhiều.

- Muội cải nam trang trước đã?

- Hả?

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 3

### 3. Chương 3

Chương 3: Lạc Bình Thiên. . .

Người rất giống nữ nhi đó tiểu tử, còn là nữ nhi rất xinh đẹp!

---

Tú Anh thích thú cầm cây quạt phất phất trước ngực tỏ vẻ công tử. Đây là lần đầu tiên cô giả làm nam tử hán, nếu có điện thoại, nhất định sẽ chụp lại, bán với giá 50 nghìn 1 tấm. (==”)

Kinh thành đông đúc, nhộn nhịp, khác hẳn cái buồn chán, tẻ nhạt trong hoàn cung.

- Huynh đài, mua son phấn làm quà cho nương tử đi!

Tú Anh che miệng cười, ta mua về tể bà cố nội ta hay sao? Tú Anh dừng lại, cầm hộp son lên, hàng này bôi lên có mà thành tiên “cô”. Hạ Tử Quân cũng dừng bước, xem ra Tử Anh có vẻ thích thú với vấn đề này.

- Này, ta chỉ người cách làm son phấn, ở đây chưa ai áp dụng. Người có muốn nghe thử không?- Cây quạt của cô khẽ gõ nhẹ lên hộp son.

- Huynh đài này! Đừng nói đùa, khắp kinh thành chẳng ai có tay nghề hơn ta đâu!- Tên đó ngênh mặt.
- Thật sao? Phần của người dạng bột, khi thoa vào da mặt khô ráp, dễ bí, sinh ra mụn. Ta chỉ người thử, nếu người làm được thì cũng phải nhận đệ tử, cần phải biết chia sẻ. Nhìn người cũng không giàu có lắm, ta không nhận học phí!
- Người bán son ngậy người ra. Tú Anh nhếch mép, nói nhỏ các nguyên liệu và cách làm xong thì đứng dậy đi khỏi đó.
- Muội cũng biết...
- Tất nhiên là biết, ở thế kỷ 21, ta là người bán son phần nổi tiếng đấy!- Tú Anh khịt mũi. Hạ Tử Quân cũng dần dần thích nghi với cách nói chuyện của Tử Anh nên không phản bác.
- Cha...- Tú Anh dừng lại trước gian hàng bán ngọc bội. Cô cầm miếng ngọc lên xem thử, thiết kế cũng rất tinh xảo, là chữ “Ngọc”, hình như không liên quan đến bất cứ ai nên trả lại.
- Đệ thích sao?- Hạ Tử Quân tiến lên hỏi, nụ cười vẫn nở trên khóe môi thật tuần tú.
- Không! Ta tự làm được.- Cô ngắm soi mấy miếng ngọc khác. Người bán hàng tỏ vẻ bức bối nhưng vẫn nhẫn nại không lên tiếng. Đôi mắt mi nhân dừng lại trên miếng ngọc khắc hình hoa bỉ ngạn đỏ. Đúng rồi, cô rời đi 100 ngày thì chậu hoa trong phòng có được ai chăm sóc không?
- Huynh đài rất biết chọn hàng, miếng ngọc này là do nhập hàng, không có miếng thứ 2.
- Đừng nhiều lời, ra giá đi!- Tú Anh nhớ đến chậu cây thì tâm tình bức bối, rất muốn giết người.
- 5 lượng...
- 1 miếng ngọc bé tí thế này ngã giá 5 lượng vàng? Ông là thương gian à?- Tú Anh không khách khí đứng dậy.
- Này này, ta không hề thách giá, quả thật giá trị của nó là vậy mà. Không mua thì đi chỗ khác chơi.- Tên bán hàng tức tối nói lại. Hạ Tử Quân tiến lên:
- Đệ đệ của ta không cố tình, ta sẽ mua miếng ngọc này...
- Không mua, miếng ngọc này cùng lắm chỉ đáng giá không đến 1 lượng! Ông bán hàng fake, hàng dỏm!- Tú Anh xoắn tay áo lên, Hạ Tử Quân rồi trí đành kéo cô đi nơi khác, tên bán hàng vẫn chửi với theo.
- Người buông ta ra, ta phải làm cho ra lẽ!
- Tử Anh, muội đừng gây rối nữa!- Hạ Tử Quân phiền não xoa mi tâm. Tú Anh vẫn hậm hực khoanh tay trước ngực.
- Mẹ, mua kẹo hồ lô cho con đi!- 1 thằng nhóc giật tay mẹ. Tú Anh bắt giắc đứng nhìn, Gia Bảo, là em cô kia mà. Tú Anh suýt chút nữa chạy đến ôm chầm lấy thằng bé, nhưng đây là thế giới của kiếp trước, thằng nhóc này không phải Gia Bảo. Tú Anh chỉ biết đứng đó nhìn, không biết bây giờ ba mẹ cô ra sao, hơn 1 tuần cô không gọi điện về báo tin tức cho họ rồi. Nhắc đến đây, khóe mắt cô rưng rưng.
- Tử Anh... muội...- Hạ Tử Quân bối rối nhìn cô. Sao lại khóc chứ? Do bị tên gian thương đó mắng chửi?
- Ta không có khóc!- Mấy giọt nước quanh mắt cô nhanh chóng bị chôn lại phía hốc mắt đỏ đỏ.
- Thằng nhóc lỡ tay đánh rơi quả cầu mây trên tay, không suy nghĩ lao ra nhặt. Chiếc kiệu quý tộc cùng toán binh lính âm âm đi đến, chỉ cách thằng nhóc trong vòng 5 bước chân. Người trên xe vẫn ung dung đánh ngựa thậm chí còn muốn thúc giục con ngựa đi nhanh hơn, giẫm chết đứa bé trước mặt. Thằng bé hoảng sợ quá òa khóc, xung quanh dòng người hô hét âm ỉ nhưng người đánh ngựa vẫn không dừng xe. Tú Anh lao ra ôm thằng nhóc vào lòng.” Gia Bảo!”
- Tử Anh, muội đang làm gì đó? Nguy hiểm lắm!- Hạ Tử Quân hoảng hồn nhìn Tú Anh lao ra. Sao cô có thể ngốc nghếch như thế chứ? Là do thằng nhóc không biết tránh mà! Tú Anh ôm thằng nhóc vào lòng lăn vài vòng trên mặt đất, chiếc chân bắt cần để trên đường bị con ngựa dẫn đầu giẫm lên không thương tiếc. Con ngựa hí dài 1 tiếng rồi dừng lại. Tú Anh đau muốn chết, mặt trắng bệch khóc không thành tiếng. Cô

loảng thoảng nghe con ngựa nói câu:” Thứ lỗi!” Cái khi gì đây? Ngựa cũng biết nói sao? Cô đúng là rõ điên mà!

Mẹ thẳng nhóc lúc này mới hoàn hồn chạy lại bế thẳng nhóc miệng rồi rít cảm ơn vị công tử ra tay nghĩa hiệp.

- Nhóc con, lần sau nhớ cẩn thận hơn! A, a...- Chiếc chân của cô vừa động dậy đã điếng lên từng hồi. Tử Quân đi đến bên cạnh xem xét cái chân đang rỉ máu không ngừng.

- Có gãy không? Ta còn có thể đi lại nữa không hả?- Tú Anh hoang mang nhìn sắc mặt lúc trắng lúc xanh của Tử Quân cảm thán thật lâu.

- Không sao, có lẽ bị bong gân, lần sau đừng mạo hiểm như thế nữa!

- 2 tên tiểu tử kia! Còn không tránh đường cho hoàng thượng đi?- Tên đánh ngựa lúc này hét toáng lên. Tú Anh nhú chặt mi tâm lại, ánh mắt tức giận nhìn lên găng giọng hỏi:

- Hoàng thượng nào?- Chẳng phải hoàng thượng là phụ thân của Hạ Tử Quân hay sao? Chẳng lẽ không có lương tâm đến vậy?

- Quốc vương Lưu Phong quốc!

Được lắm! Dám sang Thiên Xuân quốc làm loạn hay sao? Hạ Tử Quân đỡ Tú Anh đứng dậy, người lạnh lùng nhìn kẻ tay sai. Phía sau đoàn quân lính cũng giơ giáo mác ra, cứ như chuẩn bị ứng chiến. Đúng là những kẻ không biết điều!

- Các người sang Thiên Xuân quốc để làm loạn hay khởi chiến? Các người luôn nhắm tâm giết người như thế sao? Lương tâm các người bị chó tha rồi à? Thằng nhóc chỉ là đứa bé, đừng lại 1 khắc các người sẽ bị đột tử chết chẳng?

Tú Anh mặt đỏ phừng phừng tức giận. Thì ra cái bọn ma di mọi rợ này đe dọa đến cuộc sống muôn dân Thiên Xuân quốc nên Hạ Tử Anh mới bất chấp nguy hiểm nhờ vả cô.

- Có chuyện gì mà ồn ào thế?- Giọng nói quyền lực lạnh tanh vang lên. Người ngồi trong chiếc kiệu này giờ im lặng lắng nghe chuyện gì đang diễn ven bức màn màu vàng bước xuống. Chỉ là 1 tên tiểu tử, dám can kiệu của hần sao??? Ánh mắt hần khẽ nhướn lên, mi tâm của Tú Anh càng nhú chặt lại. Tên này là Lạc Bình Thiên? Nhìn kĩ rất giống Quốc Minh nhưng mái tóc bạc trắng, khuôn mặt không hề già nhưng mái tóc đó là tại sao? Thì ra kiếp trước của hần đã hống hách, kiếp sau cũng lâm vào vết xe đổ đó.

- Các người không nói lí lẽ!- Tú Anh đứng thẳng người quát, mặc cho vết thương cứ liên tục rỉ máu. Cô không quan tâm đến Hạ Tử Quân đang một mực khuyên răn nên bỏ qua. Bỏ qua? Nghe dễ lắm sao?

- Người từ đâu đến?- Tên hoàng thượng nhíu nhẹ khóe miệng tạo nên nụ cười có như không nhìn tên tiểu tử đang tức giận chống nạnh. Nhìn kĩ, tên tiểu tử rất giống nữ nhi, giọng nói còn ngọt hơn cả mật ong, đôi mắt to tròn như vì sao đêm, da cũng trắng như tuyết, đôi môi còn đỏ hơn cả nụ hồng, quả là tuyệt sắc giai nhân. Chẳng biết tên này mặc quần áo nữ nhi sẽ như thế nào, lần đầu tiên lòng hần dấy lên 1 chút tò mò.

- Ta là người dân Thiên Xuân quốc, hỏi thừa!

- Khi quân phạm thượng! Thường dân kia, sao ngươi dám bắt kính?- Tên đánh ngựa tức giận tím mặt.

- Thứ lỗi, đệ đệ của tại hạ chỉ nhất thời...

- Nhất thời gì chứ? Ta nói cho ông biết, ông có la hét thế nào thì ông của chỉ là người đánh ngựa, là tai sai về dưới cày quyền ý thế. Ta nói có đúng không?

- Người...

- Ta thì sao?- Tú Anh chen ngang câu nói của Hạ Tử Quân, công kích tên thái sư hết chỗ nói, sắc mặt ông ta xám ngoét tức giận nhìn cô.

- Người... khá lắm!- Lạc Bình Thiên nở nụ cười tròn vẹn nâng cằm Tú Anh lên. Cô cảm thấy ghê tởm những ngón tay xinh đẹp này, nếu cứ chạm vào thì thịt da cổ sẽ thối rửa ngay tức khắc. Cô đẩy tay hần ra:

- Khá thì sao? Người hãy bảo cái tên đánh ngựa đó tạ lỗi với nhóc con đi!
- Nghe thấy gì không? Người mau tạ lỗi đi!- Hấn vẫn chăm chú quan sát từng đường nét trên khuôn mặt Tú Anh không thèm liếc mắt về tên thái sư đang ngạc nhiên tột độ. Ông phải tạ lỗi với thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch sao?
- Người dám khi quân? Ta không nói lại lần 2 đâu!- Hấn gồng giọng tức giận. Tú Anh giật mình lùi lại 1 bước, vết thương lại dấy lên 1 hồi đòi quyền bình đẳng. Thái sư bị hấn quát sợ đến hồn siêu phách lạc cúi đầu tạ lỗi với 2 mẹ con người kia. Thằng nhóc còn ngây thơ mỉm cười:” Bảo Bảo không sao! Ông không cần tạ lỗi!”. Không ngờ thằng bé cũng tên là Bảo, Tú Anh nở nụ cười nhẹ. Chính những lời nói ngây thơ này, đánh giá rõ cách sống của người dân 2 nước, Tú Anh trong lòng khinh bỉ tột cùng, thái sư ơi là thái sư, ông không thấy nhục nhã chút nào hay sao?
- Người rất giống nữ nhi đó tiểu tử, còn là nữ nhi rất xinh đẹp!- Hấn đưa tay vuốt 2 sợi tóc lòa xòa trước trán của Tú Anh làm cô nín thở, không thể để lộ được. Hạ Tử Quân này giờ thất thần thì đến đỡ Tú Anh, cô đứng không vững tựa vào người Hạ Tử Quân. Cô đang bị khí chất của Lạc Bình Thiên áp bức đến nỗi đứng không vững.
- Đó là chuyện của ta, tránh đường. Ta đi tìm đại phu!- Cô không khách khí đẩy hấn ra. Lạc Bình Thiên giờ tay định tháo sợi dây buộc tóc của cô. Giọng nói quyền lực cản hấn lại:
- Lạc Bình Thiên bệ hạ! Để ngài chờ lâu, xin mời!
- Tú Anh ngẩng đầu nhìn nam nhân sắc thái bức người, khuôn mặt xinh đẹp tựa như điêu khắc, mái tóc bồng bênh bay trong gió, ánh mắt người đó dừng trên khuôn mặt cô rồi dời đi. Tú Anh suýt nữa té ngã, may mà có Hạ Tử Quân đỡ lại. Hình như cô gặp người này ở đâu rồi thì phải.
- Hạ Tử Phong, xin chào!
- Không dám, cha ta đợi ngày đã lâu, xin mời ngài vào cung!
- Hạ Tử Phong? Đại ca? Tú Anh vô thức nở nụ cười, ca ca thật tuyệt vời quá mức. Từ nhỏ, cô đã mong muốn có anh trai, có người anh trai thế này còn đòi gì hơn? Hạ Tử Quân nhíu chặt đôi mày rậm, gặt đầu hành lễ với ca ca rồi len lén đưa Tú Anh đi về cửa sau cung điện.
- Nhị ca, đại ca quả thật quá tuyệt vời nhỉ?
- Tất nhiên rồi! Muội còn đau không?
- Còn. Hu hu...- Tú Anh òa khóc, đau muốn chết đi sống lại ấy chứ, chỉ là trước mặt Lạc Bình Thiên không dám thể hiện sự yếu đuối này, cứ sợ hấn sẽ biết mình là nữ nhi mà “cưỡng bách”.
- Huynh, lúc này cứu đệ bị trật chân rồi! Đệ xin lỗi, đệ không cố ý!- Cậu nhóc lúc này chạy lon ton, đầu gục xuống tạ lỗi với Tú Anh. Tú Anh nở nụ cười như hoa nở, cánh hoa nhẹ nhàng rung trong gió rồi bay đi mất, Hạ Tử Quân có chút luyến tiếc, chỉ mong Hạ Tử Anh có thể cười lâu hơn 1 chút.
- Huynh không sao, đệ nhớ phải bảo trọng, có duyên chúng ta sẽ gặp lại. Tiểu Bảo ngoan!- Cô xoa xoa đầu thằng bé, thằng bé nở nụ cười, khoe 4 cái răng cửa bị sún. Tú Anh hôn lên má nó 1 cái, thằng nhóc ngại ngùng cúi đầu.
- Ta nói cho đệ nghe, ta là nữ nhi, là đại mỹ nhân đó!- Lời nói này của Tú Anh làm thằng nhóc càng đỏ mặt hơn nữa. Cô nở nụ cười tươi rồi trả thằng nhóc lại ẹ nó rồi bước đi cùng Hạ Tử Quân.
- Tên lúc này là Lạc Bình Thiên?- Tú Anh khẽ hỏi Hạ Tử Quân. Hạ Tử Quân đem thân thể yếu ớt của cô bế vào trong lòng, Tú Anh thấy chân đau nên không kháng cự.
- Đúng!
- Sao... tóc của hấn lại bạc trắng thế?
- Là do trúng độc, đã khỏi nhưng tóc vẫn thế... Không thể trở về màu đen!
- Là độc gì?- Tú Anh có chút tò mò, thuốc chuột, thuốc gián? ( Cô này! ==”)

- “Yêu” được...- Hạ Tử Quân khẽ cười.

- Là yêu ma quỷ quái đầu độc à?

- Không, Tần Tuyết đang là quý phi của Lạc Bình Thiên. Nàng ta nhan sắc tuyệt trần, có thể sánh ngang muội, còn thua muội ấy chứ.- Hạ Tử Quân khen ngợi Tử Anh.- Xinh đẹp nhưng lòng dạ rất hiểm ác, là cực độc của thế gian. Lúc Lạc Bình Thiên cầu hôn, Tần Tuyết nhẫn tâm bảo hấn uống hết chum rượu độc, nếu hấn đồng ý, nàng ta sẽ nhận lời. Lạc Bình Thiên uống thật, mĩ nhân lòng dạ sắt đá đến đâu cũng phải cảm động, đưa thuốc giải. Loại độc đó, chỉ có 1 mình nàng ta có!

- Hảo tình.- Tú Anh reo lên, đúng là nên viết thành 1 cuốn tiểu thuyết tình cảm nhưng... Hạ Tử Anh có bảo, cô thành thân với hấn, nếu vậy... Tần Tuyết thuốc cô chết thì sao? Tú Anh cảm thấy... thật lạnh trong người. . .

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 4

## 4. Chương 4

Chương 4: Hôn lễ ấn định. . .

“Ta sao có thể hận nàng?”

---

- Đại ca!- Hạ Tử Quân cúi đầu hành lễ với Hạ Tử Phong. Tú Anh nhìn người đàn ông khí phách trước mặt mình đến ngẩn ngơ, sao lại có người đẹp đến thế? Cô là đại mĩ nhân nhưng quả thật lép vế hoàn toàn với đại đại mĩ nam kia. Hạ Tử Phong nhướn 1 bên mắt nhìn cô, rồi lại nhìn cái chân bị thương, người lướt qua vô tình, nhẹ như gió thoảng. Trong gió vờn vẫn mùi bỉ ngạn ngạt ngào, Tú Anh khẽ cúi đầu, cánh môi đào hơi mím lại.

- Lần sau nhớ phải hành lễ với đại ca!- Hạ Tử Quân nhẹ giọng nhắc nhở cô. Tú Anh bặm môi gật đầu, uy quyền của đại thái tử quả thật rất lớn, không thể xem thường.

Tú Anh ngồi cảm cúi bên miếng ngọc, con dao trong tay tỉ mỉ khắc từng nét. Vết thương ở chân nhờ có Hạ Tử Anh đã lành lại hoàn toàn, ít ra oan hồn này cũng không tệ đến mức kia như cô nghĩ. Hạ Tử Anh nặng nề nhắc nhở cô phải biết bảo vệ thân thể của mình, vì vết thương ở cơ thể cô khó lành hơn mọi người ở đây, nó mang nửa dòng máu dương của người sống, nửa dòng máu âm của người chết.

Bàn tay xinh đẹp của cô bị trầy xước rất nhiều, là do khắc miếng ngọc... “Gió”, cô khắc chữ gió... đầu cô đột nhiên xuất hiện chữ đó, chẳng hiểu vì sao, có lẽ vì cơn gió cuốn theo mùi bỉ ngạn thân thuộc. Hạ Tử Phong, Tú Anh chống cằm mơ mộng, ca ca thật sự là thần tiên, không ngờ cô lại có người anh trai vạn người mê như thế! Chỉ cần cái liếc mắt nhẹ của ca ca cũng đủ làm các cô gái rụng rời tay chân. Cô lòng chỉ đổ vào miếng ngọc vui vẻ cầm trong tay, miếng ngọc xanh hơi hòa màu đỏ của máu, cô lấy tay áo lau đi rồi giắt vào thắt lưng. Từ lúc cô về đến giờ, hình như không gặp Tiểu San, chẳng biết nha đầu đó đi đâu rồi. Nhìn Tiểu San cũng giống Tuyết San lắm nhưng dáng người vẫn chưa phát triển, khuôn mặt nhìn như cô bé 13, Tiểu San bảo cô và cô ấy bằng tuổi, đã 17. Cũng tốt, Tú Anh đây trẻ thêm được 5 tuổi.

Tú Anh rảnh rỗi ngồi nghịch phá bàn trang điểm của mình, phấn son tốt hơn loại ở kinh thành, có thể an tâm sử dụng rồi. Cô trang điểm nhẹ, môi son chỉ bôi thêm chút ít, mái tóc dài xõa ra đến tận thắt lưng. Tóc của Hạ Tử Anh tốt thật, không duỗi mà thẳng được như thế này... nhưng cũng không hẳn, cô cũng có 1 phần trong thể xác này.

- Hạ Tử Anh!- Hạ Tử Kỳ, hấn chỉ hơn Hạ Tử Anh 1 tuổi, là cái tên mặt búng ra sữa Tú Anh mắng hôm đó, hấn hốt hải xông vào phòng cô gọi lớn.

- Có chuyện gì?

- Ta biết muội là muội muội của ta nhưng... ta không thể trở mắt đứng nhìn Tiểu San giả làm muội mà dính ước cùng Lạc Bình Thiên. Muội xinh đẹp, tài giỏi hơn Tiểu San, hẳn sẽ sủng ái, còn Tiểu San thì khác, ta chỉ sợ nàng ấy bị ngược đãi. . .

- Vậy sao?- Tú Anh lạnh nhạt hỏi lại, khuôn mặt Hạ Tử Kỳ lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Cô chép miệng không nói, khoác nhanh chiếc áo choàng lưới viền lông ở cổ vào, đi khỏi phòng. Hạ Tử Kỳ có chút lo lắng, Hạ Tử Anh nóng giận bỏ đi chẳng? Nếu là Hạ Tử Anh của lúc trước, chắc chắn nàng sẽ đồng ý giúp đỡ hẳn. Nhưng hẳn cũng quá ích kỷ rồi. Còn Hạ Tử Anh thì sao?

- Không ngờ, công chúa Thiên Xuân quốc chỉ hữu danh vô thực. Dáng vóc thấp bé, nhan sắc bình thường, ăn nói lủng củng như nô tì. Các người muốn ta lập phi tần thấp kém thế này sao?- Lạc Bình Thiên nhíu chặt mi tâm nhìn Tiểu San ngồi đối diện, gương mặt đã được trang điểm kĩ nhưng vẫn không toát lên sức hút của bản thân, là 1 bức tranh chấm thêm 1 vết đen cho đặt biệt chứ chẳng có ý nghĩa hay hấp dẫn thị hiếu.

- Cái gì mà hữu danh vô thực? Công chúa của Thiên Xuân quốc được người đời ca tụng lắm hay sao?- Hạ Tử Quân thay mặt phụ thân tiếp chuyện với Lạc Bình Thiên. Ngũ khí của chàng vẫn bình thường, không nặng không nhẹ nhưng đáng sợ. Lạc Bình Thiên không chê thất lễ bởi Hạ Tử Phong trạc tuổi hẳn, lại cùng nhau giao đấu mấy trận bất phân thắng bại, hầu như binh quyền đều nằm trong tay chàng, phụ thân của chàng tuổi đã cao nên sức khỏe yếu đi rất nhiều, không tiện nghênh đón.

- Tham kiến hoàng thượng, đại thái tử!- Tú Anh đi nhanh vào đại điện. Con người Hạ Tử Phong hơi dao động, nhưng rồi trở lại vẻ trầm mặc vốn có. Tú Anh ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt dịu dàng nhìn Lạc Bình Thiên, kèm theo đó là nụ cười e thẹn của thiếu nữ. Mái tóc cô xõa nhẹ bồng bênh, chiếc áo khoác mỏng bên ngoài không che hết được nét xuân xanh bên trong của tuyệt sắc giai nhân.

- Miễn lễ!- Lạc Bình Thiên nhẹ giọng, nụ cười đáng ghét bên khóe môi nhếch lên, ánh mắt thích thú thưởng thức vẻ đẹp như mùa xuân bên dưới. Hẳn không vội hỏi nàng là ai, dám xông thẳng vào đại điện thì không phải là người có thân thể bình thường.

- Tiểu San, muội về phòng đi! Ta sẽ thay muội bàn chuyện hôn sự...- Tú Anh nhẹ nhàng ra lệnh cho Tiểu San, Tiểu San được giải cứu, trong lòng vừa mừng vừa lo, bối rối lui ra ngoài.

- Thì ra Thiên Xuân có 2 công chúa!- Sau 1 hồi suy ngẫm, Lạc Bình Thiên lên tiếng. Tú Anh gật đầu.

- Tử Anh, muội đến đây!- Hạ Tử Phong ra lệnh, con người đen sạm đục ngầu, mờ mịt. Bàn tay chàng đặt lên chiếc ghế bên cạnh. Tú Anh tiến lên ngồi cạnh. Mùi bỉ ngạn nồng nặc tỏa ra khiến cô say, đầu óc choáng váng.

- Vậy ta sẽ suy nghĩ lại, ta sẽ chấp nhận hôn lễ này!- Lạc Bình Thiên thích thú lên tiếng.

- Trước hết phải hỏi ý kiến của muội ấy đã... Muội có muốn không?- Giọng nói Hạ Tử Phong như rượu ngọt dụ hoặc, Tú Anh quay người nhìn chàng, cô không trả lời, đôi mắt chạm vào đôi mắt đục ngầu không ý nghĩ, trong lòng dao động mạnh. Trong đôi mắt sáng ngời như sao của Hạ Tử Anh, Tử Phong cũng chỉ thấy được sự hoang mang, không chứa đựng bất cứ tình cảm, tâm tư nào. Không khí bỗng chốc ngọt ngào, khóe môi Hạ Tử Phong nâng lên tạo nụ cười ma mị:

- Muội... nói đi!

- Ta...- Tú Anh gục đầu xuống, phút chốc tim đập nhanh liên hồi.- Ta... đồng ý!- Tú Anh bầm bụng nhận lời, cô còn có gia đình, không nên dây dưa ở lại đây lâu hơn nữa, càng nhanh càng tốt, cô không dễ bị cảm xúc nhất thời đánh bại.

- Vậy đủ rồi, 2 tháng sau, hôn lễ sẽ cử hành!- Lạc Bình Thiên vui vẻ nói. Tú Anh gục đầu, trong lòng khó chịu tột cùng. Cô lui ra trước, mọi chuyện còn lại để 2 người bàn bạc cùng nhau.

Đêm đã khuya, sương buông giá lạnh. Tú Anh ngồi bên cạnh cây đàn tranh, bàn tay nhẹ nhàng ngân bài "Ái Thương". Giai điệu vừa dịu dàng vừa ai oán, cô ngồi trong hoa viên 1 mình, không ai biết

cô cầm cây đàn trốn ra đây đánh. Gió thổi qua buốt giá nhưng cô vẫn mặc kệ.

~ Khi ánh hoàng hôn hờ hững nhẹ buông. . .

Bàng hoàng nhưng nhớ đến khuôn mặt chàng. . .

Và sau đó là. . .

Niềm đau thiếp giấu trong lòng. . .

Than trách thầm, duyên số đưa đẩy ta lìa xa. . .

Đêm chưa kịp tàn, sao băng vụt qua. . .

Ánh trăng hòa cùng mây gió tìm chàng. . .

Ngày sang tháng, lòng thương nhớ, buồn đau chỉ mình ta. . .

Hoa đã tàn theo gió phiêu du. . .

~ (Link mp3 bên dưới ment, lời bài hát dịch theo điệu nhạc 2 đoạn đầu- là Win tự dịch, tìm không thấy đâu :3...)

Mùi bỉ ngạn lại hắt lên mồn một, bàn tay cô đang gảy đàn ngưng lại. Hạ Tử Phong ngồi xuống bên cạnh cô.

- Đại ca!- Tú Anh theo lời Tử Quân hành lễ.

- Tay muội vì sao mà bị thương?- Giọng nói của chàng vẫn mòng mị như ban nãy. Tú Anh không dám nhìn thẳng vào mắt chàng trả lời, cô lí nhí trong cổ họng:

- Là do... khắc ngọc bội!

- Sao phải khắc?- Hạ Tử Phong giành lấy cây đàn trong lòng cô, bàn tay gảy nhẹ dây đàn.

- Là cái này!- Tú Anh lấy miếng ngọc bội dưới thắt lưng ra. Hạ Tử Phong cầm lấy miếng ngọc.

- Gió?

- Đúng! Chẳng phải huynh tên Phong sao? Phong là gió!- Tú Anh vui vẻ giải thích, không chú ý đến nét mặt dần ra rồi co lại của Tử Phong.

- Là muội làm tặng ta?

- Không... muội định giữ lại (==”) nhưng huynh thích thì cứ lấy đi. Ta sẽ làm cái khác...- Tú Anh phải phải y phục đứng dậy. Hạ Tử Phong khẽ nở nụ cười.

- Ta và muội xa lạ thế sao?

- Hả?- Tú Anh nghiêng đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên hỏi lại. Hạ Tử Phong cũng đứng dậy, cây đàn tranh đặt trọn trên nền cỏ xanh.

- Muội muốn thành thân với Lạc Bình Thiên thật ư?

Tú Anh hơi rụt người lại nhưng vẫn gật đầu xác nhận. Cô muốn cưới hắn cũng chỉ vì muốn quay về thế kỷ 21 thôi.

- Muội làm ta thất vọng quá!

Hạ Tử Phong quay người bước đi. Tú Anh hiểu, là do giao bang 2 nước không tốt nên chàng mới có thái độ như thế này nhưng hôn lễ này nhất định phải được cử hành. Hơn nữa, còn có thể giữ hòa khí, không gây chiến tranh mà.

- Huynh đừng ghét ta! Ta cũng chỉ vì muốn dân Thiên Xuân thôi!- Tú Anh nói với theo dáng lưng lạnh lùng kia. Vậy ra... là Hạ Tử Phong chàng ích kỷ? Không nghĩ đến đại cục? Bước chân chàng vẫn cứ tiếp tục, không dừng lại. “Ta sao có thể hận nàng?” Hạ Tử Phong nói rất nhỏ, hình như chỉ để mỗi mình chàng nghe thấy. Mùi hoa bỉ ngạn cứ thế xa dần, xa dần khuất trong đêm tối. . .

- Người... đang vẽ ai thế? Chẳng phải là tên tiểu tử trên đường hay sao?- Tên thái sư nhíu mày nhìn bức vẽ Lạc Bình Thiên vừa quét xong nét cuối cùng, vẽ mặt tên tiểu tử đang rất khó chịu, môi bặm lại, bàn tay vò thành nắm, chỉ tiếc là chưa đánh người.

- Hạ Tử Anh!- Lạc Bình Thiên cười nhàn nhạt, chiến đấu giữa sa trường bao năm, chỉ cần nhìn sơ qua đã biết tên tiểu tử là nữ cải nam trang, hơn nữa, những kẻ dám chặn kiệu của Lạc Bình Thiên này thì đảm bảo thân thể không phải hạng tầm thường. Ngay từ cái nhìn đầu tiên của Hạ Tử Anh, hắn đã biết nàng là tên tiểu tử trên phố nhưng lại không có vết thương ở chân, tuy nhiên, suy luận của hắn không bao giờ sai. . .

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 5

## 5. Chương 5

Chương 5: Nhiều điều mới. . .

Là đàn bà con gái, ai chẳng có suy nghĩ riêng ỉn, ghen tỵ là điều đương nhiên. . .

---

Tú Anh thấy cũng hơi có lỗi nhưng thôi mặc kệ, không phải chuyện của cô. Hạ Tử Phong là người ôn nhu, ít ra cũng còn nói chuyện với cô, không trách cứ quá nhiều. Tú Anh ôm cây đàn đi về phòng mình, bước chân nhẹ nhàng như bay nhảy, hoàn toàn không lo lắng đến chuyện dân chuyện nước, lúc này cũng chỉ lo cho chính mình thôi.

1 con rắn màu sắc sặc sỡ bò ra khỏi chậu hoa mẫu đơn, Tú Anh giật mình lùi về phía sau. Cô không sợ rắn nhưng chắc chắn đây là loài rắn độc bởi vì mọi thứ càng đẹp thì càng độc. Con rắn được kết hợp bởi màu đỏ và màu xanh lam thật hài hòa. Con rắn bò về phía cô, Tú Anh sợ hãi bay qua người nó chạy đi.

- Hạ Tử Anh, Hạ Tử Anh... Mẹ... Mẹ...

- Ai gọi đó?- Tú Anh hỏi lại, bước chân vẫn chạy về phía trước.

- Là con! Thạch Đào đáng yêu của mẹ đây!

- Người ở đâu?

- Con ở dưới chân người. . .- Tú Anh đứng lại nhìn dáo dác, làm gì có ai... ngoài con rắn đó đang ôm lấy chân cô chứ. Bình tĩnh, bình tĩnh.

- Là người nói sao xà yêu?

- Con không phải xà yêu mà! Huhu, mẹ thật quá đáng.- Con rắn thè thè chiếc lưỡi đỏ sẫm ra. Thì ra là nó nói. Tú Anh ngồi xuống tảng đá bên cạnh lồi đầu nó khỏi chân cô.

- Người không phải xà yêu thì sao biết nói hả?

- Là do mẹ hiểu tiếng con mà!- Tình thế bị động lại biến thành chủ động, cô có thêm khả năng này nữa hay sao?

- Ta không phải Hạ Tử Anh! Đừng nhận bậy!- Tú Anh đưa ngón tay trở chọc chọc vào cái má lạnh ngắt của nó.

- Vậy... vậy... mẹ là ai?

- Đã bảo đừng gọi mẹ! Ta là Trần Tú Anh, nghe nói là kiếp sau gì đấy, chuyện dài lắm... Để ta kể cho người nghe...

Tú Anh ngồi luyên thuyên mây nước với con rắn đó. 1 lát sau, con rắn à lên 1 tiếng rồi khóc không thối, vậy ra mẹ nó đã chết? Người này chỉ đến làm mẹ nó 100 ngày.

- Đừng khóc nữa, ta sẽ thay oan hồn đó chăm sóc người 90 ngày! Nhất định không đối xử tệ với người!
  - Ta không cần, trả thân xác lại ẹ ta đi!- Con rắn phóng mình ra xa Tú Anh. Cô chẹp miệng:
  - Ta cũng có 1 phần trong này đó nha... Người dám hỗn láo ta sẽ băm thít người ra làm cháo để ăn!- Sắc mặt con rắn tái xanh, vẫn không ngừng khóc hu hu, ác phụ, ác phụ.
  - Ta không ngờ Hạ Tử Anh hiền dịu như thế lại kết nghĩa mẹ con với con rắn độc như người!
  - Câm miệng! Mẹ bảo ta không phải là rắn độc, là con rắn đáng yêu nhất trần gian!
  - Người có cần người không?- Tú Anh chán nản hỏi lại, vừa nhìn đã biết là rắn độc, là loại cực độc, Hạ Tử Anh chỉ nói vậy cho nó vui thôi... Đừng có ở đó mà ảo tưởng sức mạnh, đáng yêu nhất trần gian sao?
  - Không! Ta ăn trái cây mà sống, đang tu tiên đây! Sắp đất đạo chánh quả rồi!- Con rắn vênh mặt nói.
  - Người bao nhiêu tuổi?
  - 10 tuổi!- Con rắn cũng vênh vào nói tiếp. Tú Anh lấy cành cây khô gần đó chọi vào người nó.
  - Haha, ta 22 tuổi rồi, vậy ta đã đất đạo thành tiên chắc? Đồ con nít vất mũi chưa sạch!- Con rắn né cành cây khô trườn lên phía trước.
  - Người càng nói càng quá đáng!
- Cảm giác ngứa ngứa ở cánh tay, Tú Anh theo quán tính đánh con muỗi đáng ghét đang tự do hút máu. Con muỗi né đòn thành công cười ha hả trên chọc cô:
- Hụt rồi, hụt rồi nhé!
  - Cái con khỉ! Người thử đến gần đây xem? Người không bị ta hút máu lại mới là lạ.- Tú Anh hét lên, thuận tay cầm Thạch Đào ra dọa nó.
  - Ta đâu có ăn muỗi!- Con rắn nhỏ giọng. Tú Anh bực tức cắn môi.
  - Máu của người ngon quá, uống máu cứ như xuân dược tăng sinh lực, quả thực quá kỳ lạ!- Con muỗi khoái chí trêu chọc.
  - Máu của ta rất lạ thì sao? Ta đâu phải người ở đây! Ta nói chuyện được với các người cũng là lạ lắm rồi!
  - Ta nghe hết câu chuyện của người rồi! Sở dĩ máu của người như vậy là do nó mang nửa máu âm, nửa máu dương. Nhưng máu dương đang dần dần biến mất, thay vào đó là máu âm, tức là người sẽ dần dần trở thành người chết. Yêu ma tất nhiên là có khả năng nói chuyện cùng vạn vật rồi!- Con muỗi bay vo ve trước mặt cô, Tú Anh chỉ hận không 1 phát đập cho nó bẹp dí. Nhưng theo lời con muỗi này nói, cô sẽ dần dần biến thành người chết hay sao? Nếu cô không hoàn thành nhiệm vụ, sau 100 ngày sẽ chết?
  - Ta là Hắc Huyết, ta là con muỗi biết nhiều chuyện nhất trên đời, ta đã đi tất cả mọi nơi trong thế gian, điều gì ta cũng biết!- Con muỗi hào hứng khai uy danh quý tánh. Thạch Đào cuộn tròn mình trong lòng bàn tay của Tú Anh, ngáp ngáp 2 cái:
  - Ta là Thạch Đào, con rắn biết ít chuyện nhất trên đời, ta đã đi tất cả mọi góc ngách hoàng cung, chỉ biết chuyện trong cung không biết chuyện bên ngoài!
  - Ta là bà cố nội của 2 người đây!- Tú Anh khoái trá cười ha hả, không ngờ có ngày cô lại tìm đến 2 con vật này làm bạn.
  - Công chúa, người...- Tiểu San nãy giờ đi tìm cô đến phát điên, đã quá canh ba rồi mà cô vẫn chưa quay về phòng. Tú Anh vơ tay gom Thạch Đào và Hắc Huyết để vào trong thắt lưng, tránh làm Tiểu San hoảng sợ.
  - Ta đây!
  - Bây giờ người vẫn còn phải gầy đàn giải sầu sao? Nó thì xin lỗi, đã hại công chúa phải. . - Mắt Tiểu San đỏ hoe, nước mắt trực trào.

- Không, là do ta muốn thành thân, đừng suy nghĩ nhiều...- Tú Anh cắt ngang lời Tiểu San, không khách khí gấp dài 1 cái, lúc này định về phòng ngủ nhưng không ngờ lại gặp 2 con vật nhiều chuyện này, ngồi luyên thuyên quên trời đất. Cô cùng Tiểu San về phòng ngủ.

---

Mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi mà công chúa yếu điệu thực nữ vẫn chưa tỉnh dậy, tướng ngủ dang 2 tay 2 chân hình chữ “đại”. Tiểu San không dám đánh thức vì đêm qua... công chúa mất ngủ. Cũng tại cô không tốt hại công chúa bị vạ lây.

Tú Anh bị đánh thức bởi tiếng tiếng rơi của Thạch Đào từ trên không, nó vội vội vàng vàng chui vào thắt lưng của cô. Tú Anh nửa tỉnh nửa mê hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Cô chỉ nghe thấy tiếng con rắn cười ha hả không trả lời.

- Công chúa, công chúa, .người không sao chứ? Hoàng cung đột nhiên xuất hiện con rắn độc, nô tì vừa thấy nó bò vào phòng của công chúa!- Tiểu San hốt ha hốt hải chạy vào. Mặt Tú Anh chảy dài thành 3 vạch đen, thì ra là con rắn này làm cả hoàng cung xáo xáo, đánh mất giấc ngủ đang dang dở của cô.

- Ta không sao, có lẽ nó bò đi đâu rồi!- Thạch Đào phía bên trong thắt lưng cười toe toét. Tú Anh đứng dậy rửa mặt rồi thay y phục, đến giờ... dùng cơm trưa rồi. Bụng cô đang sôi lên ọc ọc đây.

- Thạch Đào, Hắc Huyết đâu rồi?- Vừa di chuyển đến nơi dùng bữa, Tú Anh vừa hỏi, không hiểu vì sao phụ hoàng lại truyền lệnh tất cả mọi người dùng cơm chung.

- Lúc này hoàng cung náo loạn quá, ta cũng không biết!- Con rắn đang cuộn chặt quả táo trong lòng, chui chui cái đầu vào gặm cắn như sâu. Con muỗi lăm điều đó chắc không xảy ra chuyện gì đâu. Tú Anh nghĩ vậy cũng an tâm hơn 1 chút.

Các ca ca đều có mặt đông đủ, hình như mọi người đang chờ mỗi mình cô. Tú Anh hành lễ với tất cả xong mới ngồi vào bàn ăn.

- Phụ hoàng . . .- Tú Anh ghen lời, râu tóc ông bạc phơ, sức khỏe vừa nhìn đã biết không tốt, suy yếu rất nhiều. Đây rõ ràng là ba cô, ba cô vẫn thường hay đau lưng nhức mỗi mỗi khi đông về. Đã hơn 50 mà vẫn không được an nhàn hưởng phúc, vẫn cứ tiếp tục làm đồng án vất vả. Cô nhớ đến ông suýt nữa bật khóc nhưng hốt mắt chỉ hoen đỏ chứ không rơi lệ.

- Tử Anh, bảo bối ngoan của ta...- Ông xoa đầu cô, Tú Anh kiềm chế không được, nước mắt lăn trên gò má. Cô rất muốn ôm chầm lấy ông mà òa khóc, là con gái bất hiếu, đã 22 tuổi rồi mà vẫn để ba mẹ lo lắng, 1 năm chỉ về gặp 2 người 1 lần.- Vì quốc gia đại sự mà con phải hi sinh thành thân cùng Lạc Bình Thiên, người làm cha như ta thật có lỗi...

- Con không sao.- Tú Anh quệt nước mắt, thần trí đã tỉnh lại đôi chút. Đây không phải là kiếp số của cô, tất cả mọi người nơi đây đều là người xa lạ.

- Nữ nhi sớm muộn cũng phải xuất giá, lập công được cho quốc gia đại sự há ra phải vui mừng, chẳng lẽ người vẫn muốn làm hồ ly náo loạn hoàng cung?- Người phụ nữ xinh đẹp lên tiếng, thâm cung bao hàm trên dưới 50 phi tần, chẳng ai dám lên tiếng, chắc hẳn thân thế không phải hạng tép riu. Tú Anh xoay đầu nhìn bà, là... mẹ cô kia mà. Bà xinh đẹp như đoá hoa rực rỡ, càng đẹp thì càng độc? Phải chăng nó cũng được áp dụng trên người hoàng hậu và cả Tần Tuyết?

- Mẫu hậu, người đi quá xa rồi đó!- Đôi đũa trong tay Hạ Tử Phong bị dùng lực đập mạnh xuống bàn gây làm đôi. Khóe môi bà cong lên:

- Hài nhi đã đủ lông đủ cánh, mẫu hậu như ta có là gì?

- Thôi đi... Các người định làm ta tức chết hay sao?- Hoàng thượng nóng giận lên tiếng. Nụ cười trên môi hoàng hậu vẫn không thu lại, như giễu cợt, trêu người. Là đàn bà con gái, ai chẳng có suy nghĩ riêng mình, ghen tỵ là điều đương nhiên. . .

- Con... no rồi!- Tú Anh chỉ mới ăn được 2 đĩa đã thấy nghen, khi trở về, cô nhất định sẽ nói với mẹ, kiếp trước bà rất ghét cô. Cô buồn bã đi về phòng.

- Hài nhi cũng vậy!- Hạ Tử Phong đứng dậy, ánh mắt không thèm đếm xỉa đến ai, phong thái ung dung bước đi. Các ca ca nhìn theo dáng Hạ Tử Anh khuất dần, chỉ biết lẳng lặng lắc đầu, từ từ rời bàn ăn. . .

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 6

## 6. Chương 6

Chương 6: Nhận ra. . .

- Muội không còn nhớ gì nữa hay sao?

---

Bữa trưa không ăn, bữa chiều cũng lấy uy không ăn, Tú Anh đói lả người nằm dài trên giường.

- Hắc Huyết, Thạch Đào, ta đói quá!- Tú Anh thàn than trách mình làm giá, bây giờ hoàng cung ngủ hết rồi, còn ai rảnh làm thức ăn cho cô ăn đâu, hơn nữa sẽ làm... mất mặt Hạ Tử Anh.(Mất cũng đã mất rồi!)

- Ta hút máu ngươi no rồi!- Hắc Huyết trườn cái bụng to đùng, căng bóng lên tay cô.

- Trả đây!- Tú Anh nắm chặt bàn tay lại, suýt nữa bóp chết nó.

- Ngươi thích ăn đào không?- Thạch Đào cuộn tròn bên cạnh cô lăn qua lăn lại. Tú Anh cầm nó lên:

- Ăn!

- Đi theo ta! Phải đi cửa sau, không thì bị bắt quả tang!- Thạch Đào lên tiếng, Tú Anh rón rén đi theo sự hướng dẫn của con rắn đang bò trên đất. Hoàng cung có rất nhiều lối đi, cô đã ở đây hơn 10 ngày mà vẫn chưa biết hết các ngõ ngách.

Lối sau này phải đi qua phòng Hạ Tử Phong, phòng vẫn sáng đèn, Tú Anh đi nhẹ nhất có thể, không gây ra tiếng động. Bóng dáng thiếu nữ đang co ro người lại, bước chân nhón lên hần theo ánh đèn hắt lên gian tường phòng. Hạ Tử Phong chăm chú quan sát cái bóng, là Hạ Tử Anh, đêm khuya thế rồi còn đi đâu? Đặt cây bút lên bàn, Hạ Tử Phong dợm bước đi.

- Choa, nhiều đào quá! Ta nhất định phải ăn cho no...- Tú Anh xoắn tay áo treo lên cây, bên hông thắt lưng vắt Thạch Đào treo lơ lửng. Đào ở đây vừa to vừa mịn, chắc chắn là rất ngon. Đào không phải mùa nào cũng có, phải tranh thủ ăn mới được. Tú Anh hái trái gần nhất, to nhất, lấy tay áo lau lau vài cái cắn phập vào. Vị chua chua ngọt ngọt lan dần trong khoang miệng, thật ngon mà! Cô ăn thêm mấy cái, tiện tay hái thêm 5 trái cho vào áo chuẩn bị leo xuống.

- Hạ Tử Anh, muội đang. . .

Hạ Tử Phong đột nhiên xuất hiện, Tú Anh hoảng hồn nhai nhai nuốt nuốt, đang chuẩn bị leo xuống thì bị hệt chân, rơi tự do. Thôi rồi, lần này chắc chắn xương cốt gãy làm 99 mẩu.

-A!- Tú Anh la lên 1 tiếng, cả thân mình lơ lửng trên không. Cô mở mắt ra, khuôn mặt Hạ Tử Phong đang kề sát mặt mình, cô không tự chủ được đỏ mặt vội rời khỏi vòng tay ầm áp của nam nhân.

- Ta... Ta... đa tạ đại ca!- Cô nói năng lắp bắp, đầu cúi xuống không dám ngẩng lên.

- Đêm hôm khuya khoắc, muội ra đây làm gì?- Hạ Tử Phong nén cười, nhìn mấy trái đào được nhét vào áo của cô. Tú Anh gãi gãi đầu, hiện giờ chưa nghĩ được gì để nói.

- Lần này ta không giúp muội được rồi, muội dám hái đào trong vườn của phụ hoàng, loài đào này 1 năm chỉ trổ được 1 mùa. . .

- Nhiều đào như thế chẳng lẽ phụ hoàng lại keo kiệt với muội?- Tú Anh dẩu môi lên.
- Nhưng... đào này là đào dùng để điều chế độc dược kia mà... Muội đã ăn chưa?- Hạ Tử Phong nhíu chặt mi tâm, giơ tay cầm lấy quả đào sắp rơi ra khỏi áo cô. Tú Anh há hốc mồm, đào có độc sao? Đã nói rồi, càng đẹp càng độc mà!
- Muội... muội... ah, muội thấy huynh hôm nay không dùng bữa nào cả, định hái vài trái đào cho huynh dùng, sợ có bất trắc nên tự thử... Muội có chết không?- Tú Anh biện ra lí do... thật chính đáng. Hạ Tử Phong nén tiếng cười trong cổ họng, giọng hơi run:
- Vậy... thứ lỗi cho ta, ta đã gián tiếp hại muội rồi.- Nữ nhân này, rõ ràng là tham ăn ỉn lại đổ lỗi cho người khác. Sắc mặt của Tú Anh lúc đỏ lúc xanh trông rất tức cười.
- Không được! Ta không thể chết được!- Tú Anh lắc đầu, chạy đến lay vai Hạ Tử Phong. Chàng giơ tay xoa đầu cô:
- Ta chỉ đùa thôi!
- Hả?- Đùa cũng vui nha! Khóe miệng Tú Anh méo xệch xuống, giơ tay quăng trái đào vào mặt Hạ Tử Phong:
- Huynh đi chết đi!- Chàng giơ tay chụp lấy, đưa lên miệng cắn 1 cái.
- Muội đói sao?
- Kh..ông... có! Ta hái cho huynh ăn thật mà!- Tú Anh cũng lấy 1 trái ra cắn.- Huynh cũng có ăn rồi, không được đi mách lẻo có biết không!
- Mách lẻo là sao?- Hạ Tử Phong ngồi xuống bên cạnh cô.
- Là... tộc mạch, là nhiều lời với người khác!- Tú Anh ôn tồn giải thích.
- Ta hứa!- Hạ Tử Phong nở nụ cười. Tú Anh ngây người ra, nam nhân này lúc cười quả thật rất có sức hút, hồn cô cứ lơ lơ lửng lửng ngóng theo nụ cười.
- Ca ca...
- Hả?
- Huynh handsome quá đi mất!- Tú Anh chống 2 tay lên cằm, mơ màng nhìn Hạ Tử Phong.
- Hả? Handsome là gì?- Hạ Tử Phong nhíu mày, Hạ Tử Anh dạo này hay nói những từ kì lạ kiểu vậy.
- Không có gì...- Tú Anh lại cúi đầu tiếp tục ăn. Nụ cười chua chát hiện lên khóe môi Hạ Tử Phong nhàn nhạt:
- Muội không còn nhớ gì nữa hay sao?
- Nhớ gì?- Tú Anh nhướn mày hỏi lại.
- Không có gì!- Hạ Tử Phong lắc đầu khẽ thở dài.
- Điên à, nói rồi lại thôi!- Tú Anh chửi “nhẹ” 1 tiếng.- Huynh bao nhiêu tuổi rồi?
- 28.
- Già thế rồi, vẫn chưa lập thê tử hay sao?- Tú Anh cười giễu cợt Hạ Tử Phong, chắc có lẽ do khó tính giống cô.
- Người ta muốn lập làm thê tử, mãi mãi không thể cùng ta kết tóc se duyên. Nàng chỉ xem ta như ca ca thôi!- Hạ Tử Phong đáp lại bằng chất giọng trầm trầm, đau thương.
- Làm gì có nữ nhân nào lại có thể chối từ sức hút của huynh chứ!- Tú Anh ngạc nhiên nhìn Hạ Tử Phong. Chàng khẽ cười:
- Nàng ấy sắp thành thân!

- Vậy... đập chậu cướp hoa, tuy nhiên, nếu người ta bị ép buộc thành thân hãy đập, còn không thì không được ngang ngược. Nhưng ta chắc chắn cô ấy có nỗi khổ riêng mới từ chối tình cảm của Hạ Tử Phong huynh.

- Vậy ta sẽ nghe theo lời muội, đập chậu cướp hoa. . .- Hạ Tử Phong mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc cô.

- Nhưng cô nương đó là ai thế?- Tú Anh đột nhiên cảm thấy ganh tỵ với người đó, trong lòng cũng tò mò muốn biết.

- Hạ Tử Anh. . .

- Thạch Đào, ta phải làm sao đây?- Tú Anh nằm trên giường nhìn lên trần nhà, thật là quá đau đầu mà. Hạ Tử Phong yêu Hạ Tử Anh, mà cô lại không phải là Hạ Tử Anh, Hạ Tử Anh lại là muội muội của Hạ Tử Phong, như vậy là loạn luân, trái lẽ trời. Đã hơn canh ba mà cô vẫn không thể chợp mắt. . .

- Phụ thân chỉ yêu mẫu thân của ta thôi! Có liên quan gì đến người mà người lại phải suy nghĩ?- Thạch Đào đang rất buồn ngủ nhưng lại bị Tú Anh đánh thức hết lần này đến lần khác. Gió thổi vù vù qua khung cửa làm tắt ngọn nến nhỏ trong gian phòng. Hạ Tử Anh dần dần hiện lên, gương mặt tỏ vẻ mệt mỏi, ánh sáng phát ra từ người cô lúc sáng lúc tối, không rõ ràng.

- Mẹ!- Thạch Đào nhảy cẫng lên, dùng sức phóng người về phía Hạ Tử Anh, nàng nâng tay, Thạch Đào bay lơ lửng trong không trung.

- Trông cô không được khỏe?- Tú Anh bật dậy nhìn Hạ Tử Anh. Nàng gật đầu, nụ cười hiền dịu nở trên khóe môi.

- Thứ lỗi cho ta đã không nói rõ cho cô biết nhiều chuyện . . .

- Bây giờ nói cũng không muộn... Nói đi!- Tú Anh cũng đang rất tò mò. Hạ Tử Anh nhẹ giọng kể lại tất cả. Hạ Tử Phong là con của hoàng hậu, Hạ Tử Anh là con gái của 1 người hầu trong cung mà hoàng thượng đem lòng si mê người con gái ấy. Bà hiền dịu, lại rất giỏi giang, luôn luôn thấu hiểu mọi chuyện, chỉ lắng lắng nghe những chuyện hoàng thượng than phiền. Đến khi sinh cô ra, bà vẫn không mong muốn 1 danh phận. Hoàng hậu biết tin, bà rất tức giận, hàng ngày làm khó dễ bà. Do làm việc quá sức, lúc bệnh lại không có thuốc men, không ai săn sóc, bà qua đời trong 1 đêm mưa gió. Hoàng thượng không phải là không muốn cho bà 1 danh phận, mà là bà muốn an phận. Ông còn nói rằng, bà là người ông yêu nhất trên đời, không ai có thể thay thế. Cho nên, hoàng hậu ghét Hạ Tử Anh là chuyện bình thường. Hơn nữa, lúc còn bé, Hạ Tử Anh thể trạng yếu ớt lại hay bệnh, Hạ Tử Phong là người luôn bên cạnh, giúp đỡ cho nàng. Dần dần, tình huynh muội biến thành tình yêu nam nữ lúc nào không hay. Nàng không chối bỏ, nàng cũng có yêu chàng nhưng thế gian này có chấp nhận? Hạ Tử Anh không nói rõ vì sao cô tự tử nhưng Tú Anh đã hiểu rõ rồi. Cũng bởi 1 chữ tình mà con người có thể hy sinh nhiều như thế sao?

- Ta đi đây, cô hãy cố gắng bảo trọng... À, không được hủy hôn ước, có biết không hả? Nếu cô hủy hôn ước thì chỉ kéo dài thời gian ở lại đây, sau 100 ngày cô sẽ không thể trở về, cô sẽ chết. Ta xin lỗi, đến lúc này mới nói với cô. . .

- Ta biết ngay mà, Hắc Huyết lúc đầu nói thì ta đã mơ hồ hiểu rồi. . .- Tú Anh oán giận bậm môi, Thạch Đào lưu luyến không muốn rời khỏi Hạ Tử Anh, nàng căn dặn nó phải ngoan ngoãn nghe theo lời Tú Anh, không được phá phách. Hạ Tử Anh dần dần biến mất, Tú Anh ngã người chợp mắt, nhiều khúc mắc trong lòng được giải trừ, cô cũng an tâm ngủ rồi. . .

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 7

## 7. Chương 7

Chương 7: Ngao du giang hồ. . .

Ta không thích bị ngạn nhưng vì nàng thích, ta sẽ luôn mang những thứ nàng thích bên mình...

---

- Phụ hoàng, hài nhi sắp xuất giá... Không biết bao giờ mới có thể trở lại quê nhà, nay con muốn chu du khắp Thiên Xuân quốc 1 lần. Mong phụ hoàng đồng ý!- Tú Anh quỳ trước hoàng thượng. Ông đau đầu xoa mi tâm:

- Ý con đã quyết, trăm còn có thể từ chối hay sao? Vấn đề là... ai sẽ đi cùng con?

- Không sao, con sẽ đi 1 mình. Con hứa sẽ bảo trọng, không làm phụ hoàng lo lắng!

- Sao ta có thể không lo? Vấn nên có ai đi cùng con. . .

Hạ Tử Phong đi vào, hành lễ cùng hoàng thượng, con người đực ngầu không dao động, lạnh nhạt nói:

- Hài nhi sẽ đưa muội muội đi ngao du Thiên Xuân!

- Không được, con sẽ đi 1 mình!- Tú Anh nhanh chóng phản đối, cô vẫn nhớ về những câu nói của Hạ Tử Phong đêm đó. Hơn nữa, nam nữ thọ thọ bất tương thân \*cọ cọ đứt dây thun\*, Hạ Tử Phong lại có tình cảm với Hạ Tử Anh, nhất định không được.

- Muội là thân nữ nhi, chân yếu tay mềm, 1 mình sao có thể sống ở chốn giang hồ? Phụ hoàng, từ nhỏ đến lớn, Hạ Tử Phong là người hiểu rõ muội muội nhất, cứ để hài nhi đưa đi. . .

Hoàng thượng thấy lời Hạ Tử Phong có lí, liền gật đầu ân thuận. Tú Anh... thiệt là tức chết mà. Hắc Huyết, con muỗi lẩm điều nhất trên đời nói với cô bên ngoài vui lắm, không buồn chán và tẻ nhạt như trong cung, Tú Anh là người ham vui, tất nhiên là muốn ngao du khắp nơi rồi, cô đâu cam tâm chịu bó buộc chứ! Thạch Đào cũng không phản đối bởi vốn hiểu biết của nó rất hạn hẹp, cũng rất muốn mở rộng thêm kiến thức. Nhưng xem ra... chuyến đi này không như 3 tên điên khùng tưởng tượng rồi. . .

Sáng hôm sau, Tú Anh cùng Hạ Tử Phong bái biệt mọi người chuẩn bị lên đường. Tiểu San ôm cô khóc không ngừng.

- Nha đầu, đừng khóc. Ta giao người lại cho Hạ Tử Kỳ, nếu hấn đối đãi với người không tốt thì nhớ nói lại với ta, ta nhất định sẽ xử đẹp hấn!

Gò má Tiểu San đỏ ửng lên. Tú Anh đưa ôi người 1 miếng ngọc bội, chỉ cần nhìn thấy nó là nhớ đến cô. Hạ Tử Quân luyến tiếc, ngỏ ý đi cùng nhưng không được Hạ Tử Phong ưng thuận. Thạch Đào nằm bên trong thất lưng cô, nhô cái đầu ra chào tạm biệt cây cỏ nơi đây, cứ như 1 đi không trở lại. Hoàng hậu sau khi biết chuyện thì lập tức nổi trận lôi đình nhưng là ý của hoàng thượng, bà chỉ biết nén giận trong lòng. . .

- Ca ca... Điểm đến đầu tiên của chúng ta là đâu hả?- Tú Anh ôm cây đàn tranh theo bên mình, vừa đi vừa hỏi Hạ Tử Phong. Chàng quay đầu lại nói với cô:

- Nơi chúng ta vẫn thường hay đến!

Lại nữa rồi, cô có phải Hạ Tử Anh đâu chứ. Nhưng nơi đây là chốn bồng lai tiên cảnh cô đã thấy trong giấc mơ. Không khí ở đây thật trong lành, nên thơ, Tú Anh chạy nhảy khắp nơi, quên mất Hạ Tử Phong đang đi cùng mình. Hạ Tử Phong ngồi trên thảm cỏ xanh, tay dạo khúc nhạc. Tú Anh ngồi xuống cạnh chàng, 2 tay chống cằm chăm chú quan sát khuôn mặt nghiêm túc lúc gảy đàn của Hạ Tử Phong. Lần đầu tiên trong đời cô nghe thấy tiếng đàn hay đến vậy...

- Ca ca, dạy muội đánh khúc này nhé!

- Muội thử đi!

Hạ Tử Phong chuyển đàn tranh lại cho cô. Tú Anh cũng hào hứng đàn lại khúc nhạc ban nãy nhưng điệu nhạc vẫn còn kém xa của Hạ Tử Phong. Cánh môi đào bặm lại, bàn tay hơi run run gảy dây đàn, cô không tin là cô không đàn được. Hạ Tử Phong choàng tay qua người cô, ôm trọn thân hình bé bỏng vào lòng, bàn tay chậm rãi đặt lên tay cô hướng dẫn. Tú Anh giật mình ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tử Phong, khuôn mặt mũi nam vẫn lạnh như tờ, không thể hiện bất cứ biểu cảm gì. Cô cúi đầu đàn tiếp, trái tim nhỏ bé đang nhảy rần rần trong lồng ngực.

- Ca ca, cá ở kia kìa! Bắt được rồi, bắt được rồi... Con này là của muối!- Hạ Tử Phong vừa bắt được con cá đã bị Tú Anh giành là của mình, 1 mình bỏ vào trong nhóm lửa. Lát sau, Hạ Tử Phong mang theo 5 con cá nữa vào, cố tình trêu chọc bản tính tham ăn của cô:

- Muối 1 con, huynh 5 con!

- Không, huynh thật là keo kiệt, sao huynh tham ăn thế? Chúng ta mỗi người 3 con...- Tú Anh tất nhiên là không chịu nhường nhịn rồi.

- Lúc này là muối nói mà!

- Lúc này khác, bây giờ khác!

-!!!

Cả 2 nằm dài trên bãi cỏ, Tú Anh quay đầu sang hỏi Hạ Tử Phong:

- Sao lúc nào muối cũng nghĩ thấy trên người huynh có mùi bỉ ngạn thế?

- Ta luôn mang theo bên người mà!

- Cho muối xem!- Tú Anh xòe tay ra. 1 cánh hoa rất nhỏ được đặt vào lòng bàn tay cô.- Huynh cũng thích hoa bỉ ngạn sao?

- Ta không thích bỉ ngạn nhưng vì nàng thích, ta sẽ luôn mang những thứ nàng thích bên mình...- Hạ Tử Phong không che giấu, đôi mắt khẽ nhắm lại trả lời. Ta thích bỉ ngạn nhưng có phải vì ta mà chàng mang theo đâu, đơn giản, ta chỉ có cùng sở thích với Hạ Tử Anh, Tú Anh thầm nghĩ.

\*Hoa bỉ ngạn\*

- Ca ca... đây là gì thế ca ca? Đây là đâu? Chúng ta sẽ nghỉ lại đây ư?- Tú Anh lẩn xấn hỏi hết chuyện này đến chuyện kia, cô làm Hạ Tử Phong chóng mặt, không ngờ, Hạ Tử Anh hôm nay lại có thể nói chuyện nhiều như thế.

Đây là 1 thị trấn nhỏ ở ngoài kinh thành, đi chẳng bao lâu Tú Anh đã than mỗi chân. Hạ Tử Phong ngó ý muốn công nhưng cô 1 mực không chịu, chốc chốc lại than nhức mỗi, than thăm thiết như sắp chết.

- Tử Anh, hôm trước, vết thương của muối vì sao lại khỏi nhanh đến thế?- Nhắc đến chuyện này, Hạ Tử Phong bây giờ mới nhớ.

- Chỉ là vết thương nhẹ... Tất nhiên là mau lành rồi, huynh đừng hỏi nữa!- Tú Anh lảng sang chuyện này chuyện kia, tránh làm Hạ Tử Phong nghi ngờ. . .

Chân trời điểm vàng, đang là hoàng hôn, ánh chiều tà hắt lên người Hạ Tử Phong đẹp như tranh vẽ. Tú Anh ghi nhớ kĩ thời khắc đó, ca ca không mỉm cười giả tạo, không hỏi han quan tâm, chỉ lặng lẽ đi phía trước cô, khoảng cách khá gần nhưng lòng người lại quá xa.

Đêm xuống, thị trấn rộn ràng vui, đèn hoa treo kín. Tú Anh ghé hết gian hàng này lại đến gian hàng khác, hôm nay là Trung Thu muộn, đây là tục lệ riêng của thị trấn. Hạ Tử Phong cũng không hề biết, cả giang san rộng lớn, người đứng phía trên cao cao tại thượng thật ra tầm nhìn cũng hạn hẹp.

- Mọi người đang đốt đèn hoa đăng sao?- Tú Anh chạy đến hỏi 1 lão bà bà, lưng đã cong, tóc bạc phơ. Bà gật đầu:

- Đúng vậy, trong mùa thu thị trấn chúng tôi thả đèn hoa đăng 2 lần, 1 lần vào giữa trung thu, 1 lần vào ngày cuối cùng của mùa thu, cứ viết điều ước lên đèn, thả lên trời, Ngọc Hoàng sẽ thực hiện điều ước!

- Vậy... chúng ta lấy đèn hoa đăng ở đâu?- Tú Anh cũng muốn thả.

- Ở đằng kia!- Lão bà bà chỉ tay về phía ông lão đang bị vây kín.

- Đa tạ lão bà bà!- Tú Anh vội vội vàng vàng chen chân vào đám người, cô tách dòng người đang chen chúc nhau.

- Cho ta 1 đèn hoa đăng! À không, 2 đèn!- Tú Anh nghĩ đến hạ Tử Phong phía đằng kia đang chờ mình nên cầm lấy luôn 2 đèn. Tay thả nén bạc cho ông lão, không lấy tiền thừa chạy về phía Hạ Tử Phong.

Chàng đang trầm ngâm nhìn những ngọn đèn lấp lánh bay giữa không trung, mái tóc khẽ bay bay trong gió. Mùi bỉ ngạn ngát ngào xông thẳng vào cánh mũi Tú Anh, vẫn là cái mùi say say, càng nghĩ càng nghiện ấy.

...

- Ca ca, ta cho huynh 1 cái này! À... 1 nén bạc, ta không mang nhiều ngân lượng trong người, phải sòng phẳng!- Hạ Tử Phong ngạc nhiên nhìn cô, khóe môi nở nụ cười lấp lửng, chàng lấy ra 1 nén bạc đưa cho cô, Tú Anh cười tít mắt bỏ nén bạc lại vào túi. -Huynh viết điều ước đi, không được xem trộm của ta!- Tú Anh đưa cho Hạ Tử Phong cây bút, mình chạy đến 1 tảng đá hí hoáy viết, lâu lâu lại ngẩng đầu lên trời cắn môi, xem phải ước thế nào cho “đủ tiền”. Hạ Tử Phong viết vài chữ lên đèn rồi thả đi, không đợi Tú Anh đi đến. Tú Anh giận dỗi bặm môi:

- Huynh ước gì thế? Sao không đợi ta đến xem?

- Muội cho ta xem điều ước của muội đi. Ta sẽ nói lại!

- Never, No, No... No table \*miễn bàn\*- Tú Anh thả chiếc đèn lên bầu trời, miệng cười toe toét. Hạ Tử Phong lắc đầu, Hạ Tử Anh quả thật rất kỳ lạ.

- Thạch Đào!- Tú Anh chạm chạm vào thắt lưng mình, hình như từ sáng đến giờ không gặp nó. Thôi chết rồi!- Hắc Huyết, Hắc Huyết...- Con muỗi lẩm điều đã hút máu cô no nê nên nằm trong thắt lưng, nó trườn cái mặt ra:

- Sao?

- Thạch Đào đâu rồi?

- Lúc này bị ta đẩy xuống đất, bây giờ không biết hán ở đâu nữa!

- Người... con muỗi ác độc này!- Tú Anh cuống cuống đi tìm Thạch Đào, không phải vì sợ nó đi lạc, chỉ sợ nó dọa chết người ta thôi!

- Muội đang tìm gì thế?- Hạ Tử Phong thấy cô tự lẩm bầm từ này đến giờ thì lên tiếng hỏi...

- Không có...- Tú Anh bặm môi.

- Đang tìm con rắn ấy sao?

- Hả?- Tú Anh ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Hạ Tử Phong biết con rắn đó???

- Ta thấy nó đói nên cho nó ăn, hiện giờ đang ngủ trong đàn tranh!

Tú Anh thở phào 1 cái nhưng lập tức, khuôn mặt không thể ngờ tới trưng ra:

- Huynh... không sợ sao?

- Lúc trước, chẳng phải muội bảo ta không được giết nó hay sao?- Hạ Tử Phong nhún mày. Hèn chi Thạch Đào 1 tiếng phụ thân, 2 tiếng phụ thân thì ra là có thân thật. Tú Anh gật gật đầu, đã an tâm rồi.

- Còn phòng không?- Hạ Tử Phong hỏi ông chủ khách điếm. Ông ta xem xem xét xét rồi nói lại:

- Phụ thê 2 người thuê 1 phòng sao?

- No, no, no... Chúng ta là huynh muội, 2 phòng.- Tú Anh nhanh chóng phản bác nhưng má vẫn ửng đỏ lên.

- Nhưng đáng tiếc, hôm nay là ngày cuối cùng của mùa thu, người dân ở thị trấn lân cận đến đốt đèn hoa đăng và ở lại nên khách điếm của chúng tôi chỉ còn 1 phòng!- Ông chủ nhìn cặp đôi nam thanh nữ tú, trong lòng không thể ngờ lại là huynh muội.

- 1 phòng thì 1 phòng, ta ngủ giường huynh ngủ dưới đất nhé!- Tú Anh gật đầu, bây giờ cũng không còn sớm, tìm ra nơi này đã là quá tốt rồi. Hạ Tử Phong nhún mày nhìn cô? Hạ Tử Anh dám bảo chàng ngủ dưới đất, thật không giống tính tình độ nhân độ lượng của nàng trước kia chút nào nhưng Hạ Tử Phong cũng chấp nhận.

Tắm rửa sạch sẽ, cả 2 cùng nhau xuống khách điểm dùng bữa. Ở đây hỗn tạp, hạng người gì cũng có. Tiểu thư đài cát, giang hồ bậm trợn, bán hàng thịt cá ở chợ cũng có. Những tên bậm trợn ngồi tại trung tâm, không ai dám ngồi bàn lân cận. Tú Anh cũng tự lượng sức, định ngồi xuống tại 1 bàn ở phía xa nhưng Hạ Tử Phong lại ung dung đi vào, ngồi cạnh bàn của bọn đó.

- Ca ca... Muội thấy, không ổn!- Tú Anh đưa mắt nhìn những tên đang nhìn cô bằng cặp mắt thèm thuồng, muốn ăn tươi nuốt sống mà cảm thấy lạnh xương sống, tay giơ lên nắm lấy cánh tay của Hạ Tử Phong. Bàn tay nam nhân khê động đây, chàng nắm lấy bàn tay cô đi thẳng. Tú Anh nửa muốn rút ra nửa lại không, cô là nữ nhi chân yếu tay mềm, hơn nữa là đại mỹ nhân, mấy tên giang hồ này trông không được đàng hoàng cho lắm!

- Cô nương thật xinh đẹp!- 1 tên râu ria lồm xồm, mặt mũi bậm trợn, xung quanh là đồng bọn nên mạnh dạn nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô. Tú Anh hoảng sợ rút tay lại, thanh kiếm vắt bên hông Hạ Tử Phong tước ra phân nửa, miếng ngọc bội chữ gió thoát hiện trong mắt cô.

- Là cánh tay nào của người dám chạm vào nàng? Ta sẽ chặt bỏ!

(Like + cmt cho truyện lên top giúp em! Thanks all! <3><3>)

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 8

## 8. Chương 8

Chương 8: Sơn tặc. . .

- Cẩn thận!- Hạ Tử Phong nhẹ giọng.

---

Thanh kiếm vung lên hạ xuống thật chuẩn xác, không ai biết nó nhanh như thế nào, chỉ thấy lưỡi kiếm nhuốm máu đỏ tươi, tên bậm trợn ôm cánh tay bị chặt mất bàn tay rống lên đau đớn. Tú Anh không hoảng sợ, còn thấy rất rất đáng đời nhưng mùi máu tanh làm cô muốn ói. Những tên đồng bọn vẫn chưa hoàn hồn, tên đó thét lên oai oái:

- Mau giết chết hắn cho ta!

Xung quanh, những tên bậm trợn người cầm đao, người cầm kiếm hùng hổ xông lên. Hạ Tử Phong không thèm nhìn, kéo Tú Anh áp vào người mình, 1 tay cầm kiếm hạ gục những tên dám xông lên, từng nhát chém tạo thành vết màu đỏ đẹp mắt, vết chém không nặng không nhẹ, không chặt đứt bất cứ gân mạch nào nhưng làm cho những người đó quằn quại đau đớn. Tú Anh nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy những cảnh chém giết như thế này, dù biết, thế giới này, kẻ nắm quyền có tất cả, thắng làm vua thua làm giặc...

Cho đến khi khách điểm tan hoang, chỉ còn tiếng rên rĩ của đám giang hồ, Hạ Tử Phong lau sạch lưỡi kiếm, cho vào vỏ. Tú Anh chọn 1 bàn sạch sẽ nhất ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang thức ăn lên. Hạ Tử Phong hỏi cô:

- Lúc này ta có làm muội sợ không?

- Không!- Cô trả lời thẳng thừng, cô không phải là Bồ Tát Quan Âm, không phải là Bạch Cốt Tinh, cô chỉ là cô, không trời không sợ đất, chỉ sợ trước mắt không có tiền, không có thức ăn, chỗ ngủ.

- Thật không thể tin được.- Hạ Tử Phong nâng chén rượu uống cạn, Tú Anh chống cằm nhìn chàng, nụ cười nở trên môi:

- Ta không hiền lành, không lương thiện, ta sống cho ta... Ta chỉ sợ cuộc sống thiếu ngân lượng, thiếu lương thực... Nhưng lần sau, huynh đừng dùng kiếm, sẽ làm bản ngọc bội!

- Được!- Hạ Tử Phong nở nụ cười nhàn nhạt, Tú Anh cũng cười, đôi mắt sáng như sao trời cong thành 2 vầng trăng khuyết tuyệt đẹp. Hạ Tử Phong nhìn cô không nói, cũng không ăn nhiều, chỉ nhìn cô ăn rồi nhắm mắt đồng chén đĩa chất thành 1 chồng cao.

Mưa đêm, tiếng mưa dội ầm ầm vào vách phòng. Tú Anh vẫn cầm cúi vế, nhất quyết không cho Hắc Huyết và Thạch Đào xem. Thạch Đào liền mĩa mai cô:

- Là người vẽ xấu hơn mẫu thân của ta nên mới không cho ta xem!

- Tùy người nghĩ...- Tú Anh không để mắc lừa, chân kẹp chặt mình nó không cho di chuyển. Hạ Tử Phong đẩy cửa vào, Tú Anh nhanh chóng cuộn bức tranh lại cất vào áo, cất ở đây thì không sợ mất, cũng không sợ ai xem trộm.

Khách điểm nào có thể sánh bằng hoàng cung, tiếng gió cứ va vào cửa sổ kêu lộp cộp. Tú Anh cố gắng chớp mắt nhưng không được, đáng người phong trần đang ngồi cạnh cửa sổ, ánh mắt khép hờ, mùi bỉ ngạn thoang thoảng dễ chịu, Tú Anh vùi đầu trong chăn, trời hôm nay quá lạnh so với lúc cô vừa mới đến. Ca ca ngồi đó thì có sao không nhỉ?

- Ca ca...- Tú Anh nhẹ giọng. Hạ Tử Phong đã ngủ, căn bản không thể nghe tiếng gọi của cô. Tú Anh bước xuống giường, lấy từ trong hành lí ra chiếc áo lông choàng lên người chàng, chắc chắn đủ ấm mới vùi mình vào giấc mộng...

- Ca ca, ca ca... Hôm nay có tuyết rơi!- Tú Anh trong tay cầm nắm tuyết chạy vào phòng đưa cổ tình khoe với Hạ Tử Phong. Hạ Tử Phong choàng tỉnh giấc, chiếc áo choàng rơi xuống nền đất lạnh. Tú Anh 2 tay trần cầm nắm tuyết chuyển lại lên tay Hạ Tử Phong:

- Đây là lần đầu tiên muối chạm vào tuyết!

- Muội đâu có thích tuyết chứ!- Hạ Tử Phong cầm lấy nắm tuyết, Tú Anh xoa xoa bàn tay lạnh cóng, lắc đầu:

- Làm gì có! Chỉ là tuyết rất lạnh thôi!

Hạ Tử Phong choàng áo choàng ra ngoài cùng cô. Tú Anh vui vẻ chạy nhảy trên nền tuyết, lắm khi còn lén lút vò tròn cục tuyết ném vào người ca ca. Hạ Tử Phong cũng ném trả lại, cả 2 cứ thế đùa giỡn dưới tuyết, tuyết lạnh nhưng lòng người thì ấm, bởi vì cô không còn cô đơn. . .

Họ lại tiếp tục lên đường nhưng lần này đề tránh gặp bắc trắc không đáng, Tú Anh lại phải cải nam trang. Mặt đất bây giờ hầu như phủ 1 màu trắng tinh, Tú Anh vừa đi vừa cầm ngọn cờ lau vừa hái nhảy chân sáo thật vô tư. Hạ Tử Phong đi phía sau, chỉ sợ cô ngã. . .

Đi qua con suối phía trước, họ đã rời khỏi thị trấn, qua khỏi khu rừng kia là mảnh đất trù phú nhất nhì đất nước bởi thông qua những lần thị sát, tình hình của dân chúng nơi đây đều rất tốt. Hạ Tử Phong bước lên những tảng đá bắt sang suối trước, Tú Anh lúi cúi theo sau, đá quá trơn, giày cô mang cứ ma sát 1 vệt dài hơn bước chân. Tú Anh bước lên 1 tảng đá nhỏ, trượt chân, cô mất đà giơ tay tìm điểm tựa phía trước. Bàn tay nhanh chóng được truyền đến hơi ấm, Hạ Tử Phong siết nhẹ tay cô, Tú Anh thấy mình lúc đó thật sự vừa bất ngờ vừa cảm thấy là lạ.

- Cẩn thận!- Hạ Tử Phong nhẹ giọng, Tú Anh gật gật đầu, bàn tay vẫn siết lấy những ngón tay thon dài của nam nhân kia không muốn buông. Phải chi, con suối này dài hơn, rộng hơn 1 chút. . .

Rừng cây um tùm, không thể biết đâu là đâu. Tú Anh chạy nhảy xung quanh Hạ Tử Phong, chàng đi đâu cô đi đó, chẳng phải suy nghĩ về phương hướng, thú dữ. Tú Anh ngộ ra 1 điều là... cô phụ thuộc vào Hạ Tử Phong quá nhiều. Nếu như lúc trước vẫn kiên quyết đi 1 mình thì có lẽ vừa đến thị trấn đã phải làm tì thiếp người ta, biết đâu còn lưu lạc như Thúy Kiều, thân gái dặm trường kia mà...

Lá cây rung động nhẹ nhưng không qua khỏi tai Hạ Tử Phong, chàng đi gần Tú Anh hơn, bàn tay đặt lên cán kiếm sẵn sàng ứng chiến. Tú Anh cũng nhận ra điều khác thường mặc dù chàng không nói, cẩn thận đi bên cạnh, bàn tay chạm nhẹ vào người Thạch Đào, dù sao nó cũng là rắn độc, ai mà chẳng sợ...

- Tử Anh cẩn thận!- Cánh rừng bên cạnh Tú Anh rung động mạnh, mũi châm phóng ra nhanh như chớp, ghim thẳng vào bàn tay Hạ Tử Phong. Chàng rút cây châm ra, chất độc nhanh chóng truyền vào người làm

chàng hơi lão đảo. Tú Anh giật mình cầm lấy bàn tay Hạ Tử Phong:

- Ca ca, huynh không sao chứ?

- Đừng lo, ta không sao.

Hạ Tử Phong xoay người, thanh kiếm bị tuốc ra, gươm ngay trước cổ 1 tên lạ mặt chuẩn bị đánh lên.

- Các người là sơn tặc?- Tú Anh điềm đàm hỏi nhưng trong lòng rối như tơ vò.

- Muốn giết thì giết đi, cái bọn phục vụ cầu quan như các người thì có quyền gì gọi chúng ta là sơn tặc?

Tú Anh bây giờ mới để ý, xung quanh đây đã bị mai phục từ lâu, bất cứ nơi đâu cũng có bẫy, những người ẩn náu bên trong chưa hành động vì lo cho sự an nguy của người huynh đệ.

- Bảo bọn họ cho chúng ta đi tiếp, nếu không, ta sẽ lấy mạng người!- Hạ Tử Phong lạnh lùng ra lệnh, dù sao cũng là con dân Thiên Xuân quốc, chàng không muốn phải giết người chung lãnh địa, nhất là trước mặt Hạ Tử Anh. Tú Anh tiến lên 1 bước, phản đối:

- Không được... Lúc này người gọi bọn ta là gì?- Tên kia nhếch môi như chẳng còn biết sống chết là gì. Khuôn mặt hắc cũng rất khôi ngô, chỉ tầm 20 tuổi. Hạ Tử Phong cảm thấy choáng váng, lưỡi kiếm hơi lung lay, nhân cơ hội đó, tên kia hất lưỡi kiếm, cầm lấy cổ áo Tú Anh lôi đi. Những tên đồng bọn ném đạn mù, khắp nơi toàn 1 màu trắng xóa. Chẳng thể phân biệt đâu là khói, đâu là tuyết...

Hạ Tử Phong thấy đầu mình trĩu, bên tai vẫn nghe được tiếng hét hoảng hốt của Hạ Tử Anh. Chàng thấy mọi sinh lực trong cơ thể bị rút đến cạn kiệt, rốt cuộc, phi tiêu lúc này có loại độc gì?

---

- Tiểu tử ăn đi!- Tên sơn tặc lúc này đưa cho Tú Anh 2 cái màn thầu. Tú Anh cầm lấy, cho thì ăn, chỉ sợ chết đói ở nơi hoang vu heo lánh này thôi, thức ăn chùa, không tốn tiền, ngu gì không ăn.

- Các người nhằm bọn ta với ai rồi, bọn ta chỉ đi sang khu rừng này để đi xuống ngôi làng phía trước!- Tú Anh vừa ăn vừa nói, so với lúc này, tên sơn tặc này hiền lành hơn.

- Chẳng phải... tri huyện phái các người đến đây để bắt chúng ta hay sao?

- Quan cái con khỉ, chỉ có 2 người bọn ta sao đánh lại các người?- Tú Anh gõ lên đầu hắc 1 cái, tên sơn tặc lùi lại, nhíu chặt mi tâm. Tú Anh nghe qua cũng đã hiểu sơ sơ câu chuyện. Có lẽ đây là những thường dân bị quan huyện ức hiếp, phải tự nổi dậy đấu tranh...

- Nào, kể rõ thử xem, tên tri huyện hiện nay cùng loài với con cẩu hử? Cứ nói đi, giúp được ta sẽ giúp!- Tú Anh bẻ 1 miếng màn thầu cho vào trong thất lưng, Thạch Đào nhanh chóng gặm cắn.

- Đúng vậy, những tên cầu quan trong vùng đều cấu kết với nhau. Thuế của người dân còn cao hơn cả thu nhập, làng mạc, ruộng vườn đều nằm trong tay của tên cầu tri huyện, tri châu thì xu nịnh theo hắc để được nhận bổng lộc. Cướp bóc, lừa lọc xảy ra khắp nơi, chỉ cần hối lộ là được tiêu diêu tự tại. Triều đình là gì chứ? Chỉ là những người ăn không ngồi rồi, lấy thuế lương dân tiêu xài.- Tên đó bức xúc lên tiếng, xung quanh, mọi người cũng hô hào đồng tình. Tú Anh không lấy làm lạ, tri huyện có tội không phải chỉ 1 người nhưng như vậy thì thật quá đáng, nhưng gom chung triều đình thì thật bức xúc giùm mà.

- Nói vậy rồi gái à, phun nước miếng nói lại. Triều đình phải cai quản đất nước, chống giặc ngoại xâm, tầm nhìn của người thật hạn hẹp. Cái này cũng như làm công ăn lương thôi!- Cô lại gõ vào đầu hắc 1 cái. Tên đó tức tối nhảy lên:

- Người thật hỗn láo, nếu so về tuổi thì cũng nhỏ hơn ta thôi!

- Người bao nhiêu tuổi?- Tú Anh nhếch mép, 22 tuổi không quá lớn nhưng cũng thuộc hàng gái già trong thời đại này rồi.

- 19.

- Khi ta đây được 2 tuổi, biết gọi tên ba mẹ thì người vẫn là con “nòng nọc bé nhỏ” trong bụng mẹ người có biết không!- Tú Anh lại đánh thêm phát nữa, Hạ Tử Anh chỉ mới 17 nhưng Trần Tú Anh đã 22 rồi đấy. Tên đó gãi đầu, tên tiểu tử này nói chuyện kì lạ, khó hiểu, cứ như từ trên trời rơi xuống.

- Người tên gì?

- Vương Hiên Quan!

- Ta tên Trần... à, Hạ Tử Anh! Chuyện của tri huyện, ngày mai cứ để ta lo. Mọi người có ai muốn kiện cò gì thì viết ra giấy đưa cho ta, ta nhất định sẽ giúp!

.  
. .  
.

Trời ơi, bao đồng làm chi mà xem hoài vẫn không hết văn kiện, xem ra dân làng chịu uất ức lâu ngày nên được dịp bùng nổ thì “yomost” hết mình. Con gái bà A bị công tử X cưỡng ép về làm tì thiếp, ông B bị tri châu cướp bóc hết ngân lượng khi tình cờ qua làng, bây giờ thì không có lộ phí để tiếp tục lên đường. . .

Tú Anh gạt qua 1 bên, cầm bút cảm cú vẽ. Như thường lệ, Thạch Đào không được phép rời khỏi “kê chân” của cô. Hắc Huyết thì bay đi đâu đó rồi, không khí ở đây đặc biệt yên tĩnh. Bên tai cô vang lên tiếng lụp cụp, Tú Anh im lặng suy nghĩ rồi quan sát 1 chút, khoe môi nhếch lên thách thức. Vương Hiên Quan không tin lời tên tiểu tử đó nói rằng mình không sợ trời, không sợ đất, yêu ma quỷ quái cũng không, hắn rất muốn chứng tỏ cho tên đó thấy tên đó chỉ dám khoác lác cho sang vậy thôi. Thế là nửa đêm, Hiên Quan giả làm ma quỷ để dọa tên tiểu tử khoác lác ấy. Hắn hí hửng gõ cửa, muốn xem nét mặt hoảng hốt của tên đó ra thế nào.

- Chờ một chút!- Tú Anh hoàn thành nét vẽ cuối cùng trên mặt mình đi ra mở cửa. Yêu nữ tóc xòa che khuất 1 nửa khuôn mặt, ánh mắt trợn lên, máu từ khoe miệng và mắt chảy xuống ướt đầm đìa khuôn mặt, bàn tay đặt lên chốt cửa mở ra, ma nữ cầm con rắn có màu đỏ và xanh lam vuốt ve. Đúng như dự kiến. .  
.”AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Vương Hiên Quan bị cô dọa đến khiếp hồn khiếp vía chạy tóe khói. Tú Anh cười ha hả, Thạch Đào cũng cười lẫn lộn. Đây thì gây ông đập lưng ông. Nơi Tú Anh đang ở là 1 căn phòng gỗ cách xa chỗ ở của mọi người nhưng cũng khá an toàn và vững chắc, Tú Anh rửa mặt đi ngủ. Cô lần qua lần lại, cô thấy nhớ mùi bỉ ngạn, chẳng biết Hạ Tử Phong bây giờ ở đâu, có an toàn không, không có ca ca bên cạnh, cứ thấy trống trải thế nào. . .

- Tối qua có ngủ ngon không Hiên Quan?- Tú Anh vừa trông thấy Hiên Quan đã trêu chọc. Đôi mắt hắn thâm sì, chắc là do sợ quá mà mất ngủ.

- Người... người... tối qua có gặp ma nữ...- Hắn lắp bắp nói không tròn câu.

- Không. Nó trông ra sao nhỉ?

- Nó có mái tóc dài, che khuất nửa khuôn mặt, 2 cái răng nanh, móng tay sắc nhọn, trên tay còn cầm con măng xà rất lớn!- Miệng lưỡi thể gian, đúng là miệng lưỡi thể gian, có răng nanh bao giờ? Móng tay sắc nhọn bao giờ? Thạch Đào to lắm sao?

- Bạ! Ta không tin... nhưng... có 1 loài yêu tinh, ẩn náu dưới bộ dạng của người, chẳng khác gì chúng ta nhưng về đêm thì trở về nguyên hình . . - Tú Anh cười ma mãnh, Vương Hiên Quan giật nảy người 1 cái:

- Vậy người... người...

- Ta là con người!

Tú Anh nén cười nhìn nét mặt hắn. Hiên Quan vẫn chưa thích nghi được, răng cứ cắn vào nhau run lập cập.

- Có y phục nữ nhi không?

- Chi vậy?

- Đừng hỏi nhiều!

Tú Anh lại được mặc y phục của nữ nhi, nét đẹp hiếm có lại xuất hiện. Vương Hiên Quan nhìn đến ngần ngợ, không ngờ tên tiểu tử “cải trang thành nữ nhi” cũng đẹp quá đi mất. Tim hắn nhảy loạn xạ, không được, vậy hắn bị... thích đồng nhân sao???!?! KHÔNG ĐƯỢC!!!!

- Lau nước bọt đi, kinh quá!- Tú Anh vênh mặt nhìn Hiên Quan. Hắn vội vã lau lau khóe miệng, làm gì có nước bọt chứ!?

Tú Anh tạm biệt mọi người ở đây đi đến gần ngôi làng thì xoay sang nhìn Hiên Quan:

- Xin lỗi, cho ta... mượn xác!

- Bán cho ta 1 mảnh chiếu, quần vừa cái tên trâu bò này!- Tú Anh nê cái tên to con lớn xác vừa bị trúng thuốc mê do cô gây ra đến trước cửa hàng bán chiếu, mua 1 cái chiếu, quần gọn vào người hắn.

Đây là trước cổng nhà tri huyện??? Chính xác rồi. Tú Anh ngồi bệch xuống đường khóc nức nở:

- Nữ nhi bán thân chôn cha! (=)))~ Này thì mượn xác!

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 9

## 9. Chương 9

Chương 9: Muội muội lắm chiêu. . .

Là muội quá ngốc nghếch hay huynh quá thông minh?

---

Tú Anh cố gắng rặn ra nước mắt, mọi người qua đường cũng dừng lại xem, có người còn lắc đầu tiếc rẻ cho “hồng nhan bạc mệnh” này.

- Công tử, ngài muốn tiểu nữ về hầu hạ hay làm gì cho ngài cũng được, ta chỉ cần đủ tiền chôn cất cha mình thật đàng hoàng, suốt cuộc đời này cha con ta nghèo khổ, ta thậm chí còn không thể báo hiếu. Cha ơi!- Tú Anh cố tình nói to nhưng lỗ tai của tri huyện trâu thật, hét muốn rất cả cổ cũng chẳng thấy tâm hơi. Tú Anh rửa thầm trong bụng, trong cuộc đời cô chưa làm điều gì xấu hổ như ngày hôm nay, vì đại cuộc, phải nhẫn nhịn. Tuyệt không còn rơi nhưng đường lạnh tanh, Tú Anh ôm vai ngồi bó gối, sao giống “cô bé bán diêm” thế này? Bây giờ không phải diễn, lạnh thiệt mà. . .

1 vài tên công tử bột, ham mê nữ sắc nên dừng lại ngả giá.

- Nhan sắc của nàng cũng không tệ, theo ta về, ta nhất định sẽ đối đãi tốt!- 1 tên cười dè, Tú Anh muốn nhảy bổ tới đó, bóp cổ hắn cho đến khi cổ họng trào ra ngoài mới thôi nhưng lại phải giả vờ hiền lương thực đức.

- Nhan sắc của ta cũng chỉ tầm thường, công tử, ngài quá lời rồi!- Quá lời cái con khi, đi khắp Thiên Xuân này xem, có ai đẹp bằng Tú Anh này chưa mà bảo là nhan sắc không tệ hả?

- Quá lời gì chứ mỹ nhân, chẳng phải nàng nói chỉ cần chôn cất cha đàng hoàng thì muốn gì cũng chiều ý hay sao?

- Ta...

Cổng tri huyện mở ra, Tú Anh quay đầu lại nhìn. Dáng vẻ cao ngạo, thoát tục mà lạnh lùng xoáy tròn vào đôi mắt nàng. Suýt nữa, Tú Anh đã hét lên theo phản xạ 2 chữ “Ca ca”. Thấy Hạ Tử Phong vẫn khỏe mạnh không sao, lòng cô thấy “tức”. Thì ra ca ca của cô trốn ở nhà tri huyện ăn sung mặc sướng, chẳng quan tâm đến an nguy của cô. Hạ Tử Phong thấy cô thì ngạc nhiên vô cùng, Tú Anh nháy nháy mắt, tỏ vẻ không quen biết, lơ đãng nói chuyện tiếp tục cùng tên kia:

- Công tử, mời ngài ra giá!

- Cô nương, vì sao cô lại phải bán thân?- Sắc mặt Hạ Tử Phong cực kỳ khó coi nhưng nhận ra ám hiệu của Hạ Tử Anh nên đành giả vờ theo xem tiểu yêu tinh này có ý định gì.

- Ta... ta...- Tú Anh vừa nói vừa chấm nước mắt thê lương.- Từ nhỏ, ta đã sống trong cùng cực, nương tựa cùng cha, đến khi cha mất vẫn chưa thể làm gì cho cha, ta đành phải bán thân mình mai táng cha thật đáng hoàng để cha ở tuổi vàng có chết cũng nhắm mắt!

Hoàng cung đâu đối đãi cay nghiệt với muối như thế hả Hạ Tử Anh? Hạ Tử Phong thở nhẹ ra, trấn tĩnh bản thân không làm chuyện dại dột. Tên tri huyện bây giờ mới đi đến, đôi mắt hí của lão sáng quắc lên nhìn mi nhân trước mặt. Tú Anh nghiêng người quan sát, chẳng biết nói sao nhưng hôm qua ăn mản thầu, cô rất thèm thịt heo nhưng nhìn thấy con “heo tinh” này thì hết rồi, cho không cũng chẳng dám ăn. Tham ô hối lộ nên có cái bụng thật là “tốt tướng”.

- Cô nương ra giá đi, ta sẽ mua cô!- Hạ Tử Phong lắc đầu chép miệng, Hạ Tử Anh từ lúc nào mà có thể nghĩ ra những trò chơi lạ đời này?

- Huynh ăn mặc như thế thì có bao nhiêu ngân lượng trong người chứ! Tri huyện, ta nghe nói ông là người rộng lượng, lại có tấm lòng từ bi như Bồ Tát, hi vọng ông có thể cứu mang nữ nhi này!- Hạ Tử Phong ngạc nhiên hơn nữa nhìn cô, Tú Anh vẫn giả vờ không quen biết còn chạy đến phía tri huyện kéo tay kéo chân. Hạ Tử Phong ngẫm thật lâu, không lên tiếng. Tên tri huyện nghe được lời ngon tiếng ngọt thì cười đến tít mắt, nhất là khi được thốt ra từ miệng mi nhân. Ông vỗ vỗ bàn tay lên tay cô, Tú Anh giật lại nhưng mặt vẫn nở nụ cười nịnh nọt. Ông chỉ tay về phía Hạ Tử Phong:

- Vị này là. . .

- Không cần giới thiệu.- Hạ Tử Phong lên tiếng cắt ngang. Muội muội có mắt trí nhớ thì vẫn phải nhớ được thân phận của chàng. Tú Anh bĩu môi rồi lấy tay chấm nước mắt:

- Không biết, tri huyện có thể...

- Ta thương dân như con, huống hồ chi đây là người...

- A, vậy được rồi. Có câu nói này của tri huyện là tiểu nữ an tâm rồi...- Tú Anh chặn ngang câu, chỉ sợ tiếp theo có thêm từ nhưng.

- Ta sẽ cho người chôn cất ông ấy ngay... Người đâu?- Tri huyện được dịp ra oai với Hạ Tử Phong, tất nhiên là không bỏ lỡ cơ hội. Tú Anh trợn mắt:

- Chôn...chôn cất ngay bây giờ?

- Phải!-Lão ta gật đầu xác nhận. Tú Anh im lặng suy nghĩ, nếu để đám gia nhân kia mai táng chẳng khác nào giao trứng cho ác, hư bột hư đường. Đúng lúc, tên Hiền Quan kia chẳng biết tại sao lại tỉnh dậy. Tú Anh vừa thấy tấm chiếu hơi động dậy đã đoán ra. Đối với tên trâu bò như hắn thì liều thuốc mê này làm sao đủ chứ? Tú Anh chạy đến định ôm lấy tấm chiếu nói nhỏ vào tay hắn nhưng Hạ Tử Phong đã chặn lại, nam nữ thọ thọ bất tương thân cho dù ôm qua tấm chiếu đi nữa.

- Để ta mai táng cùng cô ấy, ai dám cãi lệnh thì...- Câu nói Hạ Tử Phong bỏ lửng, tên tri huyện không dám nói chen vào, gia đình trong phủ biết thân phận của chàng, kháng lệnh chẳng khác nào tự chuốc lấy cái chết. Hạ Tử Phong dùng 1 tay kéo tấm chiếu lên, áp vào vai mình đi, không để mọi người thấy mặt Hiền Quan. Tú Anh nín thở đi theo...

Ra đến bìa rừng, Hiền Quan vừa hết thuốc mê, nửa tỉnh nửa mơ chưa biết trời trăng mây nước gì đã bị Hạ Tử Phong cho 1 cước đau điếng.

- Ca ca, ca ca đừng đánh huynh ấy, huynh ấy không phải người xấu!

- M...- Tiếng muội chưa kịp thoát ra khỏi miệng Hạ Tử Phong đã bị Hiền Quan chặn lại.

- Tiểu tử, rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra thế hả?

- Không có gì... Ta đang tìm cách để được vào phủ tri huyện, thu thập các bằng chứng hấn tham ô, ức hiếp dân lành.

- Đệ... dùng cách này để điều tra ư?- Hạ Tử Phong thấy Hiên Quan là người lạ, vẫn chưa biết thân phận của Hạ Tử Anh nên không tiết lộ.

- Tất nhiên, huynh ác lắm, huynh tàn nhẫn lắm, để ta lại 1 mình ở nơi rừng thiên nước độc cùng đám người lạ, còn mình thì chạy đến phủ tri huyện ăn sung mặc sướng!- Tú Anh trách móc dầm vào người Hạ Tử Phong. Chàng nhìn cô thật lâu, Tú Anh vẫn còn giận, phải giận thôi! Hạ Tử Phong không tự chủ được, kéo cô vào lòng. Tú Anh đỏ mặt, vội vội vàng vàng đẩy ra.

- 2 người là nam nhi, làm vậy không thấy mất mặt hay sao?- Hiên Quan dù biết 2 người là huynh đệ, lại là nam nhân giống nhau nhưng lòng vẫn thấy ghen tức, muốn xông ngay đến đó tách 2 người ra thật xa.

- Ai bảo đệ là ta chạy đến chỗ tri huyện ăn sung mặc sướng?- Hạ Tử Phong không thèm quan tâm đến Hiên Quan đằng sau, trước mắt chỉ chú ý đến Hạ Tử Anh.

- Chẳng phải sao?- Tú Anh xụ mặt xuống.

- Ta đến đó để tên tri huyện phái người đi tìm đệ, vừa ra đến cửa đã thấy “tiểu yêu tinh” giả trò! Ta không biết rõ địa thế nơi đây, dù có tài giỏi cách mấy, võ công có cao cường cách mấy, trùng độc của đám người kia cũng sẽ hết cách!- Hạ Tử Phong ôn tồn giải thích. Nhắc mới nhớ, quả là có phi tiêu găm vào tay ca ca, Tú Anh nắm lấy cổ áo của Hiên Quan:

- Rốt cuộc trong phi tiêu có độc gì hả? Có nguy hiểm tính mạng không?

- Không! Ta đâu có ác độc đến thế... Độc tính chỉ phát tán trong 1 canh giờ, sau 1 canh giờ là có thể vận công bình thường nhưng sau 1 ngày mới khỏi hẳn...- Hiên Quan thấy Tú Anh giận như thế cũng hoảng sợ, miệng nói như cái máy.

- Vậy thì tốt!

- Từ trước đến nay chưa có ai có thể chế tạo ra loại độc này, hút hết sinh khí của cơ thể rồi lại có thể hấp thụ dễ dàng trong 1 ngày, xem ra người cũng có chút bản lĩnh!- Hạ Tử Phong gật đầu khen ngợi Hiên Quan. Tú Anh phỉ phỉ tay:

- Thuốc mê cũng là do người chế tạo chứ gì?

- Đúng vậy!

- Thiệt là hàng dỏm mà! Chỉ mới 1 canh giờ đã tỉnh lại, ta còn tưởng ít nhất 1 ngày 1 đêm chứ! Hàng fake rồi!- Tú Anh gõ lên đầu hấn 1 cái. Hạ Tử Phong lắc đầu, những câu nói lạ lùng này chỉ có thể thốt ra từ miệng Hạ Tử Anh của bây giờ thôi.

- Chúng ta đi về thôi!- Tú Anh đứng dậy, tay cô đã lạnh cóng, đan vào nhau cho vào trong túi áo. Hạ Tử Phong cởi chiếc áo khoác lông bên ngoài choàng vào cho cô. Tú Anh gục đầu, kéo chiếc áo lại sát hơn, mùi bỉ ngạn này càng ngửi càng nghiện mà. Khóe môi cô vô thức cong lên thật hạnh phúc. Hạ Tử Phong đi trước, không thấy nụ cười đó của cô nhưng Hiên Quan thấy rõ. Đây rõ ràng là loại tình cảm của nam nữ, nếu tên tiểu tử kia là nữ, ai có thể tin được đây là tình huynh đệ chứ? Hiên Quan ở lại 1 quán trọ, Tú Anh được Hạ Tử Phong đường đường chính chính đưa vào tri phủ với danh phận “cô gái hiếu thảo muốn dùng thân mình mai táng cha”. Sau khi ăn no nê, Tú Anh nghịch phá hết thứ này thứ khác nhưng đa số vẫn chỉ lẩn quẩn quanh chân Hạ Tử Phong nghe chàng đàn. 2 người tự tung tự tác như chính hoàng cung của mình nhưng chẳng ai dám lên tiếng. . .

Đêm tối, Tú Anh lên vào thư phòng tri huyện, tìm kiếm những sổ sách thuế má đã được ghi chép.” 100 lượng vàng nếu muốn mở khách điểm?”- Tú Anh ngạc nhiên vì con số khủng bố đó nhưng có lẽ điều luật này chỉ mới là đầu tiên. Bóng dáng to ục ịch của tên tri huyện lướt qua cửa thư phòng. Tú Anh nhét cuốn sách vào trong áo, tay cầm cây chổi giả vờ đang quét dọn. Tên tri huyện đi vào, vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn quanh nhìn quất rồi đóng cửa thư phòng lại. Không trong sáng lắm, không trong sáng lắm thì phải!

Tú Anh nở nụ cười:

- Khuya vậy rồi, ngài vẫn đến thư phòng đọc sách hay sao? Ngài thật sự là tri huyện tốt nha!- Mĩ nhân nở nụ cười, lòng người ai chẳng rung động, huống hồ chỉ là tên háo sắc này!

- Không! Ta thấy đèn còn sáng, chẳng biết ai lại đến thư phòng của ta, ai ngờ lại là mĩ nhân nàg, lại còn dọn dẹp sổ sách giúp ta!- Tên đó cười dè, Tú Anh gật gật đầu:

- A, tiểu nữ là người ăn nhờ ở đậu, không giúp được gì thì thật ngại quá! Tiểu nữ chỉ có thể làm những chuyện này...

- Có sao đâu chứ? Cái tên thái tử kia cũng rõ thích nàng, chịu giữ nàng bên cạnh nữa kia mà!- “Tên thái tử”? Thái tử còn chẳng đáng để người gọi, dám sỉ nhục ca ca hay sao? Trước đấy sau ngọt, Tú Anh ta sẽ chịu đựng.

- Làm gì có chứ! Vậy... tri huyện có thích ta không?- Tú Anh uốn éo thân hình quyến rũ dụ hoặc. Tên tri huyện hoa cả mắt, được! Thư phòng đặt cạnh phòng ngủ của tri huyện phu nhân và tên “heo tinh” này. Tri huyện phu nhân nổi tiếng hung hăng nhưng lại thích “đến chùa cầu phúc”. Tú Anh thấy cũng xứng, đối với 1 con heo tinh, cần 1 con tinh tinh hay gì đấy trấn giữ!

- Thích chứ, dĩ nhiên thích rồi!- Hấn nhảy bổ đến bên cạnh cô. Tú Anh chạy nhanh đến phía vách phòng, cố tình nói lớn:

- Tri huyện đừng nói vậy! Dễ gây hiểu lầm không đáng, hơn nữa, tri huyện phu nhân sẽ không thích tiểu nữ đâu!

Quả nhiên, lời nói theo gió bay “đậu” vào tai tri huyện phu nhân. Bà hùng hổ đẩy cửa phòng đi sang thư phòng. Tên tri huyện vẫn chưa biết mà cứ đuổi theo Tú Anh, miệng như bị thôi miên, chỉ nói được 3 chữ: “Bảo bối sống, bảo bối sống...”

- LÃO GIÀ KIA! ÔNG DẤM...- Tri huyện phu nhân đẩy cửa xông vào. Tú Anh giả bộ ảm ức lấy sự đồng lòng của tri huyện phu nhân. Tên tri huyện trợn mắt rồi lại cười lấy lòng vợ:

- Không có gì... không có gì...

- Ông biết tay tôi!- Tri huyện phu nhân không nể tình mà “xách tai” ông về phòng. Tú Anh thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn sống!

- Ca ca, ta ngủ ở đây nhé!- Tú Anh ôm chăn gối trải xuống nền đất. Cô thấy nhớ mùi bỉ ngạn, không có nó bên cạnh, cô không thể nào ngủ được.

- Muội lên giường ngủ đi, nền đất rất lạnh!- Hạ Tử Phong không từ chối, chàng vẫn xem Hạ Tử Anh là đứa con nít cần được chăm sóc. Tú Anh lắc đầu:

- Còn huynh thì sao, muội thấy huynh ho!

- Đừng lo, ta không sao!

- Huynh chỉ biết nói huynh không sao thôi hử! Phải biết bảo trọng thân thể chứ! Huynh là thái tử, rồi sẽ là hoàng đế, là chân mệnh thiên tử, không nên buông thả như thế có biết không!- Tú Anh trách móc, Thạch Đào và Hắc Huyết vì quá lạnh đã lên giường nằm ì ra. Tử Phong xoa đầu cô:

- Chân mệnh thiên tử gì chứ!

- Không biết, muội ngủ đây. Huynh lên giường ngủ đi!- Tú Anh trùm chăn kín đầu nhưng thân thể vẫn run lên không ngừng. Tử Phong đợi cô từ từ đi vào giấc ngủ mới bế cô đặt lên giường. Là muội quá ngốc nghếch hay huynh quá thông minh?

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 10

## 10. Chương 10

Chương 10: Cơn đau. . .

Cơ thể cô đang chết dần ư? Cô phải trở về thế giới của mình, càng nhanh càng tốt. . .

Tú Anh tỉnh dậy, Hạ Tử Phong ngồi cạnh cửa sổ đọc văn kiện, đã đọc sáng đêm sao? Siêng thật! Tú Anh dụi mắt tỉnh dậy:

- Huynh vẫn chưa đọc hết sao?

- Vẫn chưa! Ông ta còn tham ô cả tiền xây cầu của dân nữa. . .

- Ồ...- Tú Anh gật đầu ngáp dài 1 cái.- Thạch Đào, tỉnh dậy! Ta và người đi tìm Hiên Quan, chúng ta có việc cần làm!- Cô đập đập con rắn đang cuộn tròn mình trên giường, bên cạnh là con muỗi cũng lười biếng không kém.

- Ta vào thất lưng người ngủ tiếp!- Thạch Đào ngáp ngắn ngáp dài nói. Nè, học tập theo ca ca đi chứ, ca ca khùng điên thức cả đêm xem văn kiện, nếu có lên ngôi vua, sẽ là ông vua khùng điên nhất lịch sử.

- Muội đi đâu?- Tử Phong nghe Tú Anh nói thế thì ngẩng đầu lên hỏi.

- Muội đi tìm Hiên Quan. Muội cần xem rõ sổ tiền tham ô của ông ta!- Tú Anh đứng dậy rửa mặt, trang điểm hơi đẹp hơn bình thường ra ngoài. Tử Phong cũng muốn đi theo nhưng văn kiện còn nhiều, Thạch Đào là rắn độc, ai chẳng sợ, hơn nữa, “tiểu yêu tinh” kia không phải là hạng “ăn chay”.

- Người nói tên quản gia ở đây?- Tú Anh đứng trước 1 sòng bạc, quy mô cũng không phải nhỏ. Bên trong chỉ toàn là đàn ông, người thì nhếch nhác, miệng thì hô to “tài, xỉu”. Hiên Quan đứng bên cạnh cô, tim vẫn đập không ngừng, cậu ta suy nghĩ kĩ rồi, thích đồng nhân cũng không sao. Tên tiểu tử này lại thích sống trong hình dạng nữ nhi, miễn cưỡng thì chẳng ai biết được. Cậu đứng cười vu vơ, Tú Anh nóng nảy đập chân cậu đau điếng:

- Sao không trả lời?

- Người...hỏi cái gì?- Hiên Quan ngây ngô hỏi lại.

- Cái tiền sư nhà mày!- Tú Anh tức giận quát lên, thằng em này, không dạy không nên người mà. Tú Anh đi vào sòng bạc, thu hút hẳn mọi ánh nhìn. Cô xoắn tay áo:

- Để ta làm cái, các người đặt thấy thế nào?

- Đây không phải là nơi nữ nhi như cô lui đến mỹ nhân à!- 1 tên tốt bụng lên tiếng nhắc nhở. Tú Anh à lên 1 tiếng rồi gõ gõ ngón trở vào cằm.

- Ta không có ngân lượng. Như vậy đi, nếu ta thua, ta sẽ cởi từng mảnh vải trên người ta ra. Còn các người thua, ta chỉ ăn bạc. 1 ván 1 nén bạc. Thấy thế nào?

- Được thôi!- 1 số tên đã quá rành về cờ bạc lên tiếng đồng ý. Tuy không nhận được tiền nhưng được nhìn cảnh xuân xanh này thì không nên bỏ lỡ. Mỹ nhân này là tiên nữ hạ phàm, thật không thể tin có người đẹp đến mức không thể rời mắt khỏi.

- Có được không vậy?- Thạch Đào hạ giọng hỏi nhỏ.

- An tâm, nếu ta phải cởi, ta sẽ lột đầu người lên khỏi áo trước. Nhưng ta sẽ thắng, ta là ai chứ!- Tú Anh tự tin nói, cô tiến vào giữa bàn bắt đầu lắc xì ngầu. Hiên Quan vừa khó xử vừa “thỉnh thích”, Tử Anh là nam nhân, cởi quần áo không thành vấn đề nhưng cậu lại không thích Tử Anh cởi trước mặt nhiều người như thế. Tâm trạng với nội tâm vẫn đang đấu tranh dữ dội.

- Đặt xong cả chưa?- Tú Anh nở nụ cười yêu nghiệt hỏi, đây không hẳn là 1 nụ cười. Tên quản gia của nhà tri huyện tỏ ra khá sành sỏi, hẳn đặt cược trước.

- Tài!- Những người có kinh nghiệm cũng hùa nhau đặt tài. Có tên còn buông lời trêu ghẹo.- Cô nương sắp phải trần như nhộng rồi!

- Vậy sao?- Tú Anh hỏi lại, cô giở nắp, xì ngầu chỉ vón 3 con số 1.- Là xỉu, chung tiền!

Hắc Huyết từ trong thất lưng bay ra không thể tin được, chỉ 1 ván, cô đã thu về hơn 50 nén bạc. Những tên kia cũng không chịu thua, có lẽ là do cô ta may mắn.

- Xỉu.

- Là tài, chung tiền đi!

- Xỉu.

- Lại là tài, thật sự ngại quá!

- Tài.

- Là xỉu, thật là. . .

Hơn 10 ván sau, chẳng có mảnh vải nào trên người mỹ nhân được tháo xuống, chỉ thấy tên đứng bên cạnh hốt đồng bạc vào túi vải. Hiên Quan thầm bái phục, nếu có thể sau này ngao du giang hồ cùng tiểu tử ấy sẽ không lo đến cái ăn cái mặc.

- Bây giờ chúng ta chia làm 2, 1 bên đặt tài, 1 bên đặt xỉu, ta không tin chúng ta không thể thắng cô ta!- Tên quần gia lên tiếng. Tú Anh nhìn chăm chăm vào những ngón tay xinh đẹp của mình, giọng nói lạnh lùng:

- Như vậy thì thật không công bằng!

- Tại sao không? Từ nãy đến giờ là do cô dùng “yêu thuật”!- Những tên kia hùng hổ hét ầm lên. Tú Anh đưa tay vào thất lưng, ôm Thạch Đào vào lòng vuốt ve. Thạch Đào là cái lưỡi đỏ sẫm của mình rồi rút lại. Đám đàn ông kia chẳng ai cả gan lên tiếng. Tú Anh nở nụ cười:

- Ta sẽ cho các ngươi 1 cơ hội lấy lại 1 nửa số bạc ở đây! Tên kia, lại đây!- Tú Anh giơ tay ngoắc tên quần gia lại gần. Mọi người xung quanh thúc giục tên đó đi lên vì ai cũng muốn lấy lại số bạc, dù chỉ 1 nửa, có còn hơn không.

---

- Thừa tri huyện, Bích Ngân cô nương đến đánh bạc tại chính sòng bạc của chúng ta, hiện nay đã thua gần 100 lượng bạc.- Tên quần gia ập a ập úng đi vào, khó lắm mới nói được câu trọn vẹn. Tên tri huyện ngạc nhiên ngẩng đầu lên, mỹ nhân làm sao có thể đến những nơi như thế.

- Mau xóa nợ cho cô ấy!- Tên tri huyện đau đầu xoa xoa mi tâm.

- Tri huyện!- Tú Anh nhân cơ hội chạy vào khóc hết nước mắt, nãy giờ cô đã phải hít khói muốn chết luôn.- Tiểu nữ thật sự không cố tình. Lúc đầu tiểu nữ định đánh cược xem vận may thế nào, có thể quyền góp chút gì đó hay không nhưng lại thua, bây giờ bọn người trong sòng bạc còn không chịu tha cho tiểu nữ con đường sống, tiểu nữ biết phải làm sao đây?

Tên quần gia hắng giọng, đúng là càng đẹp thì càng độc, mỹ nhân diễn cũng hay lắm.

- Ta hiểu, ta hiểu, nàng đừng khóc nữa, ta sẽ giàn xếp ổn thỏa!- Tên tri huyện đi xuống đỡ cô dậy, Tú Anh lại ngã vào lòng ông ta làm ông ta sướng như điên. Tú Anh chỉ hận không thể cho con heo tinh ấy 1 cước vào “đại chỉ huy” cho chết.

- Thừa tri huyện, vậy chúng ta sẽ trích ngân sách từ. . .

- Từ đâu cũng được, lấy ngân sách ra tự giải quyết đi!- Tên tri huyện đưa cho tên quần gia 1 cuốn sổ, Tú Anh chắc chắn đó là sổ thu chi của tên tham ô này.

- Tiểu nữ đa tạ!- Tú Anh lau nước mắt khẽ nở nụ cười. Tên quần gia rùng mình, lại là nụ cười ác quỷ này!

- Đưa quyển sổ cho ta, đây là sổ bạc của các người!- Tú Anh giật lấy cuốn sổ trong tay tên quản gia, đẩy túi bạc đã trích lấy phân nửa. Hạ Tử Phong đứng bên cạnh thật sự không thể tin nổi, điều này Tú Anh cũng có thể nghĩ ra ư?

- Huynh xem 2 quyển sổ này, ta hết chuyện rồi! Ta muốn đi nơi khác, ở đây chán quá!- Tú Anh ôm túi bạc nhảy chân sáo đi mất.

-Hiên Quan! Hiên Quan à!- Tú Anh lên rừng tìm mọi người. Vừa thấy cô, mọi người đã mừng rỡ chạy ra tiếp đón.

- Chuyện của các người, ta đã xử lí xong cả rồi!- Tú Anh vui vẻ nói. Hiên Quan vừa thấy cô đã nhanh chóng đi đến bên cạnh.- Phát sổ bạc này ọi người, sau hôm nay, mọi người có thể về làng được rồi! Tên tri huyện sẽ bị xử phạt!

- Ta có 1 thắc mắc, người là ai, xem ra không phải người bình thường!- Hiên Quan nghi hoặc hỏi.

- Là yêu tinh!- Tú Anh nghiêm giọng, lại nở nụ cười yêu nghiệt đó. Hiên Quan giật mình trợn mắt. Tú Anh ôm bụng cười:

- Vậy mà người cũng tin!

Hắc Huyết vẫn ở bên cạnh Hạ Tử Phong, lâu lâu mới bay đi tìm Tú Anh. Thạch Đào vẫn là vũ khí lợi hại nhất của cô. Vừa nhìn thấy nó, chẳng ai dám động đây, toàn thân cứng đờ ra. Tuy nhiên, Thạch Đào khá thích bám lấy Hiên Quan làm hấn sợ tóe khói. Đến trưa, vui chơi chán chê, cô chạy về phủ.

- Nha đầu kia! Đây là đâu, người muốn vào thì vào, muốn đi thì đi sao?- Bà tri huyện chống nạnh đi ra. À, vai phản diện trong phim đây mà. Tú Anh khoanh tay hất mặt:

- Thì là cái phủ!

- Người to gan! Dám hỗn láo sao?- Bà ta tức đến đỏ mặt tía tai, không ngờ con “hồ ly tinh” này dám vào phủ của bà mà tác oai tác quái, bà nhất định không tha cho nó.

- 1 ngày bà ăn bao nhiêu bát cơm?- Tú Anh vẫn nhìn vào móng tay của mình không thèm nhìn thẳng mặt bà hỏi.

- Người hỏi thế để làm gì?

- 1 ngày ăn 1 bát cơm, số gạo dư phát cho dân. Đàn ông bụng bự thì sang nhưng đàn bà đàn ông gì mà bụng bự thì chắc chắn cũng bị sơ gan với tiểu đường. Khi đi tiểu có bị kiến bu không?- Tú Anh ngang nhiên hỏi, khoe miệng chẳng thèm nhếch lên. Tuy bà tri huyện không hiểu cô nói cái gì nhưng biết rõ hàm ý của cô là mỉa mai nên nhảy bổ vào định đánh. Tú Anh nhẹ nhàng né người, thuận chân đạp vào mông bà ta 1 cước làm bà ôm đất “thật đẹp mắt”.

- Xin lỗi nha!- Tú Anh đi ngang bà, giơ chân đá đá vào cái bụng to tướng rồi nhảy lên cái cây gần đó ngồi đung đưa. Hạ Tử Phong đi ra, mùi bỉ ngạn truyền đến làm Tú Anh thích thú. Cô hét lớn:

- Ca ca đỡ ta!

Hạ Tử Phong chưa kịp xoay người đã bị Tú Anh đạp lên người, cô phải tay đứng dậy như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

- Ca ca, mấy hôm nay ta bị con heo tinh và con tinh tinh này ức hiếp. Huynh phải bênh vực uội!

Bà tri huyện nghe vậy thì ngẩng đầu lên. Hạ Tử Phong là thái tử, vậy ca ca có nghĩa là... cô gái ấy chính là Hạ Tử Anh vang danh 1 cõi sao? Tử Phong lắc đầu, lại còn ra vẻ thương, chỉ có mọi người bị cô xoay như đũa chứ ai ức hiếp được cô, rõ ràng rành rành kia mà.

- Huynh đã thống kê được đủ số tội của 2 người họ chưa?

- Đã xong, muội có thể an tâm rồi!- Tử Phong xoa đầu cô, Tú Anh mỉm cười rồi đưa tay giật lấy mấy cánh hoa bỉ ngạn trong thắt lưng của chàng. Cô quay người đi, bỏ lại bà tri huyện đang chết đứng, toàn thân run lẩy bẩy. Hạ Tử Phong lắc đầu:

- Vào đại sảnh đợi lệnh của ta!
- Cô cũng có chút tài cán nha!- Hắc Huyết nịnh nọt cô. Tú Anh hất tóc:
- Of course!
- Cho ta vài giọt máu đi!
- Tú Anh ta chưa bao giờ làm ăn thua lỗ! Giao kèo đi! Người cung cấp cho ta 1 tin tức, ta cho người 1 giọt máu! Thấy thế nào?- Tú Anh giơ tay bắt nó vào lòng bàn tay, cô hơi nói lỏng để nó không bị chết ngạt.
- Được, được, cô muốn biết về cái gì?
- Ở đâu có hoa đào nở? Ta muốn thấy hoa đào! Từ trước đến nay ta chưa được nhìn thấy!- Tú Anh đã giải quyết xong chuyện ở đây, định tìm nơi khác để đến, nơi nào có hoa đào là tốt nhất.
- Đang là mùa đông, làm sao có hoa đào chứ!
- À...- Hết mùa đông, lúc cô trở về với thế giới của mình. Tú Anh ngẩn người, cô đã xem mình là Hạ Tử Anh từ bao giờ? Gọi Hạ Tử Phong là ca ca, không còn cảm thấy khó chịu khi không có các thiết bị công nghệ thông tin, cô cũng đang là 1 hacker ngầm, thật sự là làm cô bất ngờ. Mấy mạch máu trong đột nhiên co giật mạnh, mấy cánh hoa bỉ ngạn rơi xuống nền tuyết trắng, Tú Anh ôm lấy cánh tay mình đau đớn. Thạch Đào hoảng hốt hét lên:
- Người có sao không?
- Tay ta đau quá!!!-Tú Anh quỵ xuống.
- Là do hoa bỉ ngạn, lúc trước cô có thể chạm vào vì cơ thể cô còn khỏe mạnh, cô đã đến đây hơn 15 ngày rồi, cơ thể đang dần dần mất đi linh khí, bỉ ngạn là hoa tan hồn kia mà! Từ nay về sau, cô không được chạm vào nữa!- Hắc Huyết ngấm ngầm rồi giải thích...
- Ta phải làm sao?- Tú Anh vẫn ôm chặt bàn tay thét lên đau đớn, bàn tay cô giống như có hàng ngàn hàng vạn cây kim xuyên qua.
- Lát sau sẽ hết!- Hắc Huyết bay đến lòng bàn tay cô. Cơ đau giảm dần, Tú Anh vẫn ngồi bệch trên nền tuyết, mấy cánh hoa bỉ ngạn rơi xuống đất héo rũ chỉ còn lại màu đen. Lần đầu tiên, chạm vào bỉ ngạn lại đau đớn đến thế. Cơ thể cô đang chết dần ư? Cô phải trở về thế giới của mình, càng nhanh càng tốt. . .
- Tử Anh, muội không định...- Hạ Tử Phong đi tìm cô, muốn cho cô tự định đoạt tội trạng của tên tri huyện. Tú Anh ngẩng đầu nhìn Hạ Tử Phong, cổ họng buông 2 tiếng “Ca ca” đắng ngắt. . .

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 11

## 11. Chương 11

Chương 11: Thần y. . .

Mùi bỉ ngạn không còn quyến rũ như lúc trước, mỗi một hương thơm là 1 luồng sức mạnh vô hình đánh vào trí não làm cô đau nhức.

- Muội sao vậy?- Hạ Tử Phong bước nhanh đến đỡ cô. Tú Anh gật đầu, khuôn mặt vẫn còn trắng bệch nhưng dần có thần sắc hơn ban nãy:
- Muội không sao! Trượt chân thôi!
- Ừ, muội muốn ta định đoạt thế nào?

- Sao?- Tú Anh hỏi lại, đôi mắt mở to ra, phán quyết cuối cùng á? Cô phỏng má suy nghĩ, có nên băm thịt ra cho vẹt ăn không nhỉ? Á, vậy không được, còn hơi nhẹ. Tú Anh bước nhanh vào đại sảnh, từng người từng người trong phủ có mặt đông đủ. Tú Anh đi ngang tri huyện, ông ta đang cúi đầu xuống đất chẳng dám ngẩng lên, cô đạp chân ông ta 1 cái rồi ngồi lên ghế.

- Tịch thu tất cả tài sản của tên cầu quan này cùng tất cả các tên cầu quan khác phát cho lương dân. Lưu đầy toàn bộ, diễu hành thị chúng! Lập tức hành hình!- Tú Anh cảm thấy rất hả hê, Hạ Tử Phong đứng bên cạnh chỉ khẽ mỉm cười nhìn cô, lần này cô lập công lớn rồi. Bọn tham quan sợ xanh mặt, toàn thân cứng ngắt. Cô cùng Hạ Tử Phong giải quyết tất cả đơn kiện của người dân cũng mất hơn 4 ngày nhưng mọi chuyện cũng đầu vào đó.

- Tử Anh, sao ngươi cứ thích mặc quần áo nữ nhi thế hả?- Hiên Quan nhăn mặt, cậu ngồi trên tảng đá cùng cô. Tú Anh ném hòn đá sỏi nhỏ xuống dòng suối phía trước:

- Ta là... nữ nhi kia mà!

- Hả?- Hiên Quan không thể tin được, cậu nên mừng hay buồn đây? Đáng vốc thế này mà cậu lại có thể xem là nam nhân hay sao, sao cậu ngốc thế chứ!

- Ngạc nhiên chứ gì!

- Cũng không ngạc nhiên lắm, dù sao cũng ngạc nhiên nhiều rồi!- Sau hôm đó, Tú Anh có nói rõ thân phận của Hạ Tử Phong ọi người biết. Tuy nhiên, cô không nói mình là ai, cô đâu phải Hạ Tử Anh mà nhận chức quyền về mình.

- À, ta phải đi rồi! Nhớ ở lại đây làm 1 vị quan tốt!- Cô véo má Hiên Quan 1 cái, cậu em trai này cũng rất đáng yêu nha. Hiên Quan buồn hẫng đi, không nhìn thẳng vào mặt cô.

- Trên đời này, ta chưa từng làm việc tốt. Đây là điều đầu tiên ta làm, quả thật, làm việc tốt thì thấy tâm tình mình tốt hơn!- Tú Anh vẫn cười ngô nghê. Hiên Quan tư lự nhìn cô, cậu đưa tay nắm chặt lấy bàn tay cô, Tú Anh giật mình nhìn cậu. Hiên Quan lắc đầu nhẹ:

- Đừng đi mà!

- Không được!- Tú Anh thở nhẹ ra, không vội rút bàn tay ra. Cô đặt bàn tay còn lại lên tay cậu. Hàng mi nhẹ rung động, khóe mắt ráo hoảnh như chẳng có nước bên trong:

- Chẳng có cuộc trùng phùng nào là mãi mãi, rồi cũng phải cách xa nhau thôi! Hứa với ta 1 điều, phải làm 1 vị quan tốt!- Tú Anh giơ ngón tay út lên chờ đợi. Hiên Quan thở nhẹ ra rồi ngoắc tay với cô:

- Được!

- Tạm biệt, ta đi đây!- Tú Anh nở nụ cười thật tươi, nụ cười duy nhất cô có thể lưu lại trong ký ức của Hiên Quan. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Có duyên thì sẽ gặp lại!

---

2 người tiếp tục lên đường. Tú Anh lại phải cải nam trang, vừa đi miệng vừa riu rít nói chuyện này nọ:

- Con muỗi này là Hắc Huyết, nó rất tài, cái gì cũng biết hết. Thạch Đào thì rất là khù khờ. Muội có thể nói chuyện với chúng, huynh tin không? Không á? Muội nói thật mà!

Tuyết rơi trắng, mỗi bước đi của Tú Anh ngày càng chậm dần. Hạ Tử Phong khom người trước cô:

- Huynh công muội!

- Được!- Tú Anh không suy nghĩ leo lên người Hạ Tử Phong, vòng tay qua siết chặt cổ chàng. Nhịp tim đang đập đều đều đột nhiên tăng vọt, Tú Anh vùi đầu vào chiếc áo lông của chàng, khuôn mặt đỏ ửng. Mùi bỉ ngạn không còn quyến rũ như lúc trước, mỗi một hương thơm là 1 luồng sức mạnh vô hình đánh vào trí não làm cô đau nhức. Tú Anh che mũi lại để không phải ngửi thấy. Hạ Tử Phong vẫn tiến về phía trước, chẳng lâu sau lại đến 1 huyệt mới.

“Khụ...khụ...”- Hạ Tử Phong che miệng ho khan. Tú Anh đi bên cạnh đưa mắt nhìn, bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm:

- Huynh... bị bệnh rồi! Chúng ta đi tìm đại phu!

- Đừng lo, ta không sao!

- Huynh chỉ biết nói câu này thôi sao? Đi với muội!- Tú Anh không cần biết Hạ Tử Phong có đồng ý hay không, cô lôi chàng đi 1 mạch.

- Thúc thúc à, ở đây có chuyện gì mà đông người thế?- Tú Anh chen chân vào hỏi 1 người đứng bên ngoài.

- À, mọi người đang nhờ thần y khám bệnh ỉn, ông ta có thể trị được bách bệnh, người xấu thành đẹp, người mù sáng mắt, người liệt giường có thể đi lại!

- Thật...sao?- Tú Anh tất nhiên là không tin, cô chen người vào xem. 1 người đàn ông độ tuổi trung niên đang ngồi ở giữa, bên cạnh còn có 2 người hầu. Để xem ông ta tài cán đến đâu!

- Bốc thuốc chữa mắt! Thu ngân lượng!- Thì ra, 2 người bên cạnh là tay sai, 1 người kê thuốc, 1 người thu ngân lượng. Bà lão mù lòa lắc đầu nói với người con trai:

- Nhà chúng ta làm gì có nhiều ngân lượng đến thế! Con lại là người làm công cho người ta, con cứ vậy mượn thế thì cả đời này chúng ta cũng không thể trả được. Mẹ đã già, không nhìn thấy cũng không sao!

- Không được, ngân lượng thì cũng lỡ mượn rồi, con nhất định chữa sáng mắt ẹ!

Người con trai khoảng 16 tuổi lấy trong áo mình ra 1 cái túi được gói kĩ càng. Số ngân lượng đó có thể xây được cả 1 căn nhà nhỏ. Cái giá của thần y đắt như thế sao?

- Khoan đã, ông có chắc chắn chữa khỏi mắt cho bà lão hay không?- Tú Anh lên tiếng hỏi.

- Tất nhiên là khỏi rồi!- Ông ta đắc chí vuốt râu nói. Tú Anh đi đến bên cạnh huơ bàn tay trước mặt bà, con người đã không còn cử động được nữa, có lẽ bà đã bị mù rất lâu rồi. Cô nhú chặt chân mày:

- Toa thuốc đắt đến gần 100 lượng bạc sao?

- Này! Nhìn dáng vẻ của ngươi thì đảm bảo không phải là người thừa ngân lượng, không có ngân lượng thì cút đi, đừng có ở đó mà cản trở người khác làm việc!- 1 tên tay sai quát lên. Mọi người nôn nóng đến lượt mình nên cũng nhao nhao hòa theo."Đúng rồi, không có ngân lượng thì tránh sang chỗ khác!"

- Mọi người...- Tú Anh thấy người dân phản ứng dữ dội, lúc này không phải là thời điểm thích hợp để làm rõ mọi chuyện. Hạ Tử Phong nãy giờ im lặng thì lên tiếng.

- Y thuật của ông chỉ cần dùng thuốc thôi sao?

- Đúng vậy!- Ông ta gật đầu. Thần y? Tú Anh tự cười trong lòng. Cậu bé lúc nãy nhận được than thuốc mừng rỡ ôm vào lòng dịu người mẹ của mình về. Tú Anh nắm tay cậu ta lại:

- Nhà của ngươi ở đâu?

- Huynh... hỏi để làm gì?- Cậu ta e ngại hỏi lại.

- Đừng lo, ta không có ý xấu! Ta chỉ muốn tìm cách giúp 2 mẹ con các người thôi!- Tú Anh nghiêm túc nói, đáy mắt không 1 chút dao động. Hạ Tử Phong xoa cằm quan sát những bao thuốc ông mang đến, đều là thảo dược bình thường, có thật mang lại kết quả thần kỳ như thế không? Tú Anh kéo tay chàng:

- Chúng ta đi thôi!

Được sự đồng ý của bà lão, cậu nhóc rút cuộc cũng chịu dẫn 2 người về nhà họ. Căn nhà tranh khá lụp xụp được dựng ở nơi hẻo lánh, sân nhà có 1 cái bàn đá cùng vài tảng đá xung quanh xếp làm ghế. Trong nhà không có gì quý giá, có lẽ vì vậy họ mới dám dẫn 2 người đến đây.

- Vậy theo ngươi, thần y đó đến từ kinh thành, là ngự y trong triều đình sao?- Tú Anh ngạc nhiên hỏi lại. Lúc cô bị bệnh chỉ có Hàn thái y khám, sao có thể là tên này. Hạ Tử Phong cũng nhanh chóng nhận ra, trong cung không có ngự y nào là ông ta, vậy ra là lừa phỉnh sao?

- Đúng vậy, cho nên ta đã vay 100 lượng bạc từ nhà Phương lão gia, nơi ta làm công để chữa mắt ẹ! Lúc đầu mới ông ấy đến đây, có 1 tên bị liệt toàn thân, chỉ cần uống 2 than thuốc là có thể đi lại. Người dân ở

đây ai cũng nghèo, không được ăn học đến nơi đến chốn, nghe có thần y thì tất nhiên là muốn chữa bệnh rồi!- Cậu bé lắc đầu, cậu vừa đun thuốc ẹ mình vừa nói. Cô đã hiểu rồi, tất cả chỉ là đồn thổi, do tâm linh con người tin tưởng nên mới xảy ra trường hợp này.

- Cầm lấy, ta nhất định sẽ moi lại 100 lượng bạc từ tay tên lừa gạt đó!- Cô lấy “trong tay nải của Hạ Tử Phong” 1 lượng vàng để lên bàn, giọng nói chắc nịch.

- Tú Anh, muội!- Hạ Tử Phong đứng hình nhìn cô quần áo luộm thuộm, đang cố gắng nhét cái gối bông vào bụng mình. Mặt mũi cô bôi đen, khó nhận ra cô là đại mỹ nhân thường ngày. Thằng nhóc kia không đi cùng cô mà ở lại chăm sóc mẹ mình. Hạ Tử Phong cùng cô đến chỗ của tên “thần y” đó.

- Ta muốn!- Tú Anh chen người vào đám đông, tay vẫn nắm lấy tay Hạ Tử Phong.

- Không cần nói nhiều, nhìn cô nương cũng đủ biết cô đến để xin “tiên dược” để đẹp hơn!- Ông lão thần y không nhận ra 2 người, miệng nói thoăn thoắt, leo cả lời Tú Anh. Tú Anh há hốc mồm rồi lại nhìn Hạ Tử Phong đang che miệng cười rất tao nhã. Đại mỹ nhân cũng có ngày này hay sao? Vậy là đủ biết lúc này cô xấu xí thế nào.

- Không phải! Ta là người phương xa đến, ở đất nước của ta càng đen càng đẹp có biết không hả?- Tú Anh nóng giận quát lên, 1 tay dẫn lên bàn trước mặt ông ta. Cô dụ giọng lại.- Gần đây ta hay chóng mặt, buồn nôn, thích ăn những món chua, ừm... trong người lúc nào cũng khó chịu!- Thấy những biểu hiện Tú Anh vừa kể có vẻ giống với người mang thai, ông ta không dám bốc thuốc bừa, đưa tay bắt mạch. Với y thuật, ông hẳn là có biết. Tú Anh quan sát cách bắt mạch rồi mỉm cười.

- Ta bị sao thế? Có phải ta bị bệnh nặng lắm không?

- Không! Hoàn toàn bình thường, có thể cô đã có thai nhưng trong mạch không có dấu hiệu của thai nhi...

- Hả? Như vậy là sao?- Tú Anh hoảng hốt nói, Hạ Tử Phong đứng bên cạnh, chân mày nhướn lên ngạc nhiên.

- Không sao, có lẽ chỉ mới là những ngày đầu hình thành nên không rõ. Phu quân của cô cần chăm sóc cô nhiều hơn!

Tú Anh ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tử Phong miệng cười méo xệch. Hạ Tử Phong định lên tiếng giải thích nhưng Tú Anh đã cười:

- À, phu quân của ta chăm sóc ta rất tỉ mỉ! Vậy ông lấy bao nhiêu ngân lượng?

- 10 lượng bạc!- Ông ta không kê thuốc nên chỉ lấy 10 lượng.

- Phu quân, lấy ngân lượng!- Hạ Tử Phong lấy Thạch Đào từ trong tay nải ra đưa cho Tú Anh. Xung quanh, mọi người tản ra lo sợ, cả “thần y” cũng sợ xanh mặt. Lưỡi kiếm Hạ Tử Phong 1 lần nữa vung lên kê sát cổ ông ta.

- Hóa ra, nam nhân cũng có khả năng tự mang thai!- Tú Anh che miệng cười khê, tuy cô là nữ nhi nhưng cô đến đây với tư cách của 1 nam nhân. Chuyện này quả thật quá khôi hài rồi!

Độc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 12

## 12. Chương 12

Chương 12: Khắc cốt ghi tâm . . .

-Chắc hẳn cô rất xinh đẹp!

- Nói mau, ngươi là người phương nào? Lại còn dám cả gan nhận mình là ngự y trong triều đình!- Hạ Tử Phong lúc này mới lên tiếng. Ồ đời, con người cần phải có lòng trắc ẩn, biết thương xót, không ngờ lại có hạng người vì tiền mà xem nhẹ mạng sống của người khác. Lương y như từ mẫu, chẳng lẽ câu nói đã bị mai một mất rồi?
- Xin đại nhân tha mạng, ta cũng chỉ kiếm miếng cơm manh áo thôi!
- Đáng chết, lợi dụng người khác là đúng hay sao?- Hạ Tử Phong cửa lưỡi kiếm sâu vào cổ hắn nhưng tuyệt đối không cắt đứt gân mạch nào cũng như lấy mạng hắn, lưỡi kiếm chỉ cửa nhẹ vào da thịt làm máu chảy ra. Tú Anh đứng lên bàn “thần y” hét lớn:
- Những chuyện phi lí như thế này các người cũng có thể tin được hay sao? Người xấu thành đẹp, liệt giường có thể đi lại, người mù lại sáng mắt chỉ bằng những loại thảo dược dễ tìm thế này?
- Lúc đầu, ông ấy quả thật có chữa khỏi bệnh!- 1 vị cô nương lên tiếng. Tú Anh xoay phắt người lại, tà áo tung bay mạnh mẽ, ngạo mạn:
- Nói! Là ngươi đã lừa gạt mọi người như thế nào?
- Thấy mọi người vẫn còn tin mình, lão “thần y” nói:
- Là ta có thể chữa!
- Hay lắm! Chẳng hay ngươi là ngự y nào ở thái y viện?- Hạ Tử Phong thu kiếm, tiện thể cắt đứt 1 nắm tóc giờ ra trước mặt hắn. Tên đó trợn tròn mắt sợ hãi. Tú Anh thét lớn:
- Còn không mau nói!
- A... ta nhờ đồng bọn giả làm bệnh nhân, cho nên...
- Các người đã nghe rõ chưa? Ngươi, mau trả lại tất cả số bạc cho họ, không thì ta sẽ lấy mạng ngươi! Đối với những tên không bằng cầm thú thì ta không tiếc 1 nhát dao đâu!- Hạ Tử Phong nói, giọng điệu vẫn hiên ngang bình thường nhưng có uy lực tuyệt đối. Tên thần y chỉ biết cúi đầu làm theo. Tú Anh nở nụ cười xinh đẹp, mặc dù mặt mũi cô vẫn còn lấm lem. Tên thần y bị đánh đuổi ra khỏi làng, hành lí cũng chẳng kịp mang theo.
- Xếp hàng, xếp hàng! A, ngươi bị mắc bệnh gì?- Tú Anh ngồi trước bàn thần y chuẩn bệnh. Biết Hạ Tử Phong tinh thông y thuật, cô bèn chữa bệnh miễn phí ọi người, tuy nhiên, chỉ chữa những bệnh họ có thể.
- Ta... muốn xinh đẹp!
- Hả?- Tú Anh trợn mắt, lại có bệnh “xấu” nữa cơ à? Cô quan sát vị cô nương này, khuôn mặt không đến nỗi xấu, chỉ hơi đen, mặt hơi nhiều mụn thôi. Chắc có lẽ là không biết cách chăm sóc, tìm đúng thầy rồi!
- Dùng nước vo gạo rửa mặt, ngày 3 lần. Lúc tắm nhớ pha thêm 1 chút sữa dê. Ca ca, huynh bác giúp muội thang thuốc mát gan nhé! Cứ như thế ngươi sẽ xinh đẹp thôi!- Tú Anh vui vẻ gật đầu. Vị cô nương kia mừng rỡ, đa tạ luôn mồm. Hạ Tử Phong chỉ im lặng bốc thuốc, làm theo lệnh của “tiểu yêu tinh”.
- Từ trước đến nay ở đây không có đại y nào hay sao?-Hạ Tử Phong hỏi.
- Tất nhiên là có nhưng họ đã chuyển sang những vùng giàu có hơn mà sống rồi!- 1 ông cụ lên tiếng, ông ho khan 2 tiếng rồi vuốt vuốt ngực mình.
- Sao có thể...- Tú Anh lên tiếng ngạc nhiên. Thiên Xuân quốc cũng có 1 nơi như thế này hay sao? Hạ Tử Phong tự cười nhạo mình, thân là thái tử, sau này gánh vác cả giang san đất nước, vậy mà bá tánh lăm lăm vẫn không hề hay biết. Hạ Tử Phong bỗng chốc trở nên trầm mặc. Tú Anh thấy vậy cũng không lên tiếng, chỉ hỏi han mọi người rồi nhờ Hạ Tử Phong bốc thuốc.
- Cuộc sống của các người có khổ cực lắm không?- Tú Anh hỏi nhỏ, không để Hạ Tử Phong nghe nhưng sao có thể lọt qua đôi mắt chàng. Chàng khẽ thở dài, hơi thở mỏng manh tan nhanh trong gió, lực bất tòng tâm.
- Cũng không. Quan phủ ở đây rất tốt! Kể các các lão gia cũng vậy, không ruộng rẫy chúng tôi, luôn tìm cách để người dân có việc làm nhưng đáng tiếc, nơi này là nơi hoang sơ hẻo lánh nhất của Thiên Xuân, triều

đình thường không để tâm đến!- Ông lão lúc này cũng trả lời. Quan tốt là có lợi cho dân chúng, chỉ có triều đình là vô tâm. Hạ Tử Phong lúc này mới chợt nhớ. Đây là Vinh Thù, vùng đất gần như giáp ranh với Lưu Phong, mọi tổn thất, mất mát của cuộc giao chiến đều đổ dồn vào nơi đây. Chàng thực là vô tâm. Tú Anh nghe thế cũng lấy làm mừng, chỉ cần triều đình bù đắp, chu cấp cho lương dân là được. Nhưng đất đai Vinh Thù vì nhuốm máu mà khô cằn, nhìn quanh quẩn chỉ toàn là nữ nhi, phụ lão, các thanh niên thì còn quá trẻ, chỉ tầm 14, 15, muốn trồng trọt, sản xuất không phải là dễ. Hơn nữa, nơi đây không có đại y, không có học vấn, dịch bệnh hàng năm lại kéo đến hoành hành, người dân cứ thể vơi đi, có người còn phải tha hương cầu thực. Chợt nghĩ, cổ họng cô đã nghẹn đắng, cô chưa từng nghĩ đến những chuyện sâu xa như thế này, chắc Hạ Tử Phong đang khổ tâm lắm. Đường đường là người đứng phía trên, chỉ đạo mọi thứ lại không biết con dân mình sinh sống ra sao. Cô và Hạ Tử Phong cứ khám bệnh, bốc thuốc cho người dân đến khuya. Cả 2 trở về căn nhà tranh đơn sơ của 2 mẹ con ban sáng. Cậu con trai ấy tên là Khánh Lâm, Giang Khánh Lâm, đã 17 tuổi. 1 năm nữa sẽ phải ra sa trường, còn mẹ cậu thì sao?

- Thật sự xin lỗi! Ta và ca ca không thể nào chữa khỏi mắt ẹ người!- Tú Anh buồn rầu, cô ngồi bên ngọn nến lập lòe thấp trong sân. Hạ Tử Phong từ sáng đến giờ vẫn không hé miệng nói 1 câu. Chàng ngồi trên mái nhà phủ đầy tuyết, tà áo trắng theo luồng gió mà bay bay, thể hiện nỗi cô độc, chứa chất nỗi niềm. Miếng ngọc bội khắc chữ gió phủ lớp tuyết mỏng. Tú Anh không choàng áo khoác, cô choàng cho bà lão, cô không cảm thấy lạnh, ngọn nến tuy nhỏ nhưng đủ sưởi ấm cho cả 3 người dưới sân.

- Ta già cả rồi, không nhìn thấy cũng không sao. Ta sống vì Khánh Lâm, chỉ cần Khánh Lâm nó...- Bà nói đến đây, không kìm được xúc động, hốc mắt vô hồn rơi 2 dòng lệ. Khánh Lâm cũng vậy, cậu ôm lấy mẹ mình.

- Mẹ không thấy cũng không sao, con sẽ là đôi mắt của mẹ!- Khánh Lâm nói, mặt cũng đầm đìa nước mắt. Hạ Tử Phong lúc này đến cạnh Tú Anh, giơ bàn tay ra lau nước mắt cho cô, không có hành động này, cô cũng không biết mình đang khóc. Cô khóc vì chuyện gì? Mẹ cô có từng nói, cô xinh đẹp nhưng cô lại vô tâm, không liên quan đến mình sẽ không vấy lấy để gánh hậu quả, ngay cả chuyện của mình cũng lười giải quyết, vì sao cô lại khóc? Có lẽ tình mẫu tử thiêng liêng quá chăng? Tú Anh nước mắt nước mũi tèm lem vùi mặt vào tay áo lau mặt như 1 đứa trẻ, cổ không để cho Hạ Tử Phong nhìn thấy bộ dạng xấu xí này. Tú Anh ngẩng đầu lên:

- Muội... không có khóc!

Hạ Tử Phong thấy lòng mình dần ra, khóe môi khẽ nở nụ cười. Tú Anh bị nụ cười trên người đó làm cho xấu hổ hết lên:

- Thật mà! Huynh thật đáng ghét!

- Sao Khánh Lâm nói người là nam nhân kia mà, sao lại xưng hô huynh muội?- Bà lão lên tiếng hỏi. Lâm Khánh lúc này mới để ý, Tú Anh vừa xưng hô huynh muội với Hạ Tử Phong, đúng vậy, tuy bà không nhìn thấy nhưng lòng bà rất sáng, bà còn có thể nghe kia mà.

- Ta... à không, con là nữ nhi!- Tú Anh nhẹ giọng, cô sống trong lớp nam nhân mãi gần như cũng quên mất hình dáng thật của mình như thế nào.

- Chắc hẳn cô rất xinh đẹp!- Bà nở nụ cười hiền hậu. Khánh Lâm quan sát, quả thật, đôi mắt kia to tròn, sáng hơn cả trăng rằm, hàng mi cong vút dày và rậm, chỉ có thể miêu tả đôi mắt đó bằng 4 chữ “mắt ngọc, mày ngài”. Chiếc mũi nhỏ đang phập phồng theo nhịp thở cũng đẹp đến lạ thường. Đôi môi đào chúm chúm lại, cái miệng ấy nở nụ cười mê hồn, thần trí Khánh Lâm như muốn bị hút vào. Cậu lắc đầu vài cái cho qua cơn mê.

- Sao bà lại biết ạ? Nếu con không. . .

- Sao lại không? Tâm hồn cô rất đẹp!- Bà nở nụ cười, bà cũng rất đẹp, kể cả khi đôi mắt bà không thể dao động, chỉ là 2 hốc mắt vô hồn trống rỗng.- Ta biết ta chỉ là 1 bà lão mù bình thường nhưng ta cảm thấy rất thích cô, ta có thể nhận cô làm nghĩa nữ được hay không? Nếu không cũng...

- Được mà, được mà! Mẫu thân...- Tú Anh kích động ôm chầm lấy bà, hôn lên gò má nhẵn nhúm đang nhô cao. Sống trong thân xác, danh phận của người khác thật sự khó chịu, gia đình không có, cái gì cũng không có quyền nhận nhưng đây là nghĩa mẫu của cô, không phải của Hạ Tử Anh. Hạ Tử Phong khẽ mỉm cười,

như thế cũng tốt, vừa sinh ra, Hạ Tử Anh đã chẳng biết mẹ mình trông như thế nào, xinh đẹp ra sao mà khiến phụ thân của cả 2 si mê như thế, nhưng bây giờ cô không còn 1 mình nữa, cô có mẹ, tuy bà là người mù.- Nếu Khánh Lâm là con mắt phải, con sẽ là con mắt trái của mẹ!- Tú Anh nói trong mừng rỡ, giọng nói vỡ òa ra hòa vào tiếng khóc hạnh phúc. Nhưng về sau, cô lại biết mình không thể, bởi chính mình còn chẳng có thể làm đôi mắt cho chính bản thân, thì làm sao có thể làm con mắt trái ẹ?

- Hắt xì!- Tú Anh lúc này mới cảm thấy lạnh, Hạ Tử Phong chu áo khoác áo cho cô, Tú Anh không còn thấy nhức đầu vì mũi bị ngạt, tại sao lại thế? Thật kỳ lạ! Mọi người vào nhà ngủ, kế hoạch cho ngày mai đành dang dở. Tú Anh sợ mình quên nên bảo Hắc Huyết nhớ hộ tất cả, Hắc Huyết được thưởng 3 giọt máu, máu cứ như nước tăng sinh lực chạy rần rần khắp người nó, còn muốn đấu vật với con rắn lưỡi biếng kia cơ.

Hạ Tử Phong đã ngủ, chàng chỉ ngồi tựa vào 1 góc giường, còn lại nhường chỗ cho Tú Anh. Cô không vội ngủ, lại vẽ, chuyện cô thích làm vào mỗi buổi tối. Thạch Đào và Hắc Huyết thông đồng với nhau để xem bức vẽ nhưng bất thành, kế cục, Hắc Huyết sắp bị bóp bẹp dí, Thạch Đào cũng không tránh khỏi số phận tương tự.

Cây đàn để lâu lạnh tanh, Tú Anh gảy nhẹ dây đàn, tiếng đàn nhẹ dịu vang lên trong không trung. Mọi người đang ngủ say lại càng say, không muốn tỉnh dậy, chỉ biết tiếng đàn bên tai dịu êm, thật sự dịu êm. Tú Anh đắp chăn cho Hạ Tử Phong, còn mình ngồi cạnh chàng đánh đàn, cũng chẳng biết mình mệt mỏi, thiếp đi tự bao giờ. Đến khi mở mắt tỉnh dậy, đầu đã tựa vào vai Hạ Tử Phong, cây đàn vẫn ôm trong lòng. Ca ca đã tỉnh nhưng không nhúc nhích, chỉ để yên cho nàng ngủ, chắc bà vai cũng đã tê rần, thật xấu hổ quá! Nhưng thật sự Tú Anh không biết, chàng cảm thấy mình vui đi phần nào đau thương, Hạ Tử Anh không còn xa cách nữa, tựa vào vai chàng yên lành mà ngủ. Cô mong manh tựa giọt sương sớm, chỉ cần hơi mạnh tay là có thể bị vỡ ra. Đã biết trước, vòng luân lý không thể tha ình, không thể tự do yêu thương, không thể huynh muội dở dở ương ương nhưng lòng đã lỡ khắc cốt ghi tâm thì phải làm sao? Tử Phong cười thê lương, khoe miệng cứng nhắc. Tú Anh ngại quá nên bỏ đi rửa mặt không thêm để ý đến ca ca nữa.

- Tri phủ, những ngày qua người đã làm rất tốt.- Hạ Tử Phong có lời khen, tuy nhiên, lời khen đó không làm tâm trạng ông khá khẩm hơn chút nào. Ông chép miệng:

- Hạ thần vẫn chưa thể lo cho con dân Vinh Thùy được 1 ngày ấm no, sao có thể là 1 vị quan tốt?

- Đó là vì người biết suy nghĩ trước sau, 1 vì dân, 2 vì dân. Ta nhất định sẽ biến vùng đất Vinh Thùy này thành vùng đất trù phú nhất Thiên Xuân. Triều đình sẽ tăng chu cấp, tuy nhiên, người vẫn không thể lơ là!- Hạ Tử Phong khẩu khí vừa nặng vừa nhẹ có uy quyền. Tuy là thái tử còn rất trẻ nhưng được mọi người kính trọng, chỉ có 1, không có 2, Hạ Tử Phong. Chàng bàn bạc, nêu ra phương pháp trồng trọt, dạy học, cử đại y đến khám chữa bệnh cho dân chúng Vinh Thùy cho tri phủ nghe, ông hết sức vui mừng, miệng cười không thôi.

- Các con nên nhớ, học chữ không quan trọng, quan trọng nhất là phải học cách làm người, chữ thì cũng có thể học sau. Nhưng mà nè, vì sư nói như thế, các con cũng không được lơ là học chữ có biết không hả?- Tú Anh vui vẻ cầm quyển sách dạy đọc viết cho bọn trẻ trong làng. Chúng nó rất ngoan ngoãn, lại mình muốn học giỏi, thật sự là làm cho người khác thấy yêu chứ chẳng nổi ghét bỏ. Cô cũng muốn 1 ngày, cô trở thành mẹ của những đứa trẻ đáng yêu, dạy cho chúng chữ nghĩa, cách làm người nhưng hình như ngày đó còn xa quá. Hạ Tử Phong đứng ở cửa nhìn cô, Hạ Tử Anh khi chăm chú làm việc gì đó quả là rất đáng yêu!

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 13

## 13. Chương 13

Chương 13: Tác hợp tình duyên. . .

- Muội còn trẻ, là nguyệt trẻ, huynh đã già, là nguyệt lão! Chúng ta là 1 đôi!

---

- Vì sư ơi, chúng con có thể gọi người là tiên nữ hay không???- 1 đứa bé gái mặt mày lanh lợi, tóc búi 2 chùm xinh xinh giơ tay hỏi. Tú Anh cũng bất ngờ vì câu hỏi này. Hỏi xong, cả đám con nít lại nhao nhao lên tán thành. Có lẽ vì sư của chúng quá xinh đẹp, từ dáng đi, nụ cười, hay 1 sợi tóc đều đẹp. Tú Anh bấu môi, làm xấu khuôn mặt xinh đẹp kia rồi nói:

- Ta là yêu tinh!

Bọn con nít thích thú cười rộ lên. Cuộc đời cô, vừa sinh ra đã sống trong bần cùng cực khổ, lớn hơn nữa đã phải sớm trưa ra đồng, đến lúc học đại học lại cô đơn 1 mình, không có hôm nào được xem là hạnh phúc trọn vẹn. Nhưng sống với danh phận Hạ Tử Anh thì khác, Hạ Tử Anh có ca ca yêu thương, dân chúng ngưỡng mộ dù kiếp số cô ấy đoán mệnh vẫn là người cô ghen tỵ nhất. Cô chỉ tiếc, tiếc mình lại là Trần Tú Anh, vô tâm, cô độc. Cô đang sống rất hạnh phúc dưới thân phận của Hạ Tử Anh, nếu Hạ Tử Anh không tìm cô, chắc cô cũng chẳng biết hạnh phúc là gì. Học xong, cô và bọn trẻ chơi đuổi bắt trong sân nhà tri phủ. Cha mẹ chúng từ sớm đã phải ra đồng làm việc, cô thay họ chăm chúng. Trời tuyết đặc, chỉ có thể trồng khoai tây và các loại cây xứ lạnh. Hạ Tử Phong dạy cho họ chọn giống, thay đổi cây trồng theo mùa, cải tạo đất trồng ra sao, họ hăng chí học tập, người này giúp đỡ người kia, tuy công việc vất vả nhưng lại rất vui. Hạ Tử Phong ngồi dưới gốc đa cạnh nàng. Bọn con nít túm tụm xung quanh nghe chàng đàn, tiếng đàn say lòng người. Tuy bọn chúng còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, để có thể đàn như thế này không phải là dễ. Tú Anh say sưa lắng nghe. Tiếng đàn vẫn thánh thót như lần đầu cô gặp chàng, lúc đó, gương mặt chàng lạnh lùng hơn bây giờ, là 1 khoảng xa vời khó với tới. . .

- Vì sư, con cũng muốn học đàn!- Bối Tiểu Như kéo tay áo cô. Tú Anh véo má con bé gật đầu:

- Con phải học chăm chỉ mới được, lại đây!- Tú Anh nhận lấy cây đàn từ tay Hạ Tử Phong, choàng tay qua con bé hướng dẫn. Mấy đứa bé còn lại nào muốn thua thiệt, cả bọn nhao nhao:

- Con cũng muốn!

- Được rồi, các con xếp hàng đi nào!- Tú Anh vui vẻ bảo bọn chúng xếp hàng, đúng là con nít hồn nhiên thật đáng yêu. Càng nghĩ càng thấy xót xa, nếu chiến tranh giữa 2 nước lại diễn ra, những đứa trẻ này sẽ không có cuộc sống yên bình, không thể cười hồn nhiên như bây giờ. Cô chỉ còn cách thành thân với Lạc Bình Thiên, ngày tháng cứ vùn vụt trôi, nhanh đến mức cô chỉ nghĩ mình vừa đặt chân vào Thiên Xuân mộng ngày hôm qua. . .

Hạ Tử Phong nhìn khuôn mặt kiên nhẫn dạy đàn cho bọn nhóc khẽ cười. Hạ Tử Anh biết yêu thương cuộc sống hơn, tin tưởng vào hạnh phúc hơn, nàng không còn tạo khoảng cách với chàng nữa. Hạ Tử Phong chỉ muốn nàng hóa bé lại thành đứa trẻ, không gánh vác việc giang san, không lớn sẽ không thể thành thân. Không lớn, sẽ không rời xa ca ca. Không lớn, muội muội sẽ mãi cười vui vẻ như thế này. . .

---

- Khánh Lâm, huynh có mệt không?- Cô nương nở nụ cười hiền dịu, đôi má lúm đồng tiền, trên tay cầm giỏ cơm đi đến. Khánh Lâm ngẩng đầu lên, là Phương Mặc Băng, Mặc Băng là con gái rượu của Phương lão gia. Cô rất hiền, đức hạnh đều có đủ, luôn đối xử nhã nhặn với mọi người như cha mình. Phương lão gia tuy giàu có nhưng không hách dịch, ông thường ban phát gạo, tiền cho lương dân. Có lẽ cái đó gọi là công đức nên ông ban phát hoài mà chẳng hết. Mặc Băng lấy khăn tay lau mồ hôi cho Khánh Lâm, khoe môi vẫn vẫn vương nụ cười xinh đẹp.

- Huynh ngừng tay ăn chút gì đi!

- A, Phương tiểu thư thật thiên vị quá nha!- 1 người trêu ghẹo lên tiếng. Mặc Băng đỏ mặt, thẹn thùng:

- Muội có mang cơm đến ọi người kia mà!

Phương Mặc Băng là thiên kim đại tiểu thư nhưng hầu như ngày nào cũng mang cơm đến ọi người. 1 phần cũng vì tình cảm trong lòng nảy nở với Khánh Lâm. Giang Khánh Lâm vẫn không hề hay biết gì, chỉ biết, Mặc Băng là ngôi sao trên trời, là vì sao sáng nhất, đẹp nhất, cũng vì thế mà khó có thể chạm tới.

Tú Anh cũng vừa lúc mang cơm đến, thấy Mặc Bằng thì gật đầu chào. Khánh Lâm đổi hướng sang nhìn cô, Mặc Bằng thoáng chốc thấy tự ti. Người con gái kia là ai, sao có thể xinh đẹp đến thoát tục như thế. Nàng hút ánh nhìn của mọi người, kể cả Khánh Lâm.

- Mọi người ăn nhiều vào mới có sức làm việc!- Tú Anh cười tí mắt, nụ cười xua tan đi mọi mệt mỏi của trần gian. Đám con nít đi phía sau cô cũng nhao nhao, chúng chạy đến lấy cơm đưa cho cha mẹ mình, miệng rồi rít kể những việc mình đã được học. “Tiên nữ” xinh đẹp còn chơi cùng bọn chúng. Hạ Tử Phong đi đến bên cạnh cô. Tú Anh ngồi trên nền tuyết cầm bát canh đưa cho chàng:

- Ca ca, huynh nếm thử xem muối làm có ngon không?- Cô hồi hộp chờ đợi kết quả. Hạ Tử Phong gật đầu, ăn muống canh cô đút.- Sao hả?- Tú Anh hỏi nhỏ, khuôn mặt hào hứng chờ đợi.

- Rất ngon!

- Yeah!- Tú Anh nhảy cẫng lên vui vẻ. Nụ cười của nàng là liều thuốc bổ cho chàng, thật muốn ngắm nhìn mãi mãi.

Mặc Bằng vừa thấy thích vừa thấy ghen tỵ với Tú Anh. Nàng xinh đẹp, giỏi giang, lại có 1 ca ca yêu thương mình như thế, nàng có cả thiên hạ rồi còn gì? Tuy Mặc Bằng không xinh đẹp bằng cô nhưng cũng không phải dạng nhan sắc tầm thường, ấy vậy mà Khánh Lâm cùng lớn lên với nàng lại không hiểu tình cảm của nàng, làm nàng cảm thấy thất vọng quá.

- Mặc Bằng, ăn cái này đi!- Khánh Lâm gấp cho cô 1 miếng cá. Mặc Bằng mở to mắt ngạc nhiên rồi gật đầu mỉm cười. Đây là lần đầu tiên Khánh Lâm chủ động với cô.

- Muối thấy cô gái đó không?- Cậu chỉ tay về phía Tú Anh. Mặc Bằng thoáng buồn, ra hiệu đã thấy. Khánh Lâm tự hào nói.- Cô ấy là nghĩa tỷ của ta!

- Hả?- Mặc Bằng thoáng ngạc nhiên rồi lấy lại tinh thần vui vẻ, thì ra chỉ là nghĩa tỷ. Buổi ăn trưa trải qua nhẹ nhàng. Tú Anh đã quan sát thấy Mặc Bằng luôn nhìn về phía mình nên cũng hiểu rõ đôi chút, con bé đó thích Khánh Lâm. Khánh Lâm cũng vậy nhưng có điều, cậu còn quá thơ ngây không nhận ra. Bọn họ có gì không thể nói rõ chẳng?

Ăn xong, Tú Anh ngồi cảm cúi bên mấy khúc gỗ. Hạ Tử Phong thấy vậy bèn hỏi:

- Muội đang làm gì thế?

- Muội đang làm mấy cây đàn tranh cho bọn trẻ. Chúng ta cũng sắp đi khỏi đây còn gì!- Nói đến đây, Tú Anh khẽ thở dài. Bọn trẻ quá đáng yêu, cô không nỡ. . .

- Huynh làm giúp muối!

- Không cần đâu, khi nào muối làm xong tất cả. Chúng ta sẽ đi! 1 mình muối làm thì sẽ kéo dài thời gian bên cạnh chúng hơn!

Hạ Tử Phong gật đầu. Thạch Đào đang kéo căng những sợi dây ra cho cô, Hắc Huyết thì biến đâu không biết. Thạch Đào rất được lòng mấy đứa trẻ, đứa nào cũng thích vây lấy nó. Hắc Huyết thì khác, chỉ vừa xuất hiện đã bị bọn chúng lừa nhau bắt lấy, vỗ tay bom bốp định đập bẹp dí.

---

- Phương lão gia, Phương lão gia à!!!!- Tiểu yêu tinh này lại đến quấy phá ông, đọc sách trong thư phòng cũng không được yên tĩnh. Hạ Tử Phong là thái tử, chắc chắn cô gái này không phải là người tầm thường. Từ trước đến nay chưa ai dám tùy tiện xông vào thư phòng, cô gái này lại khác. Nàng nói nàng tên Tú Anh, tính tình lạnh lợi, vui vẻ. Ở bên cạnh nàng cũng rất vui. Tiểu yêu tinh rất ham hiểu biết, thứ gì cũng muốn học, hơn nữa, nhan sắc tuyệt trần kia nhìn hoài chẳng thấy chán.

- Có chuyện gì? Ta đã bảo người rồi, đừng tùy tiện xông vào thư phòng của ta!

- Nè, làm gì thế hả? Ta chỉ đến mượn vài quyển sách để dạy cho bọn trẻ thôi mà!- Cô tùy tiện cầm mấy quyển sách, trên tay vẫn cầm trái đào cắn dở, miệng nhai chóp chép.

- Haiz, người là nữ nhi, tại sao lại không biết lễ nghĩa, tôn ti gì hết! Vậy mà lại dạy đạo lý làm người cho bọn trẻ! Người có dạy hư không đấy hả?

- Yên tâm, những đứa trẻ này khi lớn lên đều sẽ hiền dịu, ngoan ngoãn, xinh đẹp, đáng yêu như Mặc Băng vậy!- Tú Anh đánh trúng tim đen lão. Mặc Băng quả thật như thế, tuy nhan sắc không thể so bì bằng cô nhưng về lễ nghĩa chắc có lẽ hơn cô rất nhiều. Cô chỉ tự tung tự tác thế này sau lưng ca ca, nếu ca ca mà biết, chắc chắn lại khuyên răn nàng. 1 lần nọ, nàng ngồi lên bàn vi sư dạy ấy đứa trẻ, bị chàng bắt gặp, chàng lại nói đạo nói lý cả nửa ngày làm Tú Anh muốn vui vẻ chơi đùa cũng không được.

Phương lão gia hắng giọng 1 cái cười hề hề:

- Con gái của ta kia mà!

- Nè, nghĩa đệ của ta thấy thế nào hả?- Tú Anh cầm quyển sách quạt quạt cho ông. Ông cũng hơi ngạc nhiên về câu hỏi này, Tú Anh hỏi ông như thế có ý gì?

- Người hỏi ta. . .

- Không cần biết! Ông trả lời đi!

- Ủm, rất khôi ngô, chăm chỉ, lại ngoan ngoãn, không đam mê tửu sắc, lại hiếu thuận với cha mẹ, tuy học vấn không cao nhưng biết lễ nghĩa hơn người đó!- Phương lão gia 2 mắt nhắm nghiền nói về Khánh Lâm, cuối câu thì dùng cây bút gõ lên đầu cô. Tú Anh xoa xoa đầu:

- Có cần mắng ta thế không hả? Có thấy thích nghĩa đệ ta không?

- Ủ, thằng nhóc cũng rất tốt!

- Vậy... chúng ta kết thông gia. Thấy thế nào?- Tú Anh nở nụ cười ma mãnh. Phương lão gia giật mình, con gái chỉ mới 16, tuy có thể gả rồi nhưng vẫn còn trẻ con lắm.

- Khánh Lâm là 1 tên tiểu tử rất tốt, nhưng Mặc Băng không biết có...

- Con đồng ý thừa cha!- Mặc Băng nãy giờ nấp sau cánh cửa chạy vào, nét mặt hớn hở. Tú Anh huých sáo, mắt lơ đãng xoay mấy vòng. Ta đã nói rồi, con gái lão như thế nào thì khi lớn cũng về nhà người mà làm con cháu, coi kìa, vừa nói sẽ gả cho Khánh Lâm con mắt đã sáng rực thèm thuồng thế kia. Còn bảo ta không biết lễ nghĩa phép tắc nữa không?

- Vậy còn Khánh Lâm, nó...

- Để ta, ha ha, ta rất muốn xem 2 đứa thành thân nha!- Tú Anh ôm chồng sách, không tạm biệt, thoát cái đã chẳng thấy đâu. Tú Anh tỷ tỷ đúng là không gặt nàng, tỷ ấy mà ra tay, chuyện gì cũng suôn sẻ. Tuy là thích Khánh Lâm nhưng Mặc Băng không ngờ có 1 ngày lại có thể trở thành nương tử của huynh ấy. Phương lão gia lắc đầu, xoa xoa mi tâm, con của lão “dại trai” như thế từ bao giờ? Phương phu nhân có dạy nó như thế không nhỉ?

- Ca, caaa, ca, caaaa, ca, caaaaa!- Tú Anh ngồi cạnh tập nhả chữ, 1 tiếng ca ngắn thì thêm 1 tiếng ca dài, 1 tiếng ngắn thì thêm 1 tiếng ca dài hơn tiếng ca dài lúc trước. Hạ Tử Phong đang gảy đàn, bàn tay dừng lại, ngẩng đầu lên xem tiểu yêu tinh muốn gì.

- Có chuyện gì, muội đừng vòng vo!

- Ha ha, ta muốn làm bà mớiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!- Tú Anh ngân dài chữ mớ trong thích thú. Nhìn khuôn mặt cực kỳ biểu cảm của cô, Hạ Tử Phong không nhịn được cười 1 tiếng. Lại nữa, lại nữa rồi, máu dê trai tìm ẩn của nàng lại nổi lên, Hạ Tử Phong cười thật là quá đẹp, cô sắp xị máu mũi luôn ấy!

- Liên quan gì đến huynh?

- Huynh làm ông mớ nhé!- Tú Anh cầm sợi len đỏ múa may đủ phía, miệng lảm bảm.- Dây tơ hồng đây! Ta là “nguyệt trẻ”~!

- Sao lại nguyệt trẻ?- Hạ Tử Phong nhíu mày hỏi. Tú Anh tâm trạng đang rất tốt nên tùy hứng điên khùng:

- Muội còn trẻ, là nguyệt trẻ, huynh đã già, là nguyệt lão! Chúng ta là 1 đôi!

Hạ Tử Phong ngừng lại 1 chút, “chúng ta là 1 đôi”, tuy nhiên, đôi mắt to tròn kia vẫn không thể hiện 1 chút lưu luyến tình cảm nào, như thể, câu đó chỉ vô tình thốt ra khỏi miệng. Chàng xoa xoa đầu cô:

- Muốn huynh làm gì?
- Muốn huynh trò chuyện cùng Khánh Lâm, thử xem nó có thích Mặc Băng hay không!
- Sao muội không nói?
- Nếu ta nói, trường hợp nó không biết mình có tình cảm với Mặc Băng không thì sao? Ta phải dùng hạ sách!- Tú Anh chép miệng. Hạ Tử Phong lắc đầu, hạ sách của tiểu yêu tinh này là gì đây?

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 14

## 14. Chương 14

Chương 14: Tình cảm nhen nhóm. . .

Quả thật, người như cô mà “có mặt để mất” à? Khôi hài!

---

- Cậu ta vào kìa, muội nấp trước đây! Huynh nhớ phải giúp biết không hả?- Tú Anh gắng mạnh câu cuối rồi nép cánh cửa hóng chuyện. Hạ Tử Phong thở dài, nhìn Khánh Lâm đang từ từ đi vào sân nhà. Tú Anh đứng phía sau cánh cửa lá, đưa 2 ngón tay vào mắt mình ra hiệu:”I’m looking at you!” Mở miệng thôi đã khó xử, tiểu yêu tinh còn bắt chàng hỏi những chuyện này nữa là sao?

- A, Khánh Lâm!- Hạ Tử Phong ngại ngùng giơ tay gọi Khánh Lâm. Cậu có hơi ngạc nhiên, chàng vốn là người kiệm lời, gọi cậu có chuyện gì quan trọng không nhỉ?

- Huynh gọi đệ có chuyện gì?

- Chúng ta trò chuyện 1 lát có được không?- Khuôn mặt Hạ Tử Phong vì ngại quá hóa đỏ, người không biết chuyện còn nghĩ nam nhân tuyệt sắc kia có tình ý với Khánh Lâm.

- Hả? À...- Khánh Lâm thấy vậy ngồi xuống cạnh chàng. Tú Anh giơ ngón tay cái lên ra hiệu:”Very well!”

- Đệ...có tình ý gì với Mặc Băng không?- Hạ Tử Phong không biết vòng vo ra sao nên vào thẳng vấn đề, trên mặt vẫn phủ tầng phấn hồng. Tú Anh xoa xoa cằm:”Cưng à, rất mạnh mẽ, tỷ thích!”

- Sao lại hỏi đệ như thế?- Trái lại với ý nghĩ của Hạ Tử Phong và Tú Anh, Khánh Lâm nghĩ chàng có ý với Mặc Băng, trong lòng thấy tủi hổ lắm. Hạ Tử Phong là thái tử, khôi ngô tuấn tú, khí chất xuất thần như thế, Mặc Băng thế nào cũng “ưng” thôi!- Tình ý gì chứ? Đệ không có!- Nghĩ vậy nên cậu nhanh chóng chối bỏ, trong lòng buồn rười rượi.

Tú Anh cắn môi, giơ 2 ngón tay (2 người), rồi chỉ vào mình (Tú Anh), rồi giơ trái tim chỉ vào Khánh Lâm (Mặc Băng), chỉ xuống đất (rơi xuống), bơi (nước), lại vòng tay ôm lấy mình (cứ ai?) Hạ Tử Phong ngẫm mãi chẳng ra, tiểu yêu tinh này có ý gì nữa đây? Thấy Tử Phong cứ nhìn vào phía trong, cậu cũng quay lại nhìn, Tú Anh nhanh chóng nấp vào cánh cửa. Thấy không có gì, Khánh Lâm lại quay lại nhìn chàng khó hiểu. Chẳng hiểu sao, chàng lại ngộ ra động tác của Tú Anh như thế này:” Tử Anh (do chỉ vào mình) thích (trái tim, chỉ vào Khánh Lâm) Khánh Lâm có thể vượt qua núi cao (chỉ xuống đất) biển rộng (bơi), hỏi Khánh Lâm có đồng ý không (ôm mình)!” Không kìm được tức giận, bóng dáng cao lớn đi nhanh về phía cửa túm áo Tú Anh đi thẳng. Chết tiệt, ca ca điên khùng này đang làm gì thế? Hồng bột, hư đường hết rồi!

- Thả muội xuống!

- Muội quá lắm rồi!- Tử Phong gắt gỏng vẫn “xách cổ lôi đi”. Tú Anh thể hiểu nổi mình đã làm gì cho ca ca giận đến mức này. Ra đến bờ sông, nơi vắng người chàng mới thả cô ra. Cô chống nạnh giậm chân đùng đùng:
- Huynh làm gì thế hả?
- Muội sắp thành thân, lại bảo muốn tác hợp cho Mặc Băng và Khánh Lâm tại sao lại có thể nói ra câu nói phi lễ như thế?- Tử Phong nóng nảy nói, chỉ tiếc là không thể ném cô xuống sông.
- Nói gì cơ?
- Nói gì thì muội là người rõ nhất!
- Rồi sao?
- Muội...- Bị Tú Anh trừng mắt, Hạ Tử Phong tức đến nổi không nói nên lời. Cô lấy tay áo lau lau mắt cho chàng rồi dùng ngón tay trỏ chỉ thẳng vào mi tâm:
- Muội nói là:” Giữa 2 người, muội và Mặc Băng rơi xuống biển sẽ cứu ai trước?”- Cô biết ngay ca ca khờ khạo sẽ không biết động tác hình thế là gì. Trời ơi, rốt cục ca ca đang nghĩ cô là thể loại con gái nào vậy? Hạ Tử Phong đứng trơ ra. Mấy ngọn gió thổi qua làm 2 sợi tóc trước mặt bay bay, hoàn toàn đứng hình. Chỉ có 1 từ để miêu tả :”Đơ”!
- Huynh đấy, sao không suy xét kĩ lưỡng gì hết!
- Nhưng câu đó của muội cũng có ý gì đó với đệ ấy...- Hạ Tử Phong què quá hóa giận, đành tìm ra cái cớ khác. Chuyện này bảo chàng bình tĩnh sao được? Tử Anh, muội còn muốn dày vò huynh đến bao giờ? Rõ ràng muội biết huynh không thể bình tĩnh khi ở gần muội!
- Huynh về nấu cháo nước sôi, nhảy vào tắm, máu nóng chảy lên đầu, sẽ thông suốt hơn!- Tú Anh bực bội chỉnh sửa cổ áo rồi quay lưng đi. Tử Phong đứng đó vò đầu bứt tai, đột nhiên cô quay lại.- Muội nói như thế nhưng huynh không được làm theo, đầu óc huynh không tỉnh táo, muội sợ huynh lại làm thật!- Nói xong lại đi tiếp. Hạ Tử Phong kim chế không được lại nở nụ cười. Cũng may, Tử Anh không có ý định ra chiêu “hạ sách yêu thương ” này...
- Mặc Băng, chúng ta ra bờ sông đi!- Tú Anh xoắn tay áo hùng hổ đi vào phòng Mặc Băng. Mặc Băng nhăn mặt:
- Trời đang có tuyết, đừng nói... tỷ định tắm nha!
- Cũng gần giống như vậy!- Tú Anh gật đầu. Hạ Tử Phong lóng ngóng bên bờ sông, bàn tay cầm mấy viên đá quăng xuống. Hạ Tử Phong suốt cuộc đời chưa lần nào mất mặt như lần này. Tú Anh kéo tay Mặc Băng đi đến. Hạ Tử Phong chép miệng:
- Muội định dùng cách này thật sao?
- Ừm...- Tú Anh xoa cằm.- Huynh mà làm không xong thì đừng nhìn mặt ta nữa!
- Tỷ tỷ...- Mặc Băng định giật tay cô nói gì nhưng vừa thấy Khánh Lâm đi đến đã kéo tay Mặc Băng nhảy ùm xuống sông. Tử Phong hốt hoảng định ngăn lại nhưng chuyện gì cũng đã lỡ rồi. Khánh Lâm nghe tiếng gọi í ới thì đi nhanh đến.
- 2 người họ. . .- Cậu ngạc nhiên nhìn 2 người con gái đang trôi nổi trên dòng sông.
- Ó... cậu sẽ cứu ai? Còn không mau cứu! Ta... không biết bơi!- Hạ Tử Phong chỉ ước mình dưới chân mình có cái lỗ lập tức chui xuống. Hạ Tử Anh, muội khá lắm, vì hạnh phúc của người khác, hạ thấp danh tự của huynh. Tú Anh tức cười, vui đầu xuống mặt nước cười thỏa mãn làm bong bóng nổi lên bên phía trên.
- Sông này rất cạn mà!
- Hả?- Tú Anh vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mặc Băng vắt áo bò lên bờ. Cô cao 1m68, nước chỉ cao đến...eo. Hạ Tử Phong lúc này gặp nửa người ôm bụng mà cười đến chảy cả nước mắt. Gậy ông đập lưng ông, tuy cả 2 đều rất mất mặt nhưng quả thật, chàng không thể nhịn được cười. Tú Anh nóng nảy bơi nhanh vào bờ nhéo tai Hạ Tử Phong.- Huynh có ngừng cười không hả? Ngừng cười ngay lập tức!

- Lúc này muối cũng định nói nhưng...- Mặc Bằng ấp úng, đưa 2 tay ôm lấy thân mình, run lên bần bật vì lạnh.

- Thôi, giờ thì muối không cần nói nữa. Hất xì!- Tú Anh lôi cổ áo Hạ Tử Phong đi về phía trước như lúc này chàng đã làm. Có gì vui mà cười ghê thế hả?

- Bọn họ...- Khánh Lâm vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, mở mắt tròn xoe nhìn Mặc Bằng.

- Huynh thật đáng ghét!- Mặc Bằng giẫm lên chân Khánh Lâm giận dữ, dùng dùng bỏ đi. Rốt cuộc, cậu đã làm gì sai?

- Thạch Đào... ta... mất mặt quá! Sao có thể để ca ca cười ta như thế!- Tú Anh nằm úp mặt vào gối, nhục quá, nhục quá đi mất!

- Lúc này mới thấy mất mặt hay sao? Người còn nhớ gì không?- Thạch Đào vừa gặm táo vừa hỏi. Quả thật, người như cô mà “có mặt để mất” à? Khôi hài!

- Nhớ gì?

Tú Anh miên man nhớ lại. . .

- Ta làm 3 cái bánh, người 1 cái, ta 1 cái, ca ca 1 cái!- Tú Anh vui vẻ gặm bánh bao, Thạch Đào vẫn còn buồn ngủ nên không bò đến ăn. Ừm, bánh rất ngon nhưng chỉ có 1 cái, có phải ít quá không nhỉ? Ca ca vẫn còn ở ngoài đồng chưa về, chắc chẳng biết chuyện cái bánh này đâu! Thế là cô ăn nốt cái bánh còn lại. Thạch Đào vẫn im thin thít không có động tĩnh. 2 cái có phải vẫn còn ít không, sao bụng cô không no gì cả! Thế là cái thứ 3 bay vào luôn bụng cô. Làm hại, Tử Phong về không có gì vào bụng ngoài mấy trái đào, còn cô thì “phung phí” thải hết ra, 1 khắc lại phải thải ra 1 lần. Hối ra mới biết, thì ra là do bản tánh tham ăn của cô! Thạch Đào hả hê vô cùng. . .

Lần khác, Hạ Tử Phong vì mệt quá mà ngủ mê man. Tú Anh ngồi vẽ tranh, sẵn mực còn dư, cô “trang điểm” cho ca ca. Cô vẽ rất chân thực, 1 mĩ nam anh tuấn nhanh chóng thành 1 con gấu trúc lù khù. Chưa hết, cô còn vẽ lên cả bộ ngực rắn chắc nữa, azzzz, sẵn chắc lắm đấy! Tú Anh vừa vẽ vừa hít hít mũi, không ngờ Hạ Tử Phong tỉnh dậy đúng lúc, thấy mặt cô có 2 dòng máu mũi tuôn ra như suối! Bản thân vừa tức giận lại vừa buồn cười, Tú Anh thì vẫn không hề hay biết cho đến lúc rửa mặt. . .

Lần khác nữa, cô treo cây, không may bị vướng cành cây làm rách váy 1 mảng lớn, cô xé ngang váy lên đến đùi. Hạ Tử Phong đúng lúc đi đến liền xoay mặt qua chỗ khác ngại ngùng. “Kẻ trên người dưới”, trời ơi! Tú Anh có theo hỏi “Huynh đã thấy gì chưa?” thì chàng lắc đầu, mặt đỏ lựng. Bây giờ nghĩ đến mới biết, chắc đã thấy rồi còn đâu!!!

Trời ơi, cô là loại người gì đây? Sao lại có thể làm ra nhiều chuyện đáng xấu hổ như thế? Sao bây giờ cô mới biết? Không nghĩ nữa, càng nghĩ chỉ càng... xấu hổ!

~~ Quác...quác...~~”Cấm miệng ngay con quạ kia!”

Hạ Tử Phong mang cơm vào cho cô. Đầu tóc Tú Anh bù xù, mặt vẫn hậm hực. Vừa nhìn thấy cô, nhớ đến chuyện ban trưa không nhận được lại cười khùng khục.

- Huynh đi chết đi!- Tú Anh ném cái gối về phía chàng, khuôn mặt đỏ lựng lên.

- Huynh đi thật nhé!

- Khoan!

- Mềm lòng rồi à?- Hạ Tử Phong nở nụ cười mê hoặc nhưng lần này Tú Anh hoàn toàn không quan tâm đến, phi ngay thân mình cầm lấy mâm cơm.- Giờ thì huynh đi được rồi!

- Muội...- Ở cùng cô hơn 20 ngày, cô vẫn không xem chàng bằng cái bao tử của chính mình.

- Huynh đến đây để cười thì có thể đi, không tiễn!- Tú Anh gấp thức ăn cho vào miệng, không thèm ngẩng đầu lên.

- Huynh không cố ý!- Vừa dứt câu, Hạ Tử Phong đột nhiên nhớ đến khuôn mặt xấu hổ, vì lạnh mà liên tục hắt xì thì phì cười lần nữa, không cần biết về mặt Tú Anh ra sao đã chạy nhanh ra khỏi đó. Chậm 1 chút, rất có thể không còn nguyên vẹn 1 cái mạng. . .

- Giang Khánh Lâm! Đệ đến đây!- Tú Anh giơ ngón tay trở ngoắc cậu lại, khoe miệng nở nụ cười thân thiện. Khánh Lâm gật đầu đi đến, tính cách của Tú Anh rất thất thường, không cư xử tốt thì hậu quả rất khó lường.

- Tỷ... gọi đệ?- Khánh Lâm sợ sệt lên tiếng.

- Rốt cuộc người có thích Mặc Băng không?

- Tỷ và Hạ Tử Phong huynh hỏi đệ như thế để làm gì?- Khánh Lâm rụt đầu lại. Tú Anh bặm môi:

- Bây giờ có trả lời không thì bảo?

- Đệ không có! Hạ Tử Phong có gì đó với Mặc Băng sao?- Khánh Lâm hỏi lại. Tú Anh ngó người ra, liên quan gì đến huynh ấy nhỉ? Hả? Sắc mặt cô đanh lại:

- Ai bảo đệ như thế?

- Đệ...tự nghĩ!

- ĐẦU ÓC CỦA ĐỆ CHỨA CÁI GÌ MÀ SUY DIỄN LUNG TUNG THẾ HẢ? TUY MẶC BĂNG CÓ LỄ NGHĨA HƠN TỶ NHƯNG HẠ TỬ PHONG HUYNH ẤY KHÔNG PHẢI HẠNG “TRÂU GIÀ THÍCH GẶM CỔ NON”!- Tú Anh hét lên, Khánh Lâm giật mình lùi lại 2 3 bước. Cô thở ra nhẹ nhàng, sắc mặt trở lại vẻ yên tĩnh ban đầu.- Mặc Băng nói, nếu đệ không có tình cảm gì với muội ấy, muội ấy sẽ thành thân với tên công tử làng bên! Chấm hết!

Tú Anh xoay người đi, đột nhiên, cô quay phắt lại:

- KHÔNG ĐƯỢC NGHĨ LÀ HẠ TỬ PHONG CÓ TÌNH Ý VỚI MẶC BĂNG NỮA NGHE CHƯA!- Khuôn mặt lại điềm tĩnh như nước mùa thu đi thẳng vào nhà dẽo mấy khúc gỗ. Hạ Tử Phong ngồi trên mái nhà gập đầu hải lòng. Tú Anh vẫn chưa biết sự hiện diện của chàng, những lời nói ban nãy là thật lòng ư? Khánh Lâm đột nhiên thấy mình sa sút hẳn, chân cũng chằng đứng không vững, cứ run run lên. Có lẽ Mặc Băng cùng sinh ra và lớn lên cùng cậu chẳng?

\*Tháng 12 Win phải thi nhiều lắm, chắc sang tháng 1 mới có chap đều lại nhưng viết xong Win sẽ post, mọi người nhớ cmt để Win biết mọi người vẫn đang đọc nha. T^T\*

## 15. Chương 15

Chương 15: Năm tháng dần trôi. . .

Cô chẳng biết cảm giác khó chịu này là gì nhưng cô cũng ngầm hiểu, cô đang ghen. .

---

- Suốt ngày chàng chỉ xem bức họa đó thôi sao?- Tần Tuyết nằm trên giường, tay nâng nhẹ đầu. Ấn kí màu đỏ giữa mi tâm hơi nhú lại. Bàn tay còn lại vuốt nhẹ vào mấy sợi tóc của mình. Người nô tì kia cúi mình quỳ lạy, dập đầu không dám trả lời. Tần Tuyết, người đàn bà xinh đẹp sắc xảo không ai có thể sánh bằng hôm nay đã nếm mùi thua thiệt. Tính cách cũng giống như tên của nàng, lạnh lùng, lãnh đạm, bất cần. Từ lúc Lạc Bình Thiên về đến nay, hấn bỏ bê triều chính, có lẽ quá nắm chắc sự hòa hợp giữa 2 nước mà suốt ngày chỉ lo chuyện sinh lễ. Tần Tuyết ở tẩm cung chỉ lặng lẽ quan sát mà không lên tiếng ngăn cản, không lên tiếng không phải là không hay biết. Phản bội Tần Tuyết này chỉ có cái chết, muốn thoát cũng chẳng được!

- Lạc Bình Thiên, ha ha, khi xưa chàng thề non hẹn biển, tất cả đều là giả hay sao?- Tần Tuyết cười thê lương 1 tiếng. Nhớ khi xưa, Lạc Bình Thiên si mê nàng, nửa tiếng cũng chẳng dám cãi lại, vì nàng mà dám uống rượu Si Tâm- loại kịch độc của nhân gian, ấy vậy mà bây giờ, lời thề tan theo mây khói, quả thật rất đau. Hạ Tử Anh... Hạ Tử Anh... Khóe môi xinh đẹp nở nụ cười, bàn tay nàng vuốt nhẹ lên cánh hoa hồng, cánh hoa lập tức héo rũ. Bất cứ nơi nào trên cơ thể nàng đều có độc, nặng có, nhẹ có, chạm vào là phải trả giá!

---

- Mặc Băng!- Khánh Lâm tình cờ gặp nàng thì níu tay lại hỏi. Mặc Băng ngạc nhiên, khuôn mặt hất lên:

- Chuyện gì?

- Muội định thành thân thật sao?

- Với ai?- Mặc Băng nhú mày hỏi lại. Câu hỏi đơn thuần nhưng Khánh Lâm lại nghĩ sâu xa, là với cậu hay với tên làng bên.

- Với Bạc thiếu gia!

- A... à, đúng rồi!- Mặc Băng định hỏi chữ “ai” nhưng nhớ trực lại, rất có thể Tú Anh tỷ bịa chuyện.- Muội cũng lớn rồi còn đâu! Huynh cũng nên thành thân luôn đi!

- Ta... ta có chuyện muốn nói!- Đêm qua, cậu thức trắng cả đêm để suy nghĩ. Mặc Băng thành thân với Hạ Tử Phong thì khác, thành thân với tên họ Bạc ấy thì khác. Tên ấy chỉ được cái giàu có, ngoại hình không, học thức không, thành thân với hắn thà đi vào chỗ chết còn hơn. Sao cậu có thể để Mặc Băng chịu khổ? Nếu muội ấy chịu thành thân với cậu, tuy gia đình cậu không khá giả nhưng chắc chắn sẽ không để muội ấy chịu khổ. Mặc Băng nhếch mép, xoay người giả vờ đi:” Huynh muốn nói gì cơ?”

- Ta... ta ... thích muội!- Khánh Lâm vừa nói xong thì má ửng đỏ ngại ngùng. Tú Anh cùng lúc đi ra, vừa thấy cảnh tượng này thì nấp sau cái cây nghe ngóng. Mặc Băng suýt chút nữa xoay người lại nhảy cẫng lên ôm chầm lấy cậu nhưng khuôn mặt vẫn giả vờ:

- Sao lúc này huynh mới nói, hôn sự đã định cả rồi!

- Không gả cho ai hết! Tuy huynh nghèo nhưng nhất định sẽ không để muội chịu khổ!- Khánh Lâm nắm lấy bàn tay của Mặc Băng gật đầu chắc nịch. Tú Anh quay đầu đi thẳng, 1 giây sau nhất định con bé kia sẽ ôm thẳng nhóc cứng ngắc không buông à xem. Tủi thân thật! Tuy là đã quay lưng đi xa nhưng vẫn nghe tiếng cười hồ hởi cùng tiếng hét của Mặc Băng:” Muội chờ huynh nói lâu lắm rồi!”

Hạ Tử Phong đang luyện kiếm trong sân. Tú Anh lặn xăn đi vào:

- Ca ca huynh đang làm gì thế? À, biết rồi!

Cô ngồi xuống gốc đào cạnh đó. Thạch Đào ló đầu lên hãnh diện nói:

- Phụ thân ta thật là tài giỏi. Nếu ta biến thành người, ta nhất định cũng tài giỏi như thế!

- Còn lâu! Nhưng làm sao người mới có thể trở thành người?- Tú Anh mở to mắt hỏi.

- Ta cũng không biết nhưng ta nghe bọn rắn bên ngoài nói, chỉ cần uống máu 1000 người. Nhưng ta cũng biết, ta là rắn độc, có ai có thể sống sót sau khi bị cắn chứ!- Thạch Đào ủ rũ hẳn đi. Bây giờ nó mới nhận ra nó là rắn độc ư? Nhưng quả thật không công bằng tí nào, tại sao ông trời lại tạo hóa ra nhiều loài nhưng Thạch Đào lại là loại kịch độc?

- Người không phải rắn độc!- Tú Anh vuốt ve cái thân bóng nhẫy của nó.

- Nhưng lúc trước người...

- Lúc nào? Forget it!- Tú Anh giả ngơ. Thạch Đào gục đầu lên bàn tay cô. Lúc này mới thấy Tú Anh cũng có... tính người.

- Người nghĩ... ta có nên học võ không nhỉ?- Tú Anh quan sát rất kỹ từng động tác kiếm của Hạ Tử Phong, trong lòng ngưỡng mộ không thôi. Rất giống với mấy bộ phim kiếm hiệp cô đã xem. Có thể bay như chim không vậy?

- Cũng tốt, không thì lúc nào người cũng đem ta ra dọa người khác!- Thạch Đào ngáp 2 cái thật lười biếng. Tú Anh chạy về phía Hạ Tử Phong, lưỡi kiếm theo đà chỉ thẳng vào mi tâm của cô, xuyt nửa thì mất mạng. Hạ Tử Phong hốt hoảng thu kiếm:

- Ta xin lỗi! Muội có sao không Tử Anh?

Tú Anh đột nhiên cảm thấy lòng đau nhói. Cứ như hàng ngàn hàng vạn mũi kim xuyên qua tim. Nếu một ngày, Tử Phong biết cô không phải là Hạ Tử Anh, có lẽ, mũi kiếm lúc này cũng chẳng nương tình mà xuyên qua đầu. Nếu huynh ấy không gọi 2 tiếng Tử Anh, cô còn tưởng mình là muội muội của huynh ấy thật. Tuy biết chỉ là vô tình nhưng lòng người lại phải để tâm.

- Không sao! Huynh có thể dạy muội hay không?- Tú Anh đưa tay cầm lấy thanh kiếm của trên tay Hạ Tử Phong vẽ vài đường trên không trung.

- Nếu muội thích!

Thế giới xung quanh như ngưng đọng lại, chỉ còn 2 người đắm chìm trong thế giới riêng. Không hỏi hã, cứ nhẹ nhàng mà bay bổng. Hạ Tử Phong tỉ mỉ dạy cách cầm kiếm, cách điều khiển cơ bản cho cô. Thanh kiếm quả thật rất nặng, nếu không có Hạ Tử Phong chịu lực, cô đã không thể cầm quá 10 phút. Tú Anh ngược nhìn người con trai phía sau mình. Trong phút chốc cô nhận ra, rung động đầu đời là như thế nào. Vui có, buồn có, đau có, hạnh phúc có. Hỉ, nộ, ái, ố đều có đủ. Cô nhận ra, không có ca ca bên cạnh, cô như mất đi tất cả phương hướng. Luật trời trở trêu, cô chưa từng biết hạnh phúc là gì, yêu thương người khác là gì, ấy vậy mà cô lại dao động ngay cái nhìn đầu tiên với nam nhân này. Cô biết, đó là điều không nên nhưng biết phải làm sao? Cô có thể gắt gỏng với Hạ Tử Kỳ hay Hạ Tử Quân nhưng đối với Hạ Tử Phong thì khác, cô giận dỗi, muốn ca ca quan tâm đến mình hơn. Tú Anh rất tập trung nên chẳng mấy chốc đã luyện được 1 bài cơ bản.

Luyện kiếm xong, cô cùng Hạ Tử Phong đi đến một cánh đồng xa. Tuyết phủ trắng trên những cây hoa màu vàng nhạt, khung cảnh mông lung, xinh đẹp. Tú Anh thích thú ngắt 1 cành hoa phải hết tuyết bên trên cài lên đầu:

- Muội có đẹp không?

- Đẹp, rất đẹp!

- Tất nhiên rồi!- Tú Anh tự hào nói. Đôi chân cứ thoăn thoắt bay nhảy, nụ cười xinh đẹp tươi thắm trên môi.

- Huynh nói là hoa đẹp!

- Huynh... chết với muội!- Tú Anh ném 1 nắm tuyết vào người Hạ Tử Phong, cả 2 cứ đến vui đùa, đến khi mặt trời khuất hẳn khỏi chân trời mới trở về.

” Trên đời, nhân sinh dễ quy lụy nhất chữ ái. . .

Thứ hai, nhân sinh dễ gục ngã bởi chữ tình. . .”

Hơn 1 tuần nữa trôi qua, đến lúc phải bái biệt Vinh Thùy. Tú Anh quyến luyến không thôi. Cô đã làm xong tất cả đàn tranh cho đám trẻ. Tiểu Như ôm lấy cô khóc ngất. Mặc Băng bịn rịn:

- Tỷ không chờ được đến hôn sự của muội hay sao?

- Không! Ta còn muốn đến nhiều nơi hơn nữa! Suốt ngày ngắm nhìn đôi nam nữ các người quẩn quýt chỉ tủi thân thêm thôi!- Tú Anh nửa thật nửa đùa nói. Nghĩa mẫu của cô đứng bên cạnh lên tiếng:

- Con với thái tử chẳng phải tình cảm cũng thấm thiết lắm hay sao? Đừng suốt ngày cứ gọi huynh muội như thế!

- Con...- Tú Anh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Tử Phong, chàng cũng không muốn giải thích nhiều nên khẽ mỉm cười.

- Nếu một mai không còn chỗ để đi, hãy trở về nơi đây!- Phương lão gia cũng có cảm tình với cô nên tặng cho cô miếng ngọc bội. Cô mỉm cười nhận lấy, gật đầu thật mạnh:

- Ta sẽ còn đến đây làm phiền ông, đừng lo!

Bá tánh nơi đây cũng hô hào ca tụng. Mãi về sau, Thiên Xuân quốc có khắc ghi câu nói:” Lời nói theo gió mà bay! Tất cả theo mưa cuốn mà trôi đi mất! Tốt nhất đừng nên nói khi chưa biết đến ngày mai. . .” cũng bắt đầu từ Vinh Thù. . .

Bái biệt mọi người, cả 2 lại tiếp tục lên đường. Tú Anh vừa đi vừa cảm kiếm múa may quay cuồng phía trước Hạ Tử Phong. Họ đi đến nơi đâu, họ cũng không biết. Chỉ cần có ca ca bên cạnh, cô nguyện sẽ đi đến chân trời góc bể. Nhưng, cô chỉ còn lại 70 ngày. Tai họa lúc này chỉ mới là bắt đầu.

- Máu! Là máu!- Tú Anh nhìn những giọt máu khô đặc trên tuyết hốt hoảng hét lên. Sao nơi này lại có máu? Chắc là có người bị thương. Hạ Tử Phong đi đến bên cạnh, chân mày hơi nhíu lại, vết máu vẫn còn rất mới.

- Á, ca ca!- Tú Anh hét toáng lên.

- Mọii không sao chứ?- Tử Phong nhanh chóng đi đến bên cạnh cô.

- Cô ta...- Tú Anh chỉ tay vào cô nương nằm bên cạnh con dốc, thanh kiếm ghim thẳng vào ngực. Hạ Tử Phong không suy nghĩ nhiều liền bế cô ta lên. Tú Anh lo lắng hỏi:

- Cô ấy vẫn còn sống chứ?

- Vẫn còn!- Mạch ở cổ vẫn đập, nếu cả 2 đến trễ hơn thì có lẽ đã không cứu nổi.- Chúng ta đi thôi, huynh đã phong tỏa nguyệt đạo không áu chảy ra nữa!

Hạ Tử Phong bế cô gái ấy trên tay. Tú Anh nhìn thấy ấn ký đỏ tươi trên mi tâm của cô gái này rất đặc biệt, là hình ngọn lửa. Gương mặt tuy hơi nhợt nhạt nhưng cũng rất xinh đẹp. Cô biết, lúc này không phải là lúc suy xét người khác, cứu người vẫn là quan trọng nhất!

Chẳng mấy chốc, cả 2 đến một ngôi làng gần đó. Hạ Tử Phong mang cô gái đến một đại phu trong làng. Tú Anh thấy trong lòng có bất an, cô cũng chẳng rõ là vì sao. . .

- Cô ấy có sao hay không?- Cô hỏi nhỏ.

- Không sao! Vết thương không nặng lắm. Nhưng đây là Viên cô nương kia mà, sao lại...- Người đại phu ngạc nhiên.

- Vậy cô ta là người trong làng ư? Ông biết gì về cô ta?- Tú Anh hỏi.

- Cô ấy là một ca kỹ nổi tiếng ở Loạn Thanh lâu. Nhà cô ấy cũng gần đây thôi!

- Ra là vậy...- Tú Anh gật gù.- Vậy chúng ta đi thôi!- Cô kéo tay Hạ Tử Phong. Chàng vẫn đắm chiêu bắt mạch ở tay cho cô gái ấy. Tú Anh cảm thấy bức bối trong lòng gật tay chàng ra:

- Ở đây không có chuyện của chúng ta nữa!

- Giúp người thì giúp cho trót. Chúng ta hãy ở lại chờ cô ấy tỉnh lại đã!- Hạ Tử Phong nói.

- Ca ca...- Tú Anh rất không hài lòng khoanh tay trước ngực. Cô biết ca ca là người tốt nhưng có cần tốt đến mức làm người khác bức mình hay không?

- Ý ta đã quyết!

- Ta mặc!- Tú Anh nóng nảy quay người đi, tay cầm chặt thanh kiếm run run. Cô chẳng biết cảm giác khó chịu này là gì nhưng cô cũng ngậm hiểu, cô đang ghen. . .

Độc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 16

## 16. Chương 16

Chương 16: Người bạn nguy hiểm. . .

Hắn đặc biệt thích những cô gái có nhan sắc xinh đẹp, tuy nhiên, số phận của những cô gái ấy chỉ toàn bi thảm.

---

- Ta khinh! Được, ta đi cho huynh đi tìm ta, huynh sẽ không có thời gian quan tâm đến nữ nhân khác!- Tú Anh tức giận, tay cầm kiếm chém lung tung vào các cành cây không thương tiếc. Nhưng... ở đây là đâu? Thôi chết rồi, Thạch Đào và Hắc Huyết không đi cùng cô... Được, cùng lắm thì chết! Sớm muộn gì cũng chết, chết sớm hay trễ cũng như nhau cả!

Cô ngồi phịch xuống đất hậm hực. Cô luôn cảm thấy khó hiểu, nữ nhân ấy tuy có xinh đẹp nhưng so với cô thì sao có thể sánh bằng? Ca ca vừa nhìn đã có cảm tình với cô ấy như vậy, chẳng lẽ cô đáng ghét đến mức huynh ấy chẳng muốn quan tâm nữa? Cô không biết, không muốn biết, chẳng cần biết lý do là gì... Chỉ biết, ngực trái cô đang đau, rất đau. . .

- Nha đầu, sao lại ngồi đó ủ rũ thế hả?- 1 tên nam nhân chẳng biết từ đâu đến, phi từ trên cành cây xuống. Tú Anh rút kiếm lùi lại:

- Người là ai?

- Ta biết cô là ai thì ta có cần hỏi không?- Tên đó vuốt 2 sợi tóc trước trán. Tú Anh thu kiếm, võ của cô cũng chỉ là võ rỗng võ rần, sao có thể so sánh với sức lực của tên nam nhân thôi kia. Tốt nhất, vẫn nên dùng mưu mẹo.

- Không quen không biết thì hỏi danh tánh làm gì?

- Aizz, trước lạ sau quen! Nhất là với cô nương xinh đẹp như cô...- Tên đó dùng cây quạt nâng cằm cô lên. Quả thật rất đẹp, thiên hạ chắc chỉ có một. Tú Anh gạt cây quạt ra mắng 1 tiếng:

- Súc sinh, vô lại!

- Ha ha, muốn mắng chửi thì tùy cô nương. Nhưng cô nói, ta hiểu, ta nói, cô hiểu, ta và cô cùng là súc sinh, vô lại, nhỉ?

- Người...- Tú Anh tức giận không nói nên lời. Nhìn hắn cũng nho giáo lắm, quần áo thơm tắp, ra vẻ công tử nhà giàu. Khuôn mặt tuấn tú không thua gì Hạ Tử Phong hay Lạc Bình Thiên. Nhưng... ai biết đâu được, đâu thể trông mặt mà bắt hình dong. Biết đâu hắn là một tên yêu râu xanh.

- Cô tên họ là chi?

- Người trả lời trước đi!

- Lệnh Hồ Xung!

- Đông Phương Bất Bại!- Tên ấy ngẩn người ra, cây quạt để trước ngực cười ha hả:

- Ta đùa ấy mà!

- Người tưởng ta nói thật chắc!- Tú Anh khoanh tay khinh khỉnh.

- Ta không có tên, ta cũng không biết ta tên gì! Cứ gọi ta là...

- Tề Thiên Đại Thánh nhỉ? Tên điên!- Tú Anh chặn ngang câu nói. Tên đó gạt đầu, vẻ mặt thận trọng:

- Nghe có vẻ hay!

Tú Anh phì cười. Tên này có lẽ không phải là người xấu, nếu không, sao hắn vẫn cứ phải giữ khoảng cách chuẩn mực với cô. Tú Anh thấy vậy bèn nói một câu khó hiểu:

- Tuy là ta, nhưng ta không phải là ta... Gọi ta là Trần Tú Anh đi!

- Tên nghe cũng lạ thật!- Tên đó gật đầu. Cây quạt vẫn phe phẩy trước ngực.- Cô không có người thân sao? Sao lại lưu lạc ở đây?

- Không!- Cô nói 1 cách dứt khoát. Ca ca thì cũng là ca ca của người ta. Phu quân thì cũng là phu quân của người ta. Nhưng không hẳn...- Ta có 2 người bạn là 1 con rắn và 1 con muỗi. Con muỗi cứ ngày đây mai đó, ta cũng ít dịp gặp được nó. Cứ cho rằng là ta điên nhưng...

- Lúc này cô mắng ta là tên điên, ta đã xác định cô điên rồi. Không có gì quá ngạc nhiên!- Tên đó nhớn miêng cười. Nụ cười rất thoải mái, tạo cho người khác cảm giác quen thuộc. Hình như cô đã gặp hắn ở thế giới của mình rồi thì phải... A, cái tên mặt dày mua hàng rồi đòi cô tặng cho 1 cuộc hẹn đây mà, còn thừa cơ hội nắm tay cô... Hừ...

- Ta đánh, ta đánh chết người tên vô lại...

- Nè nè...- Tên đó bị cô dùng kiếm đánh túi bụi chẳng rõ lí do, thôi đành để cô trút giận vậy. Đánh xong, cô liếc hắn 1 cái thật sắc định bỏ đi.

- Ta không nhà không cửa, không người thân, gặp cô cũng xem như là cơ duyên, chúng ta cứ hành tẩu giang hồ, ngày ngày sống cuộc sống không bị gò bó...

Nghe thì cũng thấy hay đó... nhưng còn ca ca. Không nghĩ nhiều, cứ để ca ca đi tìm rồi năn nỉ cô trở về.

- Đi thì đi!

- Trước tiên... ta sẽ dẫn cô đến nơi này! Đi thôi!

- Ừm!

\*\*\*\*\*

- NÈ, ĐÂY LÀ KÝ VIỆN KIA MÀ! CHẴNG LẼ NGƯỜI MUỐN BÁN TA...

- Đồ ngốc, ta bán cô thì cần gì bảo cô cải nam trang...

- Người có mang theo ngân lượng không?

- Ta làm gì có!- Tên đó trưng bộ mặt tỉnh bơ. Haaa, tên này, định dùng ngân lượng của cô hay sao? Đúng là không có cái gì cho không cả!

- Đừng lo, ta cũng định đến đây quấy phá cho vui thôi!

- Không lo liệu cho xong, ta...

- Ta ta cái gì... Vào thôi!

- A~~ mời 2 vị công tử vào! Trời ơi, đã vào Loan Thanh lâu này, các vị sẽ thấy rất hài lòng!- Bà chủ lầu đông đưa mời mọc. Tên đó chỉ nhếch mép. Tú Anh hỏi hắn:

- Bà ấy đẹp nhất rồi hay sao mà đứng ở cửa hử?

- Không, già và lớn tuổi nhất thôi!- Nói xong, cả 2 phá lên cười, chẳng thèm nhìn vào sắc mặt của bà chủ. Bà ta trong lòng dù rất tức nhưng nhìn thấy hai người ăn mặc có vẻ giàu có nên nhẫn nhịn.

- Ha ha, tôi sẽ bảo 2 cô nương xinh đẹp nhất của Loan Thanh lâu đến phục vụ 2 vị đây!

- Có đẹp bằng vị cô nương này hay không?- Tên ấy lấy trong áo ra 1 bức họa. Tú Anh ngạc nhiên, đó là cô kia mà... Cô và hắn ta chỉ mới gặp nhau lần đầu, cô đi cùng hắn thì thời gian đâu mà hắn vẽ chứ? Hình như... nhân vật trong tranh là Hạ Tử Anh mới phải. Tú Anh đưa tay vuốt nhẹ 2 cánh râu trên mép không nói.

- Đẹp, đẹp hơn hẳn!- Bà chủ ngả ngón cười, chẳng thèm xem đến bức họa.

- Vậy được! Gọi 2 cô nương ra đây!

Trúng kế rồi. Hắn vuốt 2 sợi tóc trước trán cười rồi thì thầm với Tú Anh:

- Người giống người, thì ra cô xinh đẹp là giống với tiên nữ của Thiên Xuân quốc!

-Ồ!- Tú Anh gạt đầu, kiếp trước của cô kia mà... Chung quy cũng là cô trước khi uống canh mặn bà thôi! Tên đó quan sát xung quanh, khóe môi cong lên. Hắn đứng dậy đi đến chiếc giường gần đó lấy dưới gối ra gói thuốc... A, là xuân dược, cái bọn này... Tú Anh cầm lấy gói thuốc cho vào ly rượu, chuyện này thì gậy ông đập lưng ông. Xem ai tổn thất!

- Người hay thật, chuyện này cũng biết!

- Đừng vội mừng, trên người họ vẫn còn...

Lát sau, 2 cô nương đi vào. Khuôn mặt họ trang điểm lòe loẹt, trông không xinh đẹp tí nào. Tên đó đập bàn đứng dậy:

- Như vậy mà tú bà dám bảo xinh đẹp hơn nương tử của ta!

- Huynh thật chung tình, đến kỹ viện mua vui vẫn nhớ đến thê tử!- Tú Anh vỗ vai hắn thực chất là muốn bóp chết hắn.

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?- 2 nữ nhân kia kéo nhau ra chỗ khác rỉ tai nhau thật nhỏ. Cô gái mặc áo xanh lấy trong tay áo ra 1 gói thuốc:

- Xuân dược vào người, vệt cái cũng thành thiên nga!

- Ừm!

- Thấy chưa, ta đã nói mà!- Tên đó lấy cây quạt phe phẩy cười xảo trá.

- Vẫn là người inh!- Tú Anh cũng cười gian không kém hắn.

- 2 tiểu nữ đây hèn mọn, làm sao sánh bằng thê tử của công tử đây!- Cô gái áo hồng cúi người.

- A, câu này thì đúng! Nè nè, uống với ta ly này!- Tên đó cầm 2 ly rượu, 1 ly inh, một ly cho cô gái áo hồng. Tuy trong bụng vẫn rất ầm ức nhưng vẫn nhoẻn miệng uống hớp rượu. Cô gái áo xanh cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh Tú Anh.

- Ngồi cách xa ta một mét, ta bị dị ứng với nước hoa fake! Uống đi!- Tú Anh lạnh lùng đẩy ly rượu cho cô ta, miệng ăn miếng thịt. Cô gái kia cũng ầm ức không kém chỉ biết nghe theo lệnh.

- Ta hỏi cô! Xuân dược ở chỗ các người bao giờ mới có tác dụng?- Hắn để cây quạt lên bàn, còn mình ngồi xồm trên ghế. Cô gái áo xanh không suy nghĩ trả lời ngay:

- Rất có hiệu quả, có hiệu quả ngay ấy chứ!

-Ồ!- Tú Anh gạt đầu.- Các cô thấy trong người thế nào?

- Vậy...- Cô gái áo hồng lúc này bật dậy. Không ngờ, hai người này dám chuốc thuốc 2 cô ấy. 2 cô ta uốn éo trên nền đất, cứ quằn quại như giun. Đi cũng chẳng nổi, làm bậy tại phòng thì không được. Tú Anh hứng thú xem trò, lần đầu tiên cô thấy cảnh này nha. Tên đó rót rượu vào ly đưa cho cô:

- Uống đi!

- Có xuân dược không đó?

Tên đó chộp miệng cầm ly rượu lên uống. Tú Anh cũng chẳng buồn nhếch mép. Hắn đi đến gần đưa cây quạt lên mặt cô gái áo xanh:

- Mặt thất ở đâu? Có muốn ta đưa thuốc giải không?

-Ồ... ở... cái...bàn kia!

- Đợi đó! Tú Anh, cô nhắc bình bông trên cái bàn ấy lên!

- Được!- Cô đi đến, nhắc bình bông lên. Phía dưới liền hiện ra 1 cái tủ gỗ nhỏ. Cô mở nắp, toàn là ngân lượng, choaaa... thật đẹp quá đi mất!

- Lấy hết lại đây!

Tú Anh vừa lôi cái hộp gỗ ấy ra đã thấy hắc trối 2 cô gái kia lại, 2 người vẫn không ngừng vắn vẹo. Chắc là hắc không giữ lời, không chịu đưa thuốc giải. Nhưng mặc kệ, châu báu ở ngay đây này, còn không thấy sung sướng hay sao?

- Ha ha, ta cứ tưởng người định đến nơi ông bướm này mua vui chứ!

- Cô thật là... bây giờ có tiền rồi! Lên đường thôi!

- Ủm!- Tú Anh gói chiếc hộp gỗ ấy lại, quăng lên người 2 cô nương kia 2 nén vàng. Cả 2 rời khỏi căn phòng ấy.

- Nguyệt Hân! Người muốn chuộc thân cho Viên Nguyệt Hân?

Tú Anh sững người lại, tim đập mạnh 1 tiếng. Ca ca đang đứng phía dưới kia đòi chuộc thân cho kỹ nữ? Bây giờ đã tối, ca ca cũng chẳng thèm đi tìm cô. Ca ca nhanh chóng quên cô như thế sao?

- Tú Anh, có chuyện gì thế?

- Suyt!- Cô giơ ngón trỏ ra hiệu giữ im lặng. Hắc gật đầu, nhướn mày nhìn nam nhân phía dưới. Là Hạ Tử Phong, quả thật khí chất hơn người. Nếu đi ngang qua nam nhân ấy, rất có thể phải xảy ra cuộc xung đột.

- Chúng ta đi qua đường cửa sổ!

- Ta...- Cô chần chừ, nếu đi cùng tên ấy, cô sẽ không gặp được ca ca nữa nhưng huynh ấy có còn xem cô ra gì đâu. 1 kỹ nữ cũng có giá hơn cả cô.

- Có phải cô thích nam nhân bên dưới không?

- Không, chúng ta đi!- Hắc nhếch mép, đưa tay quàng qua eo cô bay ra khỏi cửa sổ. Tú Anh hốt hoảng ôm chặt hắc:

- Người muốn chết hay sao?

- Không chết được đâu!- Hắc đặt cô xuống đất.- Thôi rồi!- Hắc than nhẹ.

- Tử Anh! Muội đúng là làm cho ta tức chết mà!- Hạ Tử Phong xuất hiện trước mắt cô. Tú Anh vội quay người bỏ chạy. Lại còn chạy, Hạ Tử Phong không thèm liếc nhìn đến tên kia đuổi theo cô.

- Đâu có dễ vậy chứ, Hạ Tử Phong!- Tên đó cũng đuổi theo, hắc ném cây quạt về phía Hạ Tử Phong, chàng có né nhưng vẫn bị xước qua bắp vai chảy máu.

- Người...

- Duy Quân, Thái Duy Quân!- Hắc nhếch mép cầm lại cây quạt. Tú Anh quay đầu lại nhìn. Cô thấy rất rõ cánh tay phải ca ca đang chảy máu, loang đỏ cả y phục. Cô đứng sững lại, cô lại gây họa cho ca ca rồi. Cô đã từng nghe Tiểu San nhắc đến Thái Duy Quân một lần, bảo cô, phiêu bạc giang hồ lỡ gặp hắc thì phải nhanh chóng tránh xa. Hắc là người vô định, hắc chỉ cầm theo cây quạt, cây quạt đó... có độc. Hắc thích nhất là làm hỏng chuyện của người khác, khi nào hắc xác định được hắc là người chiến thắng với chịu dừng. Hắc đặc biệt thích những cô gái có nhan sắc xinh đẹp, tuy nhiên, số phận của những cô gái ấy chỉ toàn bi thảm. Người vì yêu quá hóa điên, người vì bị trúng độc mà chết... Cô... quả thực quá nông nổi rồi. Cô chạy nhanh về phía Hạ Tử Phong, lo lắng nắm lấy bàn tay chàng:

- Ca ca... muội...

- Muội tránh ra một bên!

Đọc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 17

## 17. Chương 17

Chương 17: Chuyện đã qua. . .

Tú Anh mạnh mẽ bây giờ trở nên yếu đuối, nhất là trước sinh mạng của ca ca.

---

Không khí trùng xuống. Tuy là mùa đông nhưng cái lạnh bỗng trở nên nóng hơn cả mùa hè. Thái Duy Quân phẩy nhẹ cây quạt, khoe miệng cong lên xinh đẹp, yêu nghiệt:

- Lâu rồi không gặp!

- Người...- Hạ Tử Phong không nhiều lời, rút kiếm xông đến. Chàng tiến công, còn hắn chỉ lùi lại né tránh. Tú Anh lo cho ca ca muốn chết đi sống lại. Tay phải chàng đang bị thương có thể địch lại hắn hay không?

- Ca ca, cẩn thận!- Tú Anh hét lên. Cây quạt của Thái Duy Quân trượt trên không trung, lưỡi kiếm Hạ Tử Phong cứa đứt vào da thịt cánh tay trái hắn như cây quạt của hắn xước qua chàng. Thái Duy Quân lùi lại phía sau 5 bước né tránh tiếp tục. Đòn của Hạ Tử Phong cứ như muốn lấy mạng người, không cho hắn cơ hội phản công. So về kỹ thuật, Thái Duy Quân thua xa chàng, hôm nay hắn khiêu chiến chỉ có con đường chuốc lấy cái chết. Hắn có chết cũng phải kéo chàng theo, chàng trúng độc của hắn, hắn sẽ không giao ra thuốc giải. Lưỡi kiếm lại cứa lên cổ tay hắn, cây quạt rơi xuống đất. Mũi kiếm chìa thẳng vào cổ họng Thái Duy Quân. Tú Anh vút túi ngân lượng lặn lội trên đất, chạy vào:

- Ca ca, ca ca đừng giết hắn!

- Muội...

- Huynh bị trúng độc, chưa có thuốc giải!

- Hôm nay, huynh phải kết liễu hắn, muội tránh ra!- Ánh mắt Hạ Tử Phong đỏ ngầu giận dữ, cứ như cuồng dại. Chẳng lẽ độc dược đã có tác dụng. Trái với 2 người, Thái Duy Quân lùi lại đứng phía sau cô, khoe môi vẫn vương nụ cười như có như không. Cô cầm lấy lưỡi kiếm, máu từ tay cô chảy ra. Tú Anh mắt ngấn nước như sắp khóc:

- Là ta hư, ta không nên bỏ đi! Huynh bình tĩnh lại đi mà!

- Muội...- Hạ Tử Phong hơi dịu lại, chàng hạ kiếm xuống. Trong người lúc này bỗng cảm thấy khó chịu, chắc là do độc dược. Thái Duy Quân kéo tay cô ra, xé 1 mảnh vải trên áo băng cho cô.

- Dù hôm nay muội cứu mạng ta, mai ta cũng phải chết. Tuy biết muội lo cho tên cầu hoàng để tương lai này nhưng ta vẫn thấy mãn nguyện. Muội mất trí nhớ thật rồi!

- Thuốc giải... Xin người...- Tú Anh mạnh mẽ bây giờ trở nên yếu đuối, nhất là trước sinh mạng của ca ca. Nếu bảo cô quỳ xuống khấu đầu cầu xin, cô nhất định sẽ làm theo. Thái Duy Quân nắm lấy tay cô, đặt lên 1 chiếc lọ nhỏ.

- Ta luôn ở cạnh muội, nếu hắn không cần muội, ta sẽ cần muội... Cứ gọi tên ta, ta sẽ xuất hiện...- Nói rồi, hắn rời đi. Cô không kịp nghĩ, chạy đến ngay bên cạnh Hạ Tử Phong. Con người của chàng lúc này chuyển đỏ, ánh mắt này không còn là ánh mắt ôn nhu của ca ca.

- Tránh ra!- Chàng gạt phăng cô đi. Chàng không thể khống chế bản thân. Tú Anh ngã nhào trên đất. Cô lại bò dậy đến gần ôm chầm lấy chàng.

- Uống thuốc giải vào, sẽ khỏi ngay!

Chàng lại đẩy phăng ra. Chàng không còn là chàng nữa. Tú Anh rơi trúng vào cái cây gần đó, tim phổi bị va đập như muốn vỡ ra. Hạ Tử Phong quẩn quại trên đất. Thuốc độc làm cho người ta mất đi bản chất vốn có, cuối cùng tự kết liễu đời mình. Chàng đau đến muốn chết đi sống lại. Chàng gạt cô ra cũng chỉ muốn an toàn cho cô. . .

Tú Anh không nghĩ ngợi nữa. Cô ngậm ngậm thuốc chạy đến. Cô ôm lấy chàng, cánh môi nhẹ nhàng đặt lên. Đây không phải là nụ hôn, vì nó đau, rất đau. Có mùi tanh nồng của máu. Có vị đắng chát của thuốc.

Có cả đau đớn xác thịt, cái cổ cô như muốn đứt lìa, chàng đang cấn vào nó đến chảy máu. Cô chịu, cô chịu được hết. Mọi thứ là lỗi do cô gây ra...

Hạ Tử Phong hơi nới lỏng bàn tay ra. Chàng cũng không còn cấn vào môi cô. Tú Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô buông chàng ra. Hạ Tử Phong vẫn chưa qua hết cơn cuồng loạn thở hổn hển. Tú Anh lau vết máu ở miệng chàng. Bàn tay cô đặt trên má chàng, nở nụ cười:

- Huynh không sao chứ? Hả?

Hạ Tử Phong dần mở mắt. Cánh môi đào đường như bị cắn đến nát, vết cứa ở bàn tay thấm đỏ mảnh vải trắng, ở cổ còn có vết cấn. Chàng đau lòng đưa ngón tay lên lướt qua cánh môi. Tú Anh mỉm cười lắc đầu:

- Không sao thì tốt rồi! Làm muội hết hồn...

Chàng chủ động ôm chầm lấy cô. Vòng tay ấm áp lắm, Tú Anh chỉ muốn thiếp đi một lúc ngay lúc này. Thân thể cô đau nhức, xương thì bị gãy vụn. Da thịt đau đến tê liệt. Cô chớp mắt vài cái, từ từ hạ mi xuống.

- Tử Anh, Tử Anh...

Cô không phải Hạ Tử Anh. . . Tú Anh lịm đi, trời đất chỉ còn một màu đen. . .

---

Tú Anh tỉnh dậy. Hạ Tử Phong đang ngồi cạnh cô, bàn tay siết chặt tay cô không rời. Cô nở nụ cười yếu ớt:

- Muội xin lỗi!

- Ta phải xin muội thứ lỗi mới đúng!- Hạ Tử Phong thở dài. Tú Anh lại cười, đột nhiên cô thấy hạnh phúc lạ thường, ca ca vẫn đang quan tâm cô, ca ca không chán ghét cô. Nhưng tên Thái Duy Quân ấy...

- Ca ca, tên Thái Duy Quân ấy nói muội mất trí là sao?

- Chuyện này...

- Huynh không được giấu muội...

- Được, được. . .- Hạ Tử Phong hơi trầm ngâm suy nghĩ...

Hoàng cung tĩnh lặng, ngay cả tiếng gió thổi nhẹ qua cũng có thể nghe rất rõ. Một đứa bé gái ngồi im lặng trên giường nhẹ nhàng ngân đàn, phá vỡ không gian yên tĩnh. Ánh nắng chiều nhàn nhạt xuyên vào gian phòng. Nàng chỉ lặng lẽ một mình. Nàng thích sự cô đơn, cô đơn không hề đáng sợ. Cuộc sống ồn ào quá mới thực sự là điều đáng sợ. Hạ Tử Anh lên 8, nàng ít nói ít cười, suốt ngày chui rút trong phòng. Không tiếp xúc ánh mặt trời quá lâu làm cơ thể nàng yếu ớt, thường xuyên bị bệnh liệt giường. Nàng như giọt sương mai, xinh đẹp, tinh khiết, yếu đuối ai ai cũng động lòng si mê, ước mong che chở...

Lên 12 tuổi, nàng hoàn toàn như không nói chuyện, chỉ trò chuyện với một mình ca ca. Lúc rảnh nàng lấy tranh ra vẽ, nàng vẫn không bước ra khỏi phòng. Nàng thậm chí cũng không nói chuyện với Tiểu San, chỉ lẳng lặng những chuyện mình quan tâm. Nếu nàng bước ra thế giới ngoài kia, nàng cũng chỉ là cái gai trong mắt mọi người. Vậy tại sao nàng phải xuất hiện trước mặt họ???

- Tử Anh, ta dẫn muội đi xem cái này...- Hạ Tử Phong hồ hởi chạy vào phòng kéo nàng ra. Tử Anh giằng tay lại:

- Đi đâu?

- Ngự hoa viên...

- Muội không thích!- Nàng quay đầu vào phòng.

- Đi đi! Muội phải nể mặt ca ca một chút chứ!- Hạ Tử Phong dịu giọng năn nỉ. Tử Anh đắn đo suy nghĩ, miễn cưỡng gật đầu.

Hạ Tử Phong vui mừng dẫn nàng đến ngự hoa viên. Hạ Tử Anh im lặng đi cùng, bàn tay bé nhỏ được ca ca nắm chặt hơi cử động. Đây cũng không phải là lần đầu được ca ca nắm tay nhưng cảm giác hôm nay bỗng là lạ.

- Đến rồi!

Do mãi nhìn dưới chân, lúc này nàng mới ngẩng đầu lên. Ngự hoa viên tối đen bỗng chốc được thấp sáng bởi những chú đom đóm vàng rực. Tử Anh đưa đôi mắt quan sát. Hạ Tử Phong kéo tay nàng đi về phía trước. Ca ca đã chuẩn bị vài cái bánh bao. Chàng đưa cho nàng 1 cái, miệng cười toe:

- Hôm nay là sinh nhật của muội...

- Huynh chuẩn bị uội? - Tử Anh cầm lấy cái bánh, cánh môi hơi mím lại.

- Tất nhiên rồi nhưng những con đom đóm này chỉ do huynh tình cờ phát hiện thôi!

- Đa tạ... - Nàng vò chiếc bánh trong tay chứ không ăn. Đôi mắt ngơ ngác ngắm cảnh vật xung quanh. Thì ra hoàng cung đẹp như vậy, sống ở đây 13 năm, nàng không hề biết.

- Muội có muốn đa tạ huynh không?

- Có... - Nàng rụt rè lên tiếng.

- Cho ta 1 điều ước! - Tử Phong nở nụ cười mãn nguyện.

- Muội có thể thực hiện được? - Đôi mắt long lanh lại mở to. Chàng gật đầu:

- Hứa với ca ca, cười nhiều hơn, cùng ca đi ra bên ngoài nhiều hơn...

- Ca ca... - Nàng nhìn vào đôi mắt ấy, đôi mắt ôn nhu, hiền lành ca ca vẫn hay dùng để dạy nàng đánh đàn. Ca ca rất có kiên nhẫn với nàng dù nàng không cười với huynh ấy một lần. Nàng nhoẻn miệng cười, nụ cười nhẹ nhàng rung động như nước hồ thu. Đây là nụ cười đầu tiên nàng dành cho chàng... Đây cũng là lần đầu tiên, nàng nhận ra ca ca quan trọng, đối xử tốt với nàng như thế nào. . .

Mấy ngày sau, Tử Anh dễ gần hơn, nói chuyện cũng nhiều hơn. Nàng chịu đi cùng chàng khắp hoàng cung. Điều này làm hoàng thượng rất vui nhưng hoàng hậu thì ngược lại. Bà càng xem cô là cái gai trong mắt...

- Căn dặn nhà bếp cho gói thuốc này vào... - Bà đưa cho người hầu một gói thuốc. Mục đích muốn giết chết nàng. Bà có thể giết nàng từ rất lâu rồi nhưng thương tình nàng thân bệnh tật, lại không biết nói chuyện nên tha chết. Nhưng không ngờ, có một ngày, đứa con trai bà đã 24 tuổi vẫn không chịu lập thiếp, suốt ngày chỉ quần lấy con hồ ly tinh ấy. Hồ phụ sinh hồ tử, giữ lại chỉ mang đại họa.

- Tiểu Quân, người nấu cơm cho công chúa xong thì cho gói thuốc này vào!

- Cữu cữu, là thuốc gì thế ạ? - Thái Duy Quân lúc này cũng đã 24 tuổi, hắn không có cha mẹ, được tuyển vào cung để làm bếp. Hắn có tài nấu ăn, phần ăn của Tử Anh trước giờ đều do hắn nấu.

- Ta cũng không biết! - Nói xong, ông đi làm chuyện khác. Sống trong hoàng cung, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu không kiểm kê thuốc, rất có thể bị vạ lây, giá họa. Hắn lấy một ít thuốc rải trước tổ kiến. Một lát sau, đàn kiến ăn phải đều chết. Hắn quăng gói thuốc đi. Suýt nữa thì mang tội mưu sát công chúa. Hắn nấu cơm xong thì đích thân mang tới phòng cho nàng.

- Tham kiến công chúa, cơm của người đây!

- Người là ai? Tiểu San đâu? - Hạ Tử Anh từ trong phòng đi ra. Hắn trợn mắt nhìn, sao có người con gái xinh đẹp thế này. Tuy vẫn chưa ra dáng thiếu nữ nhưng khí chất xuất phàm.

- A, tiểu nhân là người làm bếp. Tiểu nhân có chuyện muốn nói với công chúa!

- Chuyện gì? - Nàng e sợ đi đến.

- Công chúa phải bảo trọng, lúc này có người bảo tiểu nhân bỏ thuốc độc vào thức ăn của công chúa! - Hắn nói xong, chưa định quay đi. Mắt vẫn nhìn chằm chằm vào nàng. Tử Anh bình thần ăn cơm như không có chuyện gì. Sống trong chốn hoàng cung, cái chết nếu muốn tìm đến thì tránh cũng không được.

- Đa tạ người!- Nàng gật đầu nhẹ. Hàng mi dày rũ xuống che mắt đôi mắt buồn. Chẳng biết nàng đang nghĩ gì, nàng đang có ý định gì.

- Công chúa chỉ mới 13, lại không có người thân. Tiểu nhân cũng vậy. Chúng ta đều là những kẻ đáng thương!

- Đáng thương?- Nàng ngừng ăn. Ánh mắt lơ đãng về góc phòng.

- Đúng! Hay... công chúa làm bạn với tiểu nhân nhỉ?- Hắn ngại ngần quay mặt đi nơi khác. Tử Anh nghiêng đầu khó hiểu.

- Bạn?

- Ừ, là người sẽ cùng công chúa chia sẻ buồn vui, người luôn bảo vệ công chúa!

- Ta không muốn liên lụy đến người. Ngay cả ca ca ta cũng không muốn...- Nàng lại tiếp tục ăn.

- Công chúa đừng lo! Tiểu nhân nhất định sẽ giữ lời nếu công chúa chịu làm bạn với tiểu nhân...- Thái Duy Quân đưa tay hạ quyết tâm. Hạ Tử Anh nhìn hắn, đôi mắt long lanh ngấn nước. Có người chịu làm bạn với nàng ư?

- Cũng được. Đừng gọi ta là công chúa. Trông người có lẽ trạc tuổi với ca ca. Ta sẽ gọi người là huynh, người cứ gọi ta là muội! Huynh... tên họ, tuổi tác là chi?- Khuôn mặt u buồn vui hơn đôi chút. Hắn cười tít mắt, nụ cười tạo cho người khác cảm giác tin tưởng.

- Huynh tên Thái Duy Quân. Năm nay đã 24 tuổi!

- Huynh lại đây ăn cơm với ta đi!- Hạ Tử Anh nở nụ cười như trăm hoa đua sắc. Hắn gật đầu. Không ngờ công chúa lại cô đơn như thế.

Từ đó, lúc rảnh rỗi hắn thường đến phòng nàng dạy nàng thối sáo, làm thơ, đôi lúc còn len lén đưa những món đồ do mình ra kinh thành đã mua tặng nàng. Hoàng hậu dần không quan tâm đến chuyện sống chết của nàng nữa, nàng bây giờ nửa bước chẳng rời khỏi phòng. Hạ Tử Phong lại lo chuyện nước nhà ngoài biên ải. Ít ra, con hồ ly tinh ấy không quần lầy chàng như lúc trước.

Hạ Tử Anh lên 15, nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần. Chuyện nước nhà đã xong. Hạ Tử Phong trở về bên nàng, ngày ngày không muốn rời nửa bước. Thái Duy Quân có chạm mặt vài lần, 2 người đều là người quan trọng nhất của nàng. Một hôm, Tiểu San có đến nói với nàng:

- Nô tỳ nghe hoàng thượng nói, khi công chúa hoàn toàn trưởng thành sẽ gả người cho Lạc Bình Thiên...

- Là ai? Gả?- Hạ Tử Anh mở to đôi mắt hỏi lại.

- Gả có nghĩa là công chúa sẽ về làm nương tử người khác, sẽ cùng giàu sinh ra tử...

- Ta...muốn gả cho ca ca.- Hạ Tử Anh cúi đầu cười bên lên. Ca ca đã chăm sóc nàng từ nhỏ. Chuyện gì cũng ưu tiên cho nàng. Vậy... nàng sẽ gả cho huynh ấy.

- KHÔNG ĐƯỢC!- Thái Duy Quân đẩy cửa phòng của nàng vào. Hạ Tử Anh ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao?

- 2 người là huynh muội, sẽ nghịch lễ trời, là loạn luân!- Hắn sốt ruột nói. Hạ Tử Anh im lặng không đáp.

- Người đời sẽ chê cười 2 người...- Thái Duy Quân trong lòng dù rất đau khổ nhưng vẫn cố gắng giải thích.

- Ta... Tiểu San, huynh ấy nói có đúng không?- Hạ Tử Anh mắt ngấn nước, hy vọng tìm được câu trả lời thỏa đáng. Tiểu San mím chặt môi gật đầu. Hạ Tử Anh vẫn không hiểu chuyện gì, nàng không nói cho ca ca rõ, đổ bệnh tận 2 tháng vẫn chưa khỏi...

**\*HAPPY NEW YEAR! CHÚC CÁC ĐỘC GIẢ THÂN YÊU MỘT NĂM MỚI TRÀN ĐẦY NIỀM VUI VÀ HẠNH PHÚC NHÉ! ^^**

## 18. Chương 18

Chương 18: Những kẻ đáng thương. . .

- Hạ Tử Anh, muội hãy nhớ, tên nam nhân kia chỉ có thể mang lại đau khổ uôi!

---

- Tử Anh, rốt cuộc muội bị sao vậy?- Hạ Tử Phong lo lắng hỏi thăm. Hạ Tử Anh vẫn im lặng không nói. Nàng đã vốn ít nói, giờ thì hầu như chẳng mở miệng lấy một câu. Nàng chỉ nằm trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không vô tận không thể nắm bắt, làn da trắng sứ dường như trong suốt.

- Ca ca...- Rốt cuộc nàng cũng gọi chàng. Tử Phong chạy đến bên cạnh nắm lấy tay nàng.

- Muội thấy chỗ nào không khỏe?

- Ta muốn gả cho huynh, họ lại bảo không được!- Hạ Tử Anh mắt ráo hoảnh nhìn chàng. Nàng đang chờ mong câu trả lời thỏa đáng. Thì ra là vậy, Hạ Tử Phong vuốt tóc nàng.

- Chúng ta là huynh muội!

- Chúng ta là huynh muội thì sao? Huynh không muốn cưới muội?- Hạ Tử Anh ngồi bật dậy, nhất thời kích động. Hạ Tử Phong ôm lấy nàng.

- Huynh sẽ không cưới muội, huynh cũng sẽ không cho họ gả muội đi trừ phi muội bằng lòng. Huynh sẽ chăm sóc muội hết quãng đời còn lại!

- Tại sao huynh vẫn không muốn cưới muội?- Hạ Tử Anh tuy có an lòng nhưng vẫn một mực muốn biết câu trả lời.- Hay do hoàng hậu không thích muội?

- Không phải đâu! Muội vẫn chưa hiểu chuyện, muội trưởng thành hơn chút nữa, huynh sẽ nói uôi biết! Huynh dẫn muội đến nơi này...

Hạ Tử Anh yếu ớt gật đầu. Chàng bế nàng trên tay. Ngự y nói, bệnh của nàng là tâm bệnh. Nàng chỉ giữ nỗi buồn quanh mình, không cho phép mình vui vẻ thế nên cần tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Chàng đã đi tìm hết hoàng cung, rốt cuộc cũng tìm ra một nơi thanh tĩnh, không có người lui tới. Hơn nữa, nơi đây không khí trong lành, cảnh vật lại xinh đẹp, rất thích hợp để chữa trị cho nàng. Hạ Tử Anh tròn mắt nhìn xung quanh. Nàng bảo thả nàng xuống. Nàng vui vẻ chạy đến cạnh hồ đưa tay chạm lấy dòng nước mát rượi. Hạ Tử Phong thấy lòng mình cũng vui vẻ hơn đôi chút.

Đột nhiên có một con rắn trên cành cây cao rơi xuống, lại còn là rắn độc. Hạ Tử Phong định giết chết thì Hạ Tử Anh ngăn lại, nàng còn đưa tay chạm vào nó kiểu như nâng niu báu vật làm chàng lo muốn chết. Nhưng con rắn ấy chỉ ngoan ngoãn nằm trên bàn tay nhỏ của nàng.

- Rắn nhỏ, ba mẹ của ngươi ở đâu? Trên cành cao kia sao?

- Rắn không sống theo đàn Tử Anh à!- Chàng lên tiếng nhắc nhở.

- Vậy muội nuôi nó được chứ?- Tử Anh khoe môi nở nụ cười. Con rắn bé tí có màu sắc xinh đẹp, lại ngoan ngoãn, nàng muốn nuôi nó.

- Nhưng nó là rắn độc, nó sẽ cắn...

- Không, nó không phải rắn độc. Nếu không nó đã cắn muội chết rồi!- Hạ Tử Anh không nghe, cắt ngang câu nói của chàng. Thấy ý định của nàng kiên quyết như thế, chàng cũng không cản. Chàng hàng ngày vẫn đem thuốc giải độc rắn theo bên cạnh phòng bắt trắc nhưng hơn 1 tuần trôi qua, con rắn vẫn rất ngoan ngoãn.

Bệnh của Hạ Tử Anh thuyên giảm, nàng thường xuyên đến múa trong lúc chàng đàn, nàng cười nhiều hơn trước. Nàng gọi con rắn là Thạch Đào, từ khi có nó làm bạn, nàng cũng ít tủi thân hơn.

Thái Duy Quân nhiều lần đến tìm nàng nhưng không gặp, trong lòng sinh lo nhiều chuyện. 1 năm trôi qua, bệnh của Hạ Tử Anh gần như khỏi hẳn, nàng cũng không gặp Thái Duy Quân lấy một lần. Có lẽ nàng vẫn nhớ những lời nói như dao đâm vào tim của hắn, nàng và ca ca sẽ không bao giờ có kết quả, nàng vẫn luôn

là cái gai trong mắt hoàng hậu, quá si mê ca ca chỉ chuốc họa vào thân. Nàng không muốn nghe, không muốn hiểu!

Thái Duy Quân tình cờ đi ngang phòng nàng, Hạ Tử Anh đang vẽ tranh. Thấy vậy hắn gõ cửa vài cái rồi đi vào. Nàng nhìn hắn, đắn đo không biết nói gì hơn lại tiếp tục vẽ tranh.

- Muội vẫn còn giận ta à?

- Chuyện cũng đã qua, nhất thiết gì phải để trong lòng. Huynh cũng xin lỗi ta rồi!- Hạ Tử Anh ngừng tay vài giây rồi tiếp tục vẽ.

- Nghe muội nói như vậy ta yên tâm rồi!

- Ca ca vẫn quan tâm ta, tuy ca ca không cưới ta nhưng huynh ấy sẽ mãi che chở cho ta!- Hạ Tử Anh khẽ nở nụ cười. Lòng đổ kỹ của hắn lại trĩu nặng, hắn đã biết bao lần nhắc nhở cô nhưng sao cô lại không chịu hiểu. Hắn nắm chặt tay thành nắm đấm, đôi mắt đăm đăm nhìn cô.

- Muội có biết tại sao hắn không cưới muội không?

- Ta...- Nàng ngẩng đầu lên, tuy nàng muốn biết nhưng không cần thiết tốt nhất nên từ chính miệng ca ca nói ra.- không muốn biết!

- Muội không muốn biết cũng phải nghe. Hắn là huynh muội cùng huyết thống với muội, sẽ là loạn luân. Đến ngày muội phải gả cho Lạc Bình Thiên hắn cũng không ngu ngốc cứu muội đâu. Do muội thân mang bệnh tật nên hắn cố chữa uội, không thì khó có thể củng cố lại giao ban 2 nước. Tử Anh, những gì cần nói ta đã nói, những gì cần khuyên ta đã khuyên. Nghe hay không là ở muội!

- TA KHÔNG MUỐN NGHE!- Hạ Tử Anh gạt chén mực trên bàn làm mực vơ vãi khắp sàn. Nàng hét toáng lên, lấy 2 tay che tai lại lắc đầu nguầy nguậy. Nàng cũng biết rõ, chỉ là không muốn hiểu.- Huynh là người xấu, đi khỏi đây ngay! Đi đi!

- Tử Anh, bình tĩnh lại!- Hắn dịu giọng lại đi đến nắm lấy tay nàng. Tử Anh gạt ra, răng cắn vào môi đến bật máu.

- Nếu huynh còn không đi ta sẽ cắn lưỡi tự tử! Mau đi khỏi đây đi!- Nàng khóc nức nở lên. Đây là lần đầu hắn thấy nàng khóc, chắc những lời hắn vừa nói làm thương tổn nàng nhiều lắm.

Hạ Tử Phong đứng lúc đi vào, chàng chạy đến, thanh kiếm kê vào cổ Thái Duy Quân. Chàng cũng chưa thấy nàng kích động như lần này, tên đó đã làm gì nàng???

- Ta giết ngươi!- Thanh kiếm vung lên, Hạ Tử Anh lắc đầu, nắm chặt tay chàng:

- Đứng! Bảo huynh ấy đi đi, muội không muốn nhìn thấy huynh ấy nữa!

Thái Duy Quân cầm lấy thanh kiếm đưa vào cổ mình:

- Giết đi! Thoát cũng chẳng được!

- Lần này ta tha ngươi một mạng, nếu ta gặp lại ngươi lần nữa, ta sẽ giết chết ngươi! Cút khỏi hoàng cung!- Hạ Tử Phong thu kiếm ôm lấy Hạ Tử Anh. Nàng vẫn mãi miết khóc, người run lên bần bật.

- Hạ Tử Anh, muội hãy nhớ, tên nam nhân kia chỉ có thể mang lại đau khổ uội!- Đó là câu nói cuối cùng của hắn để lại. Hắn bắt đầu phiêu bạc giang hồ, không ai có thể tìm ra tung tích của hắn nữa. . .

Thì ra họ yêu nhau thật lòng nhưng họ lại là anh em. Tú Anh nặn ra nụ cười cứng đờ. Hạ Tử Phong vuốt tóc nàng:

- Muội đừng lo, đã qua cả rồi! Huynh nhất định bảo vệ muội!

- Ca ca, ta có chuyện này muốn thú thật với huynh...- Ta không phải Hạ Tử Anh. Tú Anh quyết định nói ra điều này, cô không muốn mãi mãi sống dưới cái bóng của Hạ Tử Anh, lừa gạt người mình yêu. Yêu không có nghĩa phải được đáp lại, đau khổ nhất là khi biết người mình yêu chỉ xem mình như cái bóng. Đó không phải là tình yêu, là sự toan tính ích kỷ.

- Muội không cần nói lúc này! Muội mệt rồi cứ nghỉ ngơi đi, ta đi nấu cháo uội!- Hạ Tử Phong nói xong thì vui vẻ rời khỏi phòng. Tú Anh định nín chàng lại nói cho rõ, dây dưa chi bằng dứt khoát. Nếu chàng hận, cứ cho chàng hận. Cô rút cuộc thì không muốn sống nữa rồi. Dẫu biết mình sẽ bị kẹt mãi ở nơi này nhưng vẫn cố chấp muốn nói cho huynh ấy biết. Ít ra trước khi chết, huynh ấy sẽ biết người cùng chia sẻ vui buồn những ngày qua là cô. Thạch Đào từ đầu bò ra, quát lớn:

- Người định nói mình không phải mẫu thân của ta ư?

- Thôi bỏ đi, rút cuộc thì ta cũng có đủ dũng cảm đâu!- Tú Anh trở người, nước mắt cứ đọng đầy trong hốc mắt nhưng không chảy ra.

- Người còn gia đình, cũng phải sống cho gia đình chứ!- Thạch Đào quở trách, nó không có gia đình, cô thì khác, sao có thể dễ dàng buông xuôi sự sống?

- Ta đã yêu huynh ấy mất rồi! Huynh ấy xem ta là Hạ Tử Anh...

- Thì sao? Nếu cô không phải mẫu thân của ta, phụ thân có đối xử tốt với người hay không?- Thạch Đào uốn éo tức giận. Nó nói đúng, huynh ấy đối xử tốt với cô cũng là do cô mang cái tên Hạ Tử Anh. Nghe nó nói, cô càng quyết tâm để mình nói ra hơn. Cô không trả lời, đôi mi mệt nhọc nhúu chặt lại. . .

- Ta đã trở lại đây!- Hắc Huyết vo ve bay vào phòng cô. Thạch Đào ngáp dài không quan tâm. Do tiếng nói của nó quá lớn, Tú Anh giật mình tỉnh giấc.

- Người im lặng tí có được không!- Cô hạ giọng nhắc nhở. Nó bay lòng vòng trong phòng rồi đậu trên tay cô.

- Biết ta đã đến đâu không?

- Đến đâu?- Thạch Đào hỏi.

- Lưu Phong quốc! Ha ha, biết được nhiều bí mật cho cô, cho ta xin tí máu!- Nó vui vẻ thưởng thức vị máu ngon nhất từ trước đến giờ. Hôm ấy đến biên giới của 2 nước, nó nghe thấy 2 nữ nhân nói về chuyện thành hôn của cô nên không từ mà biệt mà sang Lưu Phong điều tra.

- Cô nương tỉnh rồi à?- Cô gái hôm ấy 2 người cứu mang bát cháo đi vào. Tú Anh gượng dậy gật đầu. Cô ấy nở nụ cười xinh đẹp:

- Cô ăn tí cháo rồi nghỉ ngơi tiếp nhé!

- Cảm ơn!- Tú Anh hạ giọng. Người con gái kia quay bước đi.

- Cô ta là ai?- Hắc Huyết hỏi cô. Tú Anh lên tiếng:

- Là cô gái ta và ca ca tình cờ cứu được!

- Quái lạ! Ấn kí trên trán cô ta có nét giống với ấn kí của Tần Tuyết!

- Người nói sao?- Tú Anh nhúu mày nhìn bát cháo.

- Nhưng có điều, ấn kí của cô ta thừa 1 nét, tại sao nhỉ?- Hắc Huyết đậu trên chậu hoa gần đó. Cánh hoa rung rung, làm nó đứng không vững bay lại chỗ cũ.

- Chuyện đó thì có sao?- Cô hỏi lại.

- Tần Tuyết kêu người giết cô đó! Đồ ngốc!- Hắc Huyết mắng 1 tiếng.

- Chuyện này... ta đã làm gì cô ta?

- Đây gọi là thâm cung nội chiến! Toàn bộ phi tần được Lạc Bình Thiên sắc phong đều bị đầu độc mà chết!

- Đầu độc???- Tú Anh nhìn bát cháo, cầm muỗng cho 1 ít vào chân chậu hoa. Cánh hoa đang rung lúc này lập tức héo úa đi. Thạch Đào, Hắc Huyết hít một hơi thật sâu, thật rồi, đến thật rồi! Tú Anh ngồi phịch xuống giường, tí nữa là mất mạng. Được lắm!

- Viên cô nương!- Tú Anh gõ nhẹ cửa phòng của cô nương ấy. Viên Thanh Nhi đang thêu tấm tranh trên tay nói nhỏ sự cho phép:” Vào đi!”

- Khuya rồi, cô tìm ta có chuyện gì không?

- Không, chỉ là ta nhớ cô vừa khỏe lại, cháo trong bếp vẫn còn, ta làm thêm trứng gà cho cô tắm bổ!- Tú Anh mỉm cười. Viên Thanh Nhi đảo mắt suy nghĩ rồi nói.

- Đa tạ, nhưng ta không có thói quen ăn tối!

- Ta đã đích thân xuống bếp làm, cô thật không nể mặt ta! Ăn đi!- Tú Anh đẩy bát vào cùng đĩa trứng sang. Viên Thanh Nhi bị lâm vào thế bí, đôi mắt dao động mạnh. Cô ta miễn cưỡng gấp miếng trứng lên ăn.

- Còn cháo nữa!

Bàn tay Viên Thanh Nhi run run cầm muỗng cháo nhấp môi, định bụng sẽ uống thuốc giải ngay. Đã gian mà còn không ngoan. Tú Anh ngữ khí nhẹ nhàng nhưng cũng như nhắc nhở:

- Cô đừng lo, không phải cháo cô nấu cho ta ban nãy, cô đừng sợ nguội hay tanh. Ta đã nấu bát khác cho cô. À, mà từ nay cứ để ta đích thân xuống bếp nấu nướng, ta không thích người khác nấu ỉnh, nhất là nếm gia vị lạ vào...

- Ta... biết rồi!- Viên Thanh Nhi gục đầu. Đầu lưỡi vừa nếm miếng cháo đã rất buốt, đắng ngắt như bị thiêu đốt. Đây rõ ràng là loại độc khác, không phải độc lúc nãy. Tú Anh không ngu ngốc đến nỗi đưa thuốc độc tặng thêm chai thuốc giải mà dùng lại bát cháo lúc nãy. Đây chỉ mới là cảnh cáo mà thôi.

Tú Anh cũng không vội rời đi, cứ nán lại. Mồ hôi trên trán ả rịn ra, đôi môi chuyển màu khô khốc.

- Thôi, ta về phòng, ngủ ngon!- Tú Anh quay đầu đi thẳng, Thạch Đào và Hắc Huyết thán phục vô cùng, chuyện như thế cô cũng có thể nghĩ ra được.

Viên Thanh Nhi gục trên nền đất, cổ họng nóng buốt như có lửa thêu đốt. \*Cạch\*

- Viên Thanh Nhi, muội!- Thái Duy Quân đẩy cửa phòng cô vào.

- Hạ Tử Anh... độc... muội!- Cô ta khổ sở nói không nên lời.

- Đây là loại độc nhẹ, chỉ làm người ta mất đi khả năng nói chuyện 12 canh giờ. Sao Hạ Tử Anh lại hạ độc muội!- Thái Duy Quân đỡ người Viên Thanh Nhi lên, cô ả lắc đầu. Thái Duy Quân biết rõ, Hạ Tử Anh tuy có thay đổi nhưng không thể ra tay độc ác như thế được. Hắn đỡ Viên Thanh Nhi lên giường, còn mình ngồi cạnh chiếc bàn ở giữa gian phòng.

Thái Duy Quân tình cờ gặp Viên Thanh Nhi trong một lần lừa gạt tại Loan Thanh lâu. Cô mang vẻ đẹp buồn bã, rất giống... Hạ Tử Anh. Lúc bấy giờ, Viên Thanh Nhi chỉ vừa bị bán vào lầu xanh, cha mẹ đều đã chết. Cô không tiếp hắn, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh châm rượu. Nhìn cô, hắn lại nghĩ ngay đến Hạ Tử Anh, trong lòng không muốn cướp ngân lượng. Thái Duy Quân nâng chén rượu lên hỏi:

- Trên đời này, nữ nhân thích nam nhân như thế nào hả?

- Ta không biết!

- Ta cũng không biết! Nếu ta đối xử tốt với cô, cô có động lòng không?- Lúc này hắn đã ngà ngà say.

- Ta... ta chỉ muốn một gia đình!

- Được lắm, vậy cứ gọi ta là ca ca!

- Thật ra...

- Thú thật, ta vào đây cũng chỉ để cướp ngân lượng, nhưng thấy cô, ta lại thấy nhớ đến người ta yêu. Xinh đẹp hơn cô, cũng tài giỏi hơn cô nhưng còn đáng thương hơn cả cô. Sống trong nhung lụa nhưng chưa bao giờ hạnh phúc!

Câu nói chưa kịp phát ra cổ họng của Viên Thanh Nhi bị chặn lại. Thật ra... ta muốn một đức lang quân diện mạo giống người, phóng túng nhưng không đều cán giống người... Cứ thế, ngày nào hắn cũng lui tới đây trò chuyện cùng cô. Là hắn đáng thương, cô đáng thương hay người hắn yêu đáng thương hơn?

Độc tiếp Thiên xuân mộng – Chương 19

## 19. Chương 19

Chương 19: Xa cách. . .

Chỉ trách, Hạ Tử Phong chưa hỏi rõ đã vội vàng kết tội cho cô. Nhưng nếu nói ra rồi chàng có chịu tin?

---

- Sao người có độc được thế?- Hắc Huyết hỏi.
  - Là Hiên Quan cho ta, ta còn nhiều loại độc lắm nhưng chỉ có tác dụng nhẹ! Tính ra tên đó cũng có tài, nếu có thể triệu tập để giúp ích triều chính thì tốt rồi!- Tú Anh cầm lọ thuốc trong tay xoay tròn, vô tình để rơi xuống đất vỡ ra.- Chết mất!- Cô chạy đi tìm cây chổi quét vào góc phòng.
  - Hình như hần ta có ý với người!- Thạch Đào uốn éo nói.
  - Ai?- Tú Anh nhướn mày hỏi lại.
  - Hiên Quan!
  - Vậy sao? Người có ý với ta ở thế giới của ta cũng không ít, 1 lũ phiền phức!- Tú Anh mông lung nghĩ. Đúng là, 1 tên điên, 1 tên què, 1 tên cụt tay, 1 tên bị sán ăn mất não, 1 tên khoe cửa, chẳng tên nào dùng được.
  - Có cần phóng đại thế không?- Thạch Đào nhếch mép.
  - Không, là sự thật!
  - Cho ta 1 tên!- Hắc Huyết bay vo ve quanh cô nói.
  - Để làm gì?
  - Hút máu!
  - Cho cả đàn đây!- Tú Anh phá lên cười. Tuy đang rất hả hê nhưng bất chợt nghĩ đến cô gái kia thì... cô ta dám hạ độc cô, vậy ca ca... cô ta là người của Tần Tuyết sao?
  - Hắc Huyết, người nói xem, ca ca ta có nằm trong tầm ngắm của cô gái kia không?
  - Có thể! Tần Tuyết chưa bao giờ tha cho ai!- Thạch Đào trả lời thay, Hắc Huyết cũng nhiệt tình phụ họa. Trong lòng cảm thấy bất an, Tú Anh sang phòng Hạ Tử Phong xem thử. Đèn trong phòng của Viên Thanh Nhi vẫn sáng nhưng hình như có thêm ai đó. Tú Anh nhìn cái bóng đen qua cửa sổ rồi bảo Hắc Huyết vào kiểm tra, còn mình đi đường vòng qua phòng ca ca. Có lẽ cũng như những cuốn phim cô đã từng xem, làm gì có chuyện ngao du giang hồ mà sóng yên biển lặng.
- Hạ Tử Phong vẫn chưa ngủ, yên lặng ngồi bên cửa sổ, ánh mắt đắm chiều. Tú Anh đến gần:
- Ca ca!
  - Sao muội không nghỉ ngơi cho khỏe, ra đây làm gì?
  - Viên cô nương không phải người tốt, chúng ta không nên nán lại đây lâu, lúc này muội...
- \*Xoạt\*
- Là ai?- Hạ Tử Phong rút kiếm đuổi theo nhưng Tú Anh chặn người ngăn lại.
  - Dù sao chúng ta cũng phải rời khỏi đây. Muội vừa hạ độc Viên cô nương, tạm thời ả không thể làm gì chúng ta!
  - Sao muội lại làm như thế?- Hạ Tử Phong nhìn thái độ bình tĩnh của Tú Anh nổi nóng.
  - Cô ấy...

- Huynh không ngờ... muội vì ganh tỵ lại làm ra chuyện này!- Hạ Tử Phong hiểu lầm thái độ lúc cứu Viên Thanh Nhi của Tú Anh mà suy ra. Tú Anh đứng sững người. Ca ca luôn nghĩ cô là con người như vậy chẳng?

- Huynh... hiểu muội bao nhiêu?- Tú Anh bắt cần hỏi lại. Thái độ lạnh nhạt của Tú Anh làm Hạ Tử Phong hơi bất an. Cô quay người đi:

- Huynh không đi thì muội đi!

- Hạ Tử Anh... muội... ta xin lỗi, muội có thể nói rõ cho ta nghe không?

- Lòng huynh còn không có câu trả lời sao?- Tú Anh quay lưng đi, cứ thế bước thẳng không quay đầu lại. Qua khỏi phòng mình cũng không ghé vào mang theo hành lý.

Có nỗi đau không tên len lõi qua từng tế bào cơ thể, đau như muốn chết đi. So với ban nãy còn đau hơn rất nhiều. Trong người tuy vẫn chưa khỏe nhưng cô quyết định rời khỏi đây. Không biết đi đâu nhưng cô muốn đi.

- Tử Anh, thứ lỗi cho huynh! Tử Anh!- Hạ Tử Phong nắm tay cô lại. Tú Anh xoay người, đôi mắt xoáy thẳng vào tròng mắt chàng.

- Đừng gọi ta là Hạ Tử Anh, ta không phải cô ấy! Ta là Trần Tú Anh, kiếp sau của cô ta! Cô ta đã chết lâu rồi. Ngạc nhiên lắm phải không?- Tú Anh cuối cùng cũng nói ra.

- Tử Anh, muội nói gì, huynh không hiểu!

- Đã nói đừng gọi ta là Hạ Tử Anh! Có cần ta chứng minh không? Hạ Tử Anh chắc chưa từng độc ác đến nỗi hạ độc người khác đâu!- Tú Anh giăng tay ra.- Ta quyết định rồi, ta sẽ ở lại đây chống mắt xem người đối xử với ta như thế nào! Cũng thú vị nhỉ?

- Cô...

- Ta điên rồi... để ta yên...- Tú Anh đi vào phòng đóng cửa lại, áp lưng vào cánh cửa. Ất hẳn rồi ca ca sẽ chán ghét cô. Cứ thế đi, dù làm cho huynh ấy hận cũng không thể thay đổi chuyện cô không phải là Hạ Tử Anh. Cô bật khóc thành tiếng, những tiếng nấc nghẹn kiềm nén quá lâu tuôn trào. Cô không thể ở bên cạnh ca ca nữa. Cô cũng không thể trở về thế giới của mình, cô sẽ chết trong cô đơn ở thế giới xa lạ này. Cô thấy nhớ ba mẹ quá!

Thạch Đào lặng lẽ rúc vào lòng cô. Tú Anh cứ thế mà khóc, đôi mắt sưng húp lên. Hắc Huyết bay vào phòng, cơ hồ cũng biết được chuyện gì xảy ra. Cả căn phòng còn lại tiếng nấc nghẹn ngào như xé toạc cõi lòng ai nghe thấy. . .

---

Sáng hôm sau, tuyết không ngừng rơi. Tú Anh héo rũ trong gian phòng lạnh tanh, chẳng biết mình phải đối mặt với ca ca như thế nào. Cô đứng dậy nhìn vào trong gương, cô không còn là cô, trái tim cũng không còn là của mình. Đau lắm! Tim cô đang đau muốn chết đi được!

Khoác chiếc áo choàng, cô đứng trước cửa phòng hứng những bông tuyết bay bay. Viên Thanh Nhi cùng lúc lướt qua mặt cô. Tú Anh ra hiệu cho cô ta lại gần.

- Người tối qua đến phòng cô ta là Thái Duy Quân!- Hắc Huyết nói nhỏ vào tai của cô. Tú Anh gạt đầu, khóe môi vênh lên:

- Viên cô nương tối qua ngủ ngon chứ?

- Tất nhiên!- Trái với vẻ rụt rè tối qua, Viên Thanh Nhi hất hàm trả lời, vẻ mặt thách thức người khác. Tú Anh lắc đầu nhè nhẹ:

- Tại sao cô muốn giết ta?

- Ta có ngu ngốc đến nỗi nói lí do cho cô biết không hả?- Viên Thanh Nhi nhếch mép, đưa bàn tay chạm vào tóc Tú Anh. Cô hất bàn tay ấy lui ra xa, biết đâu lại là loại độc nào khác.

- Ta cũng nói cho cô biết, ta không phải Hạ Tử Anh, cho nên, cô đánh tay 1 cái, ta trả lại 1 đệp. Ta biết, cô còn muốn giết luôn cả Hạ Tử Phong, đúng không?

- Ha ha, cô tưởng ta tin cô sao?- Viên Thanh Nhi nghĩ rằng cô nói thế để ả không ra tay.- Nhân đây ta cũng xin nói, cả triều đình này không ai tốt cả. Cha người đã giết cả gia đình ta, cha ta làm thái sư triều đình, cống hiến hết mình vì đất nước, gian thần hãm hại phải mất đầu. Do cha người có mắt không trông, không biết trọng dụng nhân tài, tru di cửu tộc. Ta sống sót được là do cha ta trước khi chết đã ôm lấy chân tên cầu hoàng đế đó van nài. Cơ hội báo thù của cũng đã đến, Thiên Xuân cũng sẽ rơi vào tay Lưu Phong nhưng vì hôn sự của người cản trở. Tần Tuyết nương nương nhờ ta tặng bát cháo đó cho người để sau này, người không phải chịu khổ.

- Cô rất đáng thương!- Tú Anh lắc đầu.

- Đừng ở đó thương hại ta. Người cũng như ta thôi! Ta phải giết chết người!- Viên Thanh Nhi rút con dao nhỏ trong áo ra. Tú Anh lùi lại vào phòng.

- Cô yêu Thái Duy Quân?- Tú Anh đánh lạc hướng Viên Thanh Nhi.

- Sao cô biết?- Viên Thanh Nhi sững người lại.

- Cô không sợ bị trúng độc mà chết sao?

Viên Thanh Nhi phá lên cười như cuồng dại:

- Có phải người nghe những tin đồn về huynh ấy không? Tất cả là do 1 tay ta hạ độc, độc được trên cây quạt của huynh ấy cũng là ta cho! Thấy ngạc nhiên không hả?

- Ta cũng đoán được mà, có gì ngạc nhiên?- Tú Anh đã chạm vào được thanh kiếm trên bàn, nhanh chóng cầm lên phong thủ.

- Hôm nay có chết ta cũng phải giết được người!

- Ta không chết được đâu!- Viên Thanh Nhi lấn tới, Tú Anh chỉ tránh né chứ không trả đòn. Viên Thanh Nhi cũng có chút ít võ, Tú Anh chỉ vừa học được vài ba chiêu phòng thân, chỉ 1 lúc nữa sẽ chịu không nổi. Viên Thanh Nhi nhếch mép lấy loại bột trắng ở túi ném vào mắt cô. Tú Anh xoay người bỏ chạy. Viên Thanh Nhi đuổi theo, Thạch Đào bò trên đất, Viên Thanh Nhi vô tình giẫm phải trượt chân, con dao trên tay đâm thẳng vào bụng. Tú Anh hoảng hốt chạy đến ôm lấy cô ta, đúng là hại người thành ra hại mình. Viên Thanh Nhi không đáng chết, chỉ là sau bao nhiêu biến cố, trong lòng cô ta chỉ còn hận thù.

- Cô gắng chịu một chút, ta sẽ đi gọi ca ca đến!- Tú Anh chạy đến phòng Hạ Tử Phong, không biết phải đối mặt như thế nào. Hạ Tử Phong đúng lúc đẩy cửa phòng đi ra:

- Viên cô nương bị thương rồi, cô ấy ở phòng của ta!

Hạ Tử Phong không đáp, nhanh chóng chạy đến phòng cô. Tú Anh đuổi theo sau.

Hạ Tử Phong nâng đầu Viên Thanh Nhi lên, khuôn mặt cô ta buồn buồn, hơi thở hơi yếu đi:

- Hạ Tử Anh, thứ lỗi cho ta không thể tha thứ những ai đã hại ta ra nông nỗi này!- Tú Anh mím chặt môi không dám lên tiếng, vẻ mặt vẫn còn hoảng sợ.

- Hạ Tử Anh, sao cô lại ghét ta đến nỗi muốn ta chết? Cô đã cứu ta 1 mạng, ta sẽ trả lại mạng này cho cô!- Viên Thanh Nhi rút con dao ra, đâm thẳng vào tim mình.

- Không!- Hạ Tử Phong hét lên 1 tiếng, ánh mắt tức giận nhìn thẳng vào Tú Anh.- Cô nói đúng, Hạ Tử Anh chưa bao giờ độc ác như cô!

Tú Anh ngã phịch trên nền đất lạnh. Viên Thanh Nhi đến lúc chết đi vẫn còn thù hận như thế sao? Tú Anh ôm lấy Thạch Đào đứng dậy:

- Ta đến đây cũng chỉ để dừng chiến tranh giữa 2 nước, những chuyện khác ta không quan tâm!

- Cô đừng tưởng, sống dưới danh phận của muội muội ta thì có thể làm chuyện xấu!

- Vậy giết ta đi! Mạng đền mạng!- Tú Anh đưa thanh kiếm cho Hạ Tử Phong. Chàng run run cầm lấy. Tú Anh khép hờ mắt, chờ đợi cái chết, sau 100 ngày, cô sẽ chết, chết sớm hay muộn cũng đều như nhau thôi. Hạ Tử Phong vút thanh kiếm xuống đất.

- Cô đi đi! Ta không muốn nhìn thấy cô nữa!

Tú Anh mở mắt quay đầu đi. Thạch Đào bò vào áo cô cho đỡ rét. Hình như tim cô đập chậm hơn 1 nhịp, hơi thở cũng không được đều, chắc tim cô lại đau, mà nó vỡ tan tành rồi còn đâu.

Cô đã sớm muộn biết kết quả nhưng trong lòng vẫn mong muốn ca ca đối xử với mình như lúc trước. Tuyết phủ trắng xóa cánh rừng. Cô ho lên mấy tiếng, phũ đám tuyết đang dính trên vai xuống tiếp tục đi. Cô lại ho. Tiếng ho ngày một lớn hơn, cô che miệng lại, chất lỏng màu đỏ dính vào tay, là máu. Cơ thể mệt mỏi ngã nhào trên nền tuyết lịm đi.

- Hạ Tử Phong...- Tú Anh thều thào gọi tên chàng. Chỉ trách, Hạ Tử Phong chưa hỏi rõ đã vội vàng kết tội cho cô. Nhưng nếu nói ra rồi chàng có chịu tin? Cô muốn chết đi ngay lúc này, chết sẽ không còn những chuyện đau khổ đó nữa.

---

Cô tỉnh dậy, cô đang tựa đầu vào vai ai đó. Thái Duy Quân đang đốt lửa sưởi ấm bên cạnh cô. Tú Anh nói nhỏ:

- Viên Thanh Nhi...

- Huynh biết rồi, là do cô ta tự chuốc lấy!

- Ta...

- Ta đã chứng kiến từ đầu đến cuối, yên tâm, ta không phải loại không hiểu lí lẽ như Hạ Tử Phong...

Cái tên Hạ Tử Phong nghe thật đau lòng. Tú Anh không đáp, cũng đã gần 2 tháng, cô phải trở về lại hoàng cung chuẩn bị hôn sự.

- Ta phải về hoàng cung!

- Ủ, sáng mai chúng ta khởi hành! Mọi người nghỉ ngơi đi!

Cô là ai không quan trọng, nhưng cô không phải người xấu. Nếu cô muốn giết Viên Thanh Nhi đã giết từ tối qua, còn hôm nay, sao cô phải chạy đến tìm Hạ Tử Phong xin cứu chữa. Có lẽ Hạ Tử Phong đang rất rối trí mới không nghĩ ra. Nhìn Tú Anh yếu ớt ngã trên vai mình mà hắt đau lòng. Sao lúc nào cũng là Hạ Tử Phong?

## 20. Chương 20

Chương 20: Dày vò. . .

Đây là lần cuối cùng cô gọi tên chàng: "Hạ... Tử... Phong!"

---

"Tình là chi hồi thế gian, câu thề sinh tử đa mang một đời..."

Đám lửa đã tắt. Tú Anh vẫn tựa vào vai của Thái Duy Quân mệt mỏi. Có lẽ hắn đã thức suốt đêm qua. Đêm đã tàn, ánh sáng chiếu đến nhưng quá lạnh lẽo. Khấp người cô đau nhức đến tê liệt.

- Chúng ta đi thôi!- Thái Duy Quân nói. Tú Anh gật đầu, cố gắng đứng dậy. Thạch Đào rúc đầu trong người Tú Anh:

- Hắn cũng không xấu lắm!

Cả 2 cùng đi, Tú Anh chỉ tựa vào người hấn mà di chuyển, chân tay không còn là của mình nữa rồi, chỉ còn một cảm giác rét buốt thấu tâm can, là do cơ thể sắp chết chạng?

- Tử Anh... Tú Anh, muội có muốn thành thân với Lạc Bình Thiên không?

- Không muốn thì có thể thay đổi sao?- Thành thân, sau 100 ngày cô cũng sẽ chết, không thành thân, ngoài cô ra còn cả bá tánh Thiên Xuân phải chết thảm.

- Ta sẽ đưa muội đến 1 nơi thần không biết, quỷ không hay mà sống, sẽ không ai tìm ra muội!

- Đa tạ nhưng ta... sau 100 ngày sẽ chết. Ta đã nói chuyện ta không phải Hạ Tử Anh cho Hạ Tử Phong nghe, ta đã không còn cơ hội sống nữa rồi!- Tú Anh ho lên mấy tiếng, khóe miệng chảy ra vệt máu, cô nhanh chóng lấy tay mình lau đi!

- Tại sao...- Thái Duy Quân ngạc nhiên nhìn cô. Biết rằng nói ra mình sẽ chết tại sao còn nói ra? Tình yêu quan trọng hơn mạng sống của bản thân hay sao? Thái Duy Quân ôm cô vào lòng. Tú Anh không đẩy ra vì bây giờ, hơi thở đối với cô cũng khó khăn.

Tú Anh miên man thiếp đi, tại sao cô lại bị cuốn vào chuyện này? Cô chỉ ước rằng, mình chưa bao giờ gặp Hạ Tử Phong.

---

- Tử Anh, Tử Anh...- Hạ Tử Phong lang thang trong rừng, gọi tên Hạ Tử Anh. Chàng không tin vào những chuyện hoang đường này, làm gì có chuyện kiếp trước hay kiếp sau. Lúc này chàng với nghĩ thông, Tú Anh làm sao có thể giết Viên Thanh Nhi trong khi thanh kiếm của mình không hề dính máu. Ở góc phòng có lọ thuốc bị vỡ, đó là loại độc nhẹ không gây chết người. Muội ấy có thể chối tội nhưng không hề muốn giải thích, tại sao vậy?

Thái Duy Quân cùng lúc bế Tú Anh đi đến, thấy Hạ Tử Phong thì nấp vào sau cây. Đợi chàng đi khỏi, hấn mới rời khỏi đó.

- Ta đã nói với nàng rồi, Hạ Tử Phong chỉ có thể làm nàng đau khổ! Yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng đến hơi thở cuối cùng!

Từng dòng kí ức đẹp để lại chảy về trong tâm trí, khóe môi Tú Anh yếu ớt cong lên, dòng nước mắt theo đó lăn dài trên má. Những ngày tháng hạnh phúc đó đã qua rồi, mãi mãi không thể trở lại. Cô muốn mãi mãi chìm trong cơn mộng này. Không thoát ra cũng được, không tỉnh lại cũng được chỉ cần hạnh phúc không tan trong phút chốc.

Thái Duy Quân bế cô đi không ngừng nghỉ về phía kinh thành, chỉ mong nhanh chóng trị thương cho cô. Mấy hôm nay, Tú Anh không ăn uống gì, cũng không thèm nói chuyện. Cơ hồ cô gái tràn đầy sức sống cách đây vài hôm đã không còn nữa, cô lại trở về 1 Hạ Tử Anh vô hồn u uất! (Hình như Hạ Tử Anh bị tự kỉ >.<)>

Hơn 5 ngày sau, 2 người đã đến được hoàng cung. Vệ quân chặn hấn lại không cho qua.

- Lệnh bài!

- Ta không có, công chúa thân mang trọng bệnh, nếu nàng có mệnh hệ gì các người có gánh được không? Còn không mau mở cổng thành!

Nam nhân này quả thật quân lính không biết nhưng cô nương thần sắc sắc nhọn nhợt nhạt lại xinh đẹp thế này thì đúng là công chúa rồi. Quân lính mở cổng thành, Thái Duy Quân không chần chừ bế Tú Anh vào cung.

- Công công, nhờ người bẩm báo cùng bệ hạ Tử Anh công chúa đang bị bệnh nặng, phiền ngài mời ngự y!

---

Chỉ còn 2 hôm nữa, hôn lễ được cử hành, Tú Anh vẫn mê man không tỉnh. Nước mắt không ngừng lăn dài trên má.

- Lúc đầu muội muội đi cùng con, trăm cứ tưởng sẽ không xảy ra chuyện gì, không ngờ...- Hoàng thượng tức giận trách tội Hạ Tử Phong. Chàng quỳ bên cạnh giường cô không đáp lại. Thái Duy Quân chỉ biết đứng nhìn cô chìm trong giấc mộng.

- Hoàng thượng, người không thể trách Tử Phong như thế! Nữ sinh ngoại tộc, sớm muộn cũng theo phu quân, không thể giúp nước!- Hoàng hậu phản bác.

- Nàng im đi! Hạ Tử Anh lúc nhỏ đã không được phát triển bình thường, bây giờ nó còn hi sinh hạnh phúc của bản thân vì giao ban 2 nước, nó còn phải chịu bao nhiêu đau khổ nữa đây? Nếu nó có mệnh hệ gì, ta sẽ không bỏ qua cho con!- Hoàng thượng chỉ tay vào Hạ Tử Phong, dùng dùng bỏ ra ngoài.

Đêm lại buồn nhanh chóng...

- Tú Anh, vất vả cho cô rồi!- Hạ Tử Anh cúi đầu.- Hai cô...

- Không sao, ta sớm không còn muốn sống rồi!- Tú Anh cười khổ 1 tiếng.

- Ngày mai, Lạc Bình Thiên sẽ...

- Ta không thể chìm trong giấc mộng này nữa...- Tú Anh chặn ngang lời nói của Hạ Tử Phong. Giang sơn và bản thân, rốt cuộc vẫn phải chọn đại cục. Hạ Tử Anh cúi đầu:

- Cô chỉ còn lại 30 ngày...

- Ta biết... Chỉ còn lại 30 ngày ta vẫn sẽ sống...- Tú Anh xoay người đi...

Ánh sáng cửa sổ xuyên vào phòng, Tú Anh dụi mắt, cô đã ngủ quá lâu. Chắc có lẽ Lạc Bình Thiên đã đến đại điện. Tú Anh trang điểm nhẹ, tóc xõa như lần đầu gặp hân ở đại điện. Cô bước vào đại điện, quả thật, mọi người đã có mặt đông đủ tại đây. Tú Anh hành lễ, đôi mắt buồn nhìn quanh, Hạ Tử Phong ngoảnh mặt làm ngơ, tìm cô lại đau đến quặn thắt:

- Tiểu nữ đã khỏe hơn rồi thưa phụ hoàng!

- Vậy hôn lễ sẽ cử hành theo dự kiến!- Lạc Bình Thiên vui vẻ nói rồi đi về phía cô, đỡ cô đứng dậy.

- Vậy... Hạ Tử Phong, con sẽ cùng muội muội đến Lưu Phong!- Hoàng thượng lo lắng ra lệnh. Hạ Tử Phong nhận lệnh lập tức rời khỏi đại điện cùng Lạc Bình Thiên. Hạ Tử Anh vừa tỉnh lại phải đi xa, không biết có thể chịu đựng nổi không. Lạc Bình Thiên quá gấp gáp rồi!

Đoạn đường từ Thiên Xuân đến Lưu Phong cũng mất 1 ngày 1 đêm, Tú Anh ngồi trên kiệu cùng Thạch Đào, đôi mắt ráo hoảnh. Hắc Huyết cũng có mặt bên cạnh nhưng chẳng ai bảo ai, im lặng đến đáng sợ...

Chẳng mấy chốc đã qua 1 ngày 1 đêm, tất cả đều đã đến Lưu Phong. Ở đây không có tuyết như Thiên Xuân, chắc hẳn khí hậu không khắc nghiệt như Thiên Xuân. Khắp nơi treo đèn hoa đỏ rực mừng lễ sự. Lạc Bình Thiên đưa cô đến căn phòng đã bày trí đầy đủ, là phòng tân hôn.

Tú Anh nhìn mình trong gương, cô trang điểm lộng lẫy như nữ thần, rất xinh đẹp nhưng cô chẳng cười lấy 1 lần cũng không lên tiếng. Chỉ ngồi đó cho cung nữ muốn làm gì thì làm.

Giờ lành đã đến, Tú Anh đi vào chánh điện. Đôi mắt chỉ chăm chăm nhìn Hạ Tử Phong, chàng cũng nhìn cô, rốt cuộc chàng cũng thấy được cô xinh đẹp như thế nào khi thành thân.

- Tử Anh, ta biết nàng rất giản dị nên cố tình bái đường nhưng đáng lẽ chỉ cần sắc phong là được!- Lạc Bình Thiên đi đến trước mặt cô nói nhỏ.

- Đa tạ bệ hạ!- Tú Anh cúi đầu không nhìn thẳng.

- Giờ lành đã đến... Nhất bái thiên địa... Nhị bái cao đường... Phu thê giao bái...

Những tiếng hô vang lên rõ ràng trong im lặng. Tần Tuyết cầm chén trà nhấp môi, khóe miệng cứng ngắc. Chẳng mấy chốc, đại lễ đã cử hành xong một cách buồn tẻ.

\*\*\*\*

- Tú Anh...-Thạch Đào gọi nhỏ.

- Sao?

- Ta thấy thôi thì chúng ta về nhà đi, đừng thành thân nữa!

- Ta đến đây vì bá tánh Thiên Xuân, nói về là có thể về sao?- Tú Anh trả lời.

Lạc Bình Thiên đẩy cửa phòng vào. Cô lúi vào góc giường. Lạc Bình Thiên đã ngà ngà say, hần nỏ nụ cười trấn an:

- Ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi!

Cô im lặng không trả lời, đêm nay là đêm động phòng của 2 người, cô phải làm sao đây??? Tú Anh hỏi nhỏ:

- Ca ca ta đang ở đâu?

- Nàng hỏi để làm gì?- Lạc Bình Thiên có vẻ hơi tức giận.

- Bệ hạ đừng hiểu lầm, tiểu nữ chỉ muốn gửi lá thư về cho phụ hoàng. Lúc ra đi vẫn chưa kịp nói lời từ biệt...- Tú Anh nhanh trí, nếu để hần tức giận sẽ không tốt cho cô.

- Ca ca nàng cũng chỉ ở gần đây thôi!- Nói xong, hần tiến lại phía cô. Tú Anh nắm chặt lấy cổ áo mình lo sợ.

- Chẳng phải nàng đã là thê tử của ta hay sao, nàng còn sợ gì nữa?

- Bệ hạ, thần thiếp không thể...- Chưa đợi cô nói dứt câu, hần đã xoay người áp cô nằm phía dưới, ra sức hôn thật mạnh bạo. Sức lực của nữ nhân làm sao có thể chống lại. Càng giãy dụa, hần càng hung hăng nắm chặt. Tú Anh theo bản năng gọi lớn:

- Hạ Tử Phong! HẠ TỬ PHONG!!!

Tiếng gọi mỗi lúc một lớn, Thạch Đào nhanh chóng bỏ đi tìm chàng. Căn phòng của chàng ở cách đó không xa, rõ ràng có thể nghe được nhưng chàng chỉ im lặng không động đậy. Thạch Đào cố gắng siết chặt hay lay chàng cũng vô ích. Hạ Tử Phong buồn rầu nói trong cổ họng:

- Nàng đã là thê tử của người khác rồi!

- Nàng đừng tưởng ta không biết 2 người có gian tình. Là người của ta lại tơ tưởng đến người khác. Hôm nay, ta sẽ làm cho nàng không còn mặt mũi nào nhìn hần nữa...

Thân thể cô như bị xé toạc ra, nỗi đau thể xác không bằng nỗi đau trong lòng cô bây giờ. Hạ Tử Phong thật sự vô tâm, vô tình, không còn quan tâm đến cô nữa rồi. Thất vọng, tủi nhục cứ dâng trào, cổ họng đắng ngắt. Tú Anh nhắm mắt lại, hình ảnh lạnh lùng lúc đầu cô gặp chàng lại hiện lên. Chàng oai phong lẫm liệt cưỡi ngựa, vẻ mặt xa cách khó gần nhưng lại rất thân quen. Nước mắt lại chảy dài trên má. Đây là lần cuối cùng cô gọi tên chàng:" Hạ... Tử... Phong!" Vẫn không có tiếng đáp lại, thể xác nhuốm bẩn bị tên ác ma cấu xé như miếng thịt ngon. Tú Anh đã chết ngay lúc này rồi! Tại sao lại đối xử với cô như thế, rốt cuộc cô đã làm chuyện xấu gì, ông trời lại phải dày vò cô tuyệt vọng đến vậy?

## 21. Chương 21

Chương 21: Sống không bằng chết. . .

Nam nhân thật sự rất vô tình, nhưng vô tình nhất vẫn là chân mệnh thiên tử, là hoàng đế...

---

- Hạ Tử Phong, người không xứng đáng có được tình yêu của Tú Anh... Người đã từng yêu ai thật lòng chưa? Đối với Hạ Tử Anh là tình huynh muội, thương hại, bức nàng đến đường cùng, cưỡng đại yêu người rồi tự kết liễu cuộc đời mình, nhờ cậy kiếp sau hòa hảo giao ban. Còn Tú Anh, yêu không dám yêu, mượn tình cảm của Hạ Tử Anh làm khó nàng. Dẫu biết sẽ chết nhưng một lòng một dạ không đổi gát người. Người

là đồ cầm thú! Đã 2 kiếp chịu khổ vì người, chỉ một chút chuyện nhỏ cũng không thể giúp. Khi nào ta hóa thành người, ta nhất định sẽ giết chết người!- Thạch Đào vừa khóc vừa hét lên. Tiếc rằng Hạ Tử Phong không giống như Tú Anh có thể nghe được tiếng động vật. Đôi mắt khép hờ, chàng bất lực rồi...

Tú Anh thần thờ ngồi bên mép giường, đưa tay vuốt lại mái tóc rối. Đôi mắt đỏ hoe sưng húp, cơ hồ chỉ cần rơi thêm một giọt lệ thì sẽ biến thành máu. Tú Anh mặc lại y phục, đứng không vững, chập chững đi đến chiếc bàn gần đó. Thạch Đào bò về phòng vùi đầu vào tay áo cô. Tú Anh không khóc nữa vì nước mắt cô đã cạn rồi còn đâu. Cô lấy bức họa cất kỹ càng trong bức họa mài mực vẽ thêm mấy nét. Hạ Tử Phong oai phong đứng giữa rừng hoa bỉ ngạn. Chàng cũng giống như bỉ ngạn, càng đẹp thì càng độc. Tuy cô có yêu mến thì cũng chẳng thể chạm vào. Đêm khuya tịch mịch, Tú Anh lặng lẽ vẽ tiếp hình bóng ấy. Cô nhớ rồi, mãi mãi sẽ chẳng thể xóa bỏ hình bóng ấy trong tâm trí cô...

Sáng sớm, Lạc Bình Thiên đã phải đi về phía Bắc Lưu Phong trấn giữ biên ải, tình hình giữa Lưu Phong và Thiên Xuân vừa được xoa dịu thì Giang Lâm đã kiếm có gây sự. Có lẽ sự việc đã dẫn đến tổn thất nghiêm trọng nên Lạc Bình Thiên mới tự mình ra mặt...

Hôm nay, Hạ Tử Phong cũng phải trở về Thiên Xuân, chàng vội vã đến nỗi không từ mà biệt, bỏ lại mình Tú Anh phải cam chịu những hình phạt vô cớ của Tần Tuyết...

- Vừa vào cung đã được sắc phong Chiêu Nghi, xem ra con hồ ly tinh nhà người cũng tài giỏi lắm. Không định đến thỉnh an ta hay sao?- Tần Tuyết tỉnh cờ đi ngang qua ngự hoa viên, thấy Tú Anh đang ung dung chơi đàn, trong lòng liền nổi cơn thịnh nộ.

- Hoàng hậu anh minh, tiểu nữ không dám, chỉ là không hiểu lễ nghĩa khi đã xuất giá!- Tú Anh khom người, kính cẩn đáp lại. Tần Tuyết nhếch môi:

- Người tưởng ta ngu ngốc đến nỗi tin lời người à?

- Tiểu nữ không dám!- Tú Anh khẩn trương cúi đầu. Tần Tuyết đi đến đập lên lưng cô, dùng 1 lực mạnh để đập xuống. Tú Anh thân mang bệnh nặng, cơ thể yếu ớt không thể chịu được, phun ra búng máu, vẫn không ngừng đầu lên.

- Thấy sao hả? Ca ca của người yêu thương đã không còn quan tâm đến người. Đêm qua kêu to như thế cũng không giúp người. Ca ca người là con rùa rụt cổ, hẳn không hề có khí chất của một chân mệnh thiên tử. Tử Anh à Tử Anh, người tốt nhất hãy trở về Thiên Xuân đi, người sẽ sống không thọ đâu.

- Cô có quyền mắng nhiếc ta nhưng không được lăng nhục ca ca ta!-Tú Anh ngẩng đầu, máu từ khóe miệng chảy dài xuống cổ.

- Người dám vô lễ với bốn cung! Người đâu, đem roi ra đây!- Tần Tuyết nóng giận ra lệnh. Tú Anh cúi đầu cắn chặt môi, thà chết chứ chẳng van xin. Tần Tuyết nham hiểm cay độc sao có thể tha cho cô. Chiếc roi được làm bằng dây thừng cực chắc chắn, bên ngoài còn được thoa lớp ớt. Chiếc roi đánh vào da thịt Tú Anh làm đứt da, máu chảy không ngừng. Tú Anh không rên la một tiếng giống như những người ở đó nghĩ. Cô không cho phép mình yếu đuối, nước mắt đã cạn, chỉ chờ máu chảy cạn nữa thôi, cô sớm đã không sợ chết. Cô không thể tìm ra mục đích sống nữa rồi. Cô không thể sống cho riêng mình cũng không thể sống cho người khác.

Tú Anh lẩm nhẩm hát 4 câu hát, da thịt bị rách ra, bột ớt thấm vào vết thương đau buốt, nhưng cô không cảm nhận được. Tần Tuyết đánh càng ngày càng mạnh tay, Tú Anh vẫn không chút đau đớn mặc dù máu chảy không ngừng, thấm ướt y phục. Tú Anh khé môi còn nở nụ cười nhàn nhạt. Tần Tuyết nóng giận vì thái độ đứng đưng của Tú Anh mà đánh mạnh hơn vào lưng cô.

- Nương nương, nếu còn đánh nữa sẽ chết người đó.- Người hầu lên tiếng khuyên ngăn. Tần Tuyết thấy vậy buông roi xuống.

- Không ai được đem thuốc đến cho ả, đêm nay ngủ ở nhà củi cùng làm việc với cung nữ. Ai cãi lệnh của ta, giết không tha!

Tần Tuyết phất áo bỏ đi. Tú Anh đứng không nổi, đành phải bò về phòng. Khắp người cô bết máu, xung quanh nhiều người nhưng không ai đến giúp cô. Tú Anh chẳng khác gì phế nhân, phần lưng rách toạc ra làm cô không thể nào xoay chuyển. Máu ở khóe miệng không ngừng chảy ra.

- Thạch... Đào...- Tú Anh gọi nhỏ. Thạch Đào bò ra khỏi phòng hoảng hốt nhìn cô .

- Tú Anh, cô bị sao vậy?

Tú Anh lịm đi. Bao giờ cô mới được giải thoát?

- Tử Phong, Tử Phong, đừng đi!- Tú Anh tha thiết cầu xin. Thạch Đào bò quanh cô lo lắng:

- Rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi. Ta thật vô dụng, chẳng giúp gì được cho cô!- Thạch Đào òa khóc. Tú Anh chậm chậm mở mắt, lại là cơn ác mộng khác.

- Ta không khóc, người khóc gì chứ?- Tú Anh yếu ớt nói, cố gắng rướn người bò vào giường. Hắc Huyết bay vào, nói nhỏ chuyện gì đấy với Thạch Đào, cả 2 cùng bò ra ngoài. Lát sau, Thạch Đào mang theo mấy lá thuốc vào, đưa cho Tú Anh đắp.

Tú Anh chưa nghỉ ngơi quá 2 canh giờ đã bị Tự Thanh lay dậy.

- Nương nương, đêm nay xem ra người phải ngủ ở nhà củi rồi. Nhưng nương nương đừng lo, tiểu nhân đã phụng mệnh hoàng thượng phải chăm sóc nương nương chu toàn. Bây giờ tiểu nhân không tiện ra mặt, nên phải để nương nương chịu khổ rồi! Để tiểu nhân bôi thuốc cho người...

Tự Thanh vốn dĩ là người Lạc Bình Thiên cố tình sắp đặt để chăm sóc cho cô. Tự Thanh hiền lành lại hiểu chuyện, không theo phần đông mà về phía Tần Tuyết. Nhìn Tự Thanh, Tú Anh không khỏi nghĩ đến Tiểu San. Chẳng biết mọi người sống có tốt không. Thái Duy Quân có hứa sẽ đến giúp cô, tại sao đến giờ vẫn chưa thấy?

Tú Anh cởi chiếc áo làm bằng tơ lụa thượng hạng đã bê bết máu và rách nát ra. Khắp người cô toàn sẹo là sẹo. Có vết đã khép miệng, có vết vẫn không ngừng chảy máu. Tự Thanh dùng lực nhẹ nhất có thể để bôi thuốc cho cô. Lạc Bình Thiên còn bận rộn, Tần Tuyết sẽ ra sức hành hạ cô.

- Tự Thanh, năm nay người bao nhiêu tuổi?

- Tiểu nữ chỉ vừa tròn 15.

- Ta đã 22 tuổi rồi mà vẫn không hiểu một chuyện...- Tú Anh nói nhỏ, lời nói như tự than thở thay côi lòng âm ỉ.

- Người không hiểu chuyện gì?

- Tình yêu của ta không xấu, không hại bất cứ ai, chỉ hại bản thân mình. Tại sao, người ta yêu lại chẳng thể yêu ta? Hình như, chàng rất xem thường thứ tình cảm này của ta... Thật nực cười!- Tú Anh nở nụ cười nhàn nhạt.

- Tự Thanh biết người đó không phải bề hạ nhưng dù là ai đi chăng nữa đều sẽ tình loạn ý mê vì tình yêu, nhan sắc động lòng người của nương nương...

- Không đúng, chàng ghê tởm ta...- Tú Anh thê lương thở dài, hàng mi khép nhẹ.- Tự Thanh, ta tự biết lo mình, người đừng thường xuyên lui tới đây, Tần Tuyết sẽ không tha cho người.

- Nương nương yên tâm, Tự Thanh có biểu tỳ đang hầu hạ cho Tần Tuyết, mọi hành tung của hoàng hậu Tự Thanh đều biết.

- Làm người, đừng quá tin vào người khác. Lúc ta bị Tần Tuyết đánh, người bê bết máu, chẳng ai quan tâm hay ghê sợ, bọn họ còn thấy rất hả hê. Dù biểu tỳ người là ai trong số đó thì cũng đã vô tình. Người về đi, ta đã đỡ hơn nhiều rồi...

- Tự Thanh sẽ ghi nhớ lời dạy của nương nương. Tiểu nữ cáo lui...- Tự Thanh nhìn quanh, đảm bảo không có ai mới dám rời khỏi. Thạch Đào bò vào phòng:

- Ta biết được Tần Tuyết cực dị ứng với phấn hoa, cô có muốn đáp trả không? Mỗi lần chạm vào sẽ rất khó chịu, mặt nổi nhiều hạt nước xấu xí...

- Đầu của người sao vậy Thạch Đào?- Tú Anh nhìn thấy một đường nằm ngang màu đỏ trên đầu Thạch Đào phớt lờ câu nói, chẳng lẽ lộ da hay sao?

- Không có gì, chỉ là tăng thêm 1 tuổi thôi!

- Ủ, người muốn làm gì thì làm, ta nghỉ ngơi thêm chút nữa rồi đến nhà bếp.- Tú Anh khép hờ đôi mắt, Thạch Đào bỏ vào phòng Tần Tuyết, thân đã lặn qua một lớp phấn hoa. Tần Tuyết đang tắm, hương thơm thoang thoảng nhưng rõ ràng không có hương hoa, là thảo dược.

- Tự Tâm, người nói thử xem, ta tiếp theo nên làm thế nào?- Thạch Đào bỏ lên giường lăn lộn trên chăn, tai vẫn đang nghe ngóng.

- Hoàng thượng 2 ngày nữa sẽ về, nếu không ra tay giết ả sớm hơn, e rằng khó có cơ hội. Theo hạ thần nghĩ, người vu oan ả tội thông gian, trừng phạt theo quốc pháp.- Cung nữ cũng độc ác chẳng kém, nghĩ cách để dồn cô vào chỗ chết.

- Ý hay!- Tần Tuyết nhếch môi, bàn tay vuốt nhẹ tóc.

Thạch Đào lén chui ra cửa sổ tẩu thoát. Hắc Huyết lại dẫn đường cho Thạch Đào đến nơi khác.

Tần Tuyết mặc y phục, vuốt nhẹ vào cánh hoa trong chậu, cánh hoa lập tức héo rũ, trên đời, cô ghét nhất là hoa. Sớm nở, tối tàn, yếu ớt lại vô dụng. Tần Tuyết đi đến nhà bếp, tất cả cung nữ, đầu bếp đều đã nghỉ ngơi duy chỉ có Hạ Tử Anh vẫn đang giặt 1 núi quần áo mà chẳng ai giúp. Tần Tuyết miễn cưỡng nhón môi cười rồi trở về phòng. Bàn tay Tú Anh lạnh cóng nhưng vẫn làm thoãn thoắt, mỗi lần nhỡ cử động mạnh, vết thương lại toét miệng, cô cảm nhận được máu thấm ướt y phục nhưng vẫn mặc kệ. Cô phải giặt xong mới được nghỉ, Tú Anh dần kiệt sức, đến mạng cũng chỉ còn một nửa nhưng cô vẫn muốn gặp lại Hạ Tử Phong lần cuối, chỉ đứng nhìn từ xa thôi cũng được nên cô chưa chết được. Tình cảm thuần khiết của cô, chàng không có quyền khinh miệt.

Tú Anh vừa chớp mắt được 5 phút đã bị tạc 1 thau nước lạnh tỉnh dậy. Tú Anh giật mình mở mắt mơ màng. 1 cung nữ về mặt khinh thường chẳng thèm nhìn vào mặt cô xỉa xối:

- Gà đã gáy còn không mau thức dậy làm việc?

- Thứ lỗi, đêm qua ta phải giặt quần áo tất cả cung nữ nên chỉ vừa chớp mắt, vị tỷ tỷ này có thể cho ta nghỉ ngơi thêm một chút nữa không, ta cảm thấy trong người không được khỏe!- Tú Anh khó nhọc nói, hơi thở nặng nề.

- Còn tìm cớ, ta sẽ báo lại cho Tần Tuyết nương nương nếu người lười biếng!- ả cung nữ hung hăng kéo cô dậy, Tú Anh gượng người dậy đi mấy bước đã không vững. Tự Thanh hoảng hốt chạy đến đỡ cô dậy:

- Ta sẽ bẩm báo với hoàng thượng chuyện người ngược đãi chiêu quân nương nương!

- Người có vẻ không muốn sống nữa nhỉ? Lệnh của nương nương cũng dám chống!

- Ta có kim bài! – Tự Thanh lấy trong thắt lưng ra kim bài, hiện tại mạng sống của cô có thể bảo toàn nhưng sự việc đến tai Tần Tuyết thì chưa chắc. Cung nữ đó tức giận hành lễ rồi lui ra. Tự Thanh đỡ Tú Anh về phòng. Cô vừa bị đánh, lại phải làm việc cả đêm, người vừa dính nước lạnh, dù là trai tráng khỏe cách mấy cũng chẳng thể bảo toàn tính mạng. . .

- Ta không hận chàng đã đẩy ta vào đường cùng, hay mất mạng, chàng lại hận ta vì ta trót gạt chàng. Nam nhân thật sự rất vô tình, nhưng vô tình nhất vẫn là chân mệnh thiên tử, là hoàng đế...- Tú Anh thều thào, cô cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn thiếp đi một lúc. Tự Thanh chạy đôn chạy đáo tìm ngự y nhưng không ai dám đến bắt mạch cho cô, có người còn nói nếu bắt mạch cho cô, thứ nhất đắc tội với Tần Tuyết, thứ hai chữa không xong lại mang trọng tội.

- Tú Anh, ta đến rồi. . . Nàng đợi ta có lâu không???

Trong cơn mê man, Tú Anh đột nhiên nghe giọng nói quen thuộc, ít ra trước lúc nhắm mắt, vẫn có người quen biết cô ở bên cạnh...

## 22. Chương 22

Chương 22: Mạng sống. . .

- Mây vẫn về mây, gió vẫn về gió...

---

- Người đâu, truyền ngữ y!!!- Tần Tuyết nóng nẩy hét lên, ban nãy chỉ vừa đặt lưng lên giường đã cảm thấy đau nhức như kim châm xuyên qua da. Tự Tâm hoảng hốt quỳ bên cạnh giường, khoe môi đã chảy máu. Mang tội hạ độc hoàng hậu, e rằng khó sống qua đêm nay.

- Nói, là ai sai người bôi phấn hoa lên giường của ta?- Tần Tuyết tay cầm lọ thuốc độc giơ trước mặt ả. Tự Tâm hoảng hốt, lấy đại lí do:

- Là Chiêu Nghi nương nương!

- Người dám thông đồng với ả?- Tần Tuyết nắm chặt lọ thuốc trong tay.

- Không, ý tiểu nữ là... là do ả ta làm!

- Xằng bậy, Hạ Tử Anh đang ở nhà bếp sao có thể vào phòng trước ta? Hơn nữa, giường hoàn toàn không bị ướt, không dính máu! Người cho ta là kẻ ngốc hay sao???

- Là Tự Thanh do hoàng thượng phái đến hầu hạ Chiêu Nghi nương nương, lúc này nô tỳ thấy cô ta đi ngang đây, do là hảo tử muội nên nô tỳ không có nghi ngờ. Cô ta biết người dị ứng với phấn hoa nên đã nói với Chiêu Nghi nương nương trả thù người...

- To gan lắm, xem ta xử phạt ả ta như thế nào...- Tần Tuyết đổ 1 ít thuốc độc vào ly rượu, nâng lên miệng uống. Tự Tâm hoảng hốt:

- Nương nương...

- Chỉ là 1 ít nước, ta chỉ thử lòng người thôi. Cả tử muội người cũng có thể bán đứng, giờ ta tin người rồi...

Tự Tâm cắn môi, cũng chỉ bất đắc dĩ thôi, Tự Thanh trên trời có linh thiêng cũng sẽ tha thứ cho biểu tỳ tội lỗi này mà.

---

- Tú Anh, Tú Anh...- Tú Anh mơ màng tỉnh dậy, cô vẫn chưa chết sao? Muốn chết đi cũng khó đến vậy ư? Đôi mắt cô mơ màng nhìn người đang gọi tên mình, là Thái Duy Quân, rốt cuộc thì hắc cũng đến. Thái Duy Quân thở phào nhẹ nhõm. Hoàng cung không phải là nơi dễ trà trộn nhưng chẳng hiểu sao, tất cả quân lính canh giữ ở phía sau hoàng cung đều bị trúng độc mà chết. Đặc biệt, họ bị trúng loại độc của Tần Tuyết nổi tiếng sử dụng, môi tím tái, tóc bạc trắng. Có lẽ chỉ vừa bị trúng độc thôi nhưng đã không cứu nổi.

- Muội nghỉ ngơi hôm nay đi, ngày mai, ta sẽ đưa muội đi!- Thái Duy Quân vuốt tóc cô. Tú Anh gật đầu, đi đâu cũng được, ít nhất không phải nơi này. Thái Duy Quân nhíu mày nhìn cô, hơi thở cô rất yếu, nếu như hắc đến trễ một bước, Hạ Tử Phong sẽ hối hận cả đời. Lúc sang Lưu Phong, hắc có tình cờ gặp được chàng. Hạ Tử Phong vừa đi vừa uống rượu say khướt, vô duyên vô cớ gây sự trên đường. Chàng điên rồi. Không phải là điên, là thua cuộc. Thua lòng tự tôn, ích kỷ của bản thân. Nếu hắc là chàng, hắc sẽ cố gắng trân trọng nàng. Giang sơn, xã tắc quan trọng hơn nàng? Bá tánh muôn dân quan trọng hơn hạnh phúc, mạng sống của nàng? Tú Anh cũng chỉ là một cô gái, những chuyện này sao có thể đề nặng lên đôi vai bé nhỏ, gây yếu ấy. Thái Duy Quân đi đến bên cạnh chàng, Hạ Tử Phong chẳng thèm nhìn, đi lướt qua. Chàng đã không còn muốn lấy mạng hắc hay sớm biết, chỉ hắc mới có thể cứu được nàng?

- Giang sơn và mỹ nhân, bệ hạ sẽ chọn điều gì?

- Mỹ nhân, nực cười! Một mạng sống lại có thể so bằng cuộc sống của hàng vạn người hay sao? Huống hồ, Tử Anh lại làm phi tần của Lạc Bình Thiên, sao có thể chịu khổ? Nếu nàng có chết đi, chắc hắc cũng rất vui mừng vì đã lập được công lớn!

- Vô tình nhất, để vương gia! Sức ta hèn mọn, chỉ có thể khuyên người nên hảo hảo trân trọng nàng, ta thật vô dụng khi tính toán trăm nghìn kế, vẫn không thể tính toán nước bước trái tim nàng... À, nàng là Trần Tú Anh, không phải kẻ thay thế người muốn vứt đi thì vứt.- Hạ Tử Phong rút kiếm chém mấy nhát về phía trước vô cùng tức giận. Thái Duy Quân chỉ có thể khuyên chàng đến đây, chuyện còn lại phải phó mặc cho chàng.

- Tự Tâm... vị huynh đài xin nắp trước đã!- Tự Thanh lo lắng đi ra mở cửa.

- Tỷ tìm muội có chuyện gì? Có phải hoàng hậu lại tìm đến đây không?

- À không, nương nương sao rồi?- Tự Tâm bối rối lẩn tránh, ánh mắt liếc khẽ vào trong.

- Nương nương đang nghỉ ngơi, đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm!- Tự Thanh mỉm cười. Tự Tâm cúi đầu lí nhí:

- Xin lỗi muội, hãy tha lỗi cho tỷ!-Nói xong, Tự Tâm chạy vụt đi, mặc cho Tự Thanh gọi với theo sau.

- Kì quái, chẳng lẽ tỷ tỷ có chuyện gì giấu ta?- Tự Thanh cảm thấy trong lòng thấp thỏm, bất an. Cô đang làm một chuyện rất nguy hiểm, mạng sống không khéo chẳng thể giữ nổi.

- Tự Thanh! Người lúc này...- Thái Duy Quân ngồi cạnh Tú Anh lên tiếng hỏi.

- Là biểu tỷ của Tự Thanh thừa công tử.- Cô đóng cửa trở lại vào phòng.

- Cô ta có vẻ rất kì lạ.

- Chuyện này nô tỳ cũng không biết!- Tự Thanh lắc đầu.

- Cô cần phải đề cao cảnh giác, bất kì ai cũng không được vào đây, rõ chưa!- Thái Duy Quân căn dặn Tự Thanh kĩ càng.

- Nô tì đã rõ. Nghe nói hoàng hậu đang lúc dị ứng với phấn hoa nên sẽ không ra khỏi phòng. Hay là... 2 người nên trốn ngay lúc này đi!

Thái Duy Quân đi ra khỏi phòng nghe ngóng tình hình. Tất cả lính canh gác ở gần đây đều chết, vẫn là do kịch độc hại. Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, đây có lẽ là thời điểm thích hợp. Hắn lay Tú Anh dậy, cô mệt mỏi thở dài một tiếng, chân mày nhíu lại. Có lẽ cô không thể tỉnh dậy lúc này rồi. Thái Duy Quân bế cô lên rồi đi. Tự Thanh dẫn lối, đến cửa sau, cô trở về hoàng cung. Tự Thanh siết tay đan vào nhau lo lắng, cúi đầu đi nhanh. Cô lỡ đụng trúng vật gì đó rồi ngẩng đầu lên.

- Tự Thanh, đêm hôm khuya khoắc người định đi đâu?- Tần Tuyết dùng tấm khăn trắng che mặt mình lại, tránh việc có người nhìn thấy khuôn mặt xấu xí lúc này. Tự Thanh tự ngẫm không yên lòng về phía sau 2 bước.

- Nô tỳ... nô tỳ...

---

- Lục soát, đến con kiến cũng không bỏ qua!

- Rồi!

Thái Duy Quân nắp trong ngôi miếu hoang. Tú Anh vẫn mê man không tỉnh. Cả hai dường như bị bao vây không cách nào lui.

- Tú Anh, huynh chỉ giúp muội đến đây thôi, mọi chuyện còn lại phải giao cho Hạ Tử Phong rồi!

Nói xong, hắn trèo qua cửa sổ làm phát ra tiếng động nhằm đánh lạc hướng bọn quân lính. Chỉ còn mình Tú Anh nằm trong ngôi miếu hoang tự sinh tự diệt.

- Hướng này! Đuổi theo!

---

- Ta...- Tú Anh từ từ mở mắt, trời đã sáng, có một nam nhân tầm 16 tuổi mỉm cười nhìn cô.

- Rất cuộc cô cũng tỉnh rồi!

- Ta đang ở đâu?

- Là Thiên Xuân!

- Đêm qua ta thấy... Thái Duy Quân, huynh ấy đâu rồi?- Tú Anh bật dậy hoảng loạn.

- Hẳn ta...

- Huynh ấy làm sao?- Tú Anh sốt ruột hỏi, linh tính chuyện chẳng lành.

- Đêm qua, hẳn bị quân lính bao vây bên bờ vực, đã nhảy xuống vực tự vẫn rồi, ta có tìm được lá thư bên cạnh cô, xem đi!

” Sinh tử khó đoán, lẽ thường tình...

Hận mình si tâm, người tuyệt tình...”

- Thái Duy Quân, huynh muốn ta cùng huynh đi đâu? Đi đâu cũng được, sao huynh lại không đưa ta đi chứ? Huynh trách ta sống còn chưa chịu đủ đau khổ hay sao?- Tú Anh cầm chặt bức thư khóc nức nở, cô yêu Hạ Tử Phong, Hạ Tử Phong không yêu cô. Thái Duy Quân yêu cô, cô không yêu hẳn. Giữa người yêu mình và người mình yêu, cô tất nhiên sẽ chọn người yêu mình nhưng chỉ là do trái tim còn quá do dự. Bây giờ cô mất tất cả, Thái Duy Quân lại hy sinh cho cô quá nhiều, làm cô nợ hẳn 1 ân tình, 1 mạng sống. Tú Anh khóc lớn nghe thật não lòng. Rốt cuộc cô đã đắc tội gì với ông trời? Sao cứ phải dày vò cô như thế.

- Tú Anh... chúng ta đi thôi!- Cậu bé nhỏ giọng.

- Người... là ai?- Lúc này cô mới nhớ ra, nam nhân này là ai?

- Ta là... là... Thạch Đào!- Cậu bé cắn môi.

- Thạch Đào... sao người??- Tú Anh ngạc nhiên.

- Ta đã trót hút máu 200 tên lính ở hoàng cung Lưu Phong, chỉ có thể trở thành người trong hai ngày nhưng tối qua ta đã công cô đi nhanh hơn gấp 3 lần người bình thường, chỉ nửa ngày nữa ta lại trở thành rắn thôi!

- Người dám hút máu người?- Tú Anh tức giận nhìn nó. Thạch Đào lảng tránh câu hỏi đó kéo tay cô đi.

- Buông ra! Người sẽ trở thành yêu quái, người có biết sẽ chịu khổ thế nào không?

- Ta mặc kệ, chỉ cần cứu được cô điều gì ta cũng làm!- Thạch Đào hét lên.

- Rốt cuộc, mạng sống của ta quý thế nào, mà phải hại biết bao người xung quanh ta?- Tú Anh bần thần bước đi vài bước lại ngã quỵ xuống. Thật ra, cơ thể cô có thể tự hồi phục vết thương nhưng lại bị hoa bĩ ngạn kìm hãm nên vết thương chỉ nặng thêm. Lúc cô bảo Hạ Tử Phong bỏ hoa bĩ ngạn đi, ca ca bỏ thì cô lại không đành lòng, đem cất vào tai nải, bởi vậy chưa bao giờ cô không có hoa bĩ ngạn bên cạnh dù cô sắp nhắm mắt xuôi tay. Chỉ là hoa còn không nở bỏ vậy còn tình cảm, cô nở bỏ sao?

- Đi nhanh lên! Mạng sống của Thái Duy Quân chưa đủ để cô tiếp tục sống hay sao?- Thạch Đào nóng nảy quát lên rồi khom lưng xuống định công cô. Tú Anh lau nước mắt bước lên.

- Cô nhẹ như sợi bông ấy. Ta cứ sợ gió cuốn cô bay mất!

- Hắc Huyết đâu?

- Vẫn ở Lưu Phong nghe ngóng tình hình.

- Ừ.

.

.

.

- Đến kinh thành rồi!- Thạch Đào mừng rỡ reo lên. Khắp nơi treo lồng đèn đỏ, hôm nay đâu phải trung thu hay trung thu muộn, tuyết vẫn còn rơi bên trời lạnh lẽo thì có gì vui? Tú Anh mặc chiếc áo mỏng manh

nhưng không cảm thấy lạnh. Thạch Đào đã len lén bỏ những bông hoa bĩ ngặn đi nên bây giờ, vết thương của cô hoàn toàn có thể tự hồi phục. Thạch Đào cùng cô dừng lại một khách điểm nhỏ.

- Tiểu nhị, cho ta hỏi Thiên Xuân có chuyện gì vui mà khắp nơi đều treo lồng đèn đỏ hả?

- Chắc hai người từ phương xa đến nên không biết, hôm nay là đại lễ sắc phong hoàng đế và cũng là lễ thành thân của thái tử.

- Thành thân sao? Thạch Đào, chúng ta cũng phải đến uống chén rượu mừng.- Tú Anh nở nụ cười nâng tách trà lên uống.

- Xin hỏi, là thái tử nào thành thân ạ?- Thạch Đào cũng hào hứng.

- Là thái tử Hạ Tử Phong!

- Người nói sao?- Thạch Đào hoảng hốt hỏi lại. \*Bốp\*, Tú Anh đã nghe rất rõ, là Hạ Tử Phong thành thân. Hôm nay là song hỉ của Thiên Xuân, cô nên mừng mới phải, tại sao lại muốn khóc thế này? Trái tim cô cũng như tách trà vỡ tan ra đau nhói.

- Tên khốn này! Ta phải giết hắn!- Thạch Đào đập bàn đứng dậy.

- Cho chúng tôi thuê hai phòng, đêm nay sẽ ở lại đây!- Tú Anh nắm tay Thạch Đào cứng ngắc. Thạch Đào cố vùng ra nhưng không được.

- Mây vẫn về mây, gió vẫn về gió. Đừng phá hỏng chuyện đại sự!- Tú Anh nói xong liền đứng dậy đi theo tiểu nhị nhận phòng.

---

- Tử Anh...- Hạ Tử Phong nắm chặt miếng ngọc bội khắc chữ gió trong tay. Lễ sắc phong cùng hôn lễ đã xong nhưng sao không thấy nàng đến dự? Rõ ràng phụ thân đã cho sứ giả báo tin từ một tuần trước nhưng không thấy hồi âm.

- Hoàng thượng, mặc áo ấm vào kẻo cảm lạnh!- Hoàng hậu là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng. Khuôn mặt nàng có nét rất giống Tú Anh, đặc biệt là nụ cười.

- Đa tạ!- Tử Phong nhận lấy chiếc áo khoác thật khách sáo rồi nhìn cơn mưa tuyết ngoài trời bay bay.

Tú Anh đưa tay hứng mấy bông hoa tuyết bên cửa sổ rồi che miệng ho vài tiếng. Bàn tay cô thấm máu đỏ, cô vội vội vàng vàng nắm chặt tay đứng dậy nhưng lại ho thêm mấy tiếng. Lồng ngực cứ truyền đến cơn đau âm ỉ. Thạch Đào tay bưng bát cháo gõ đến cửa phòng:

- Tú Anh, đừng giận ta nữa!

- Ta không có giận người!- Tú Anh gấp gấp trả lời nén cơn ho trong cổ họng không cho Thạch Đào nghe thấy rồi đứng dậy mở cửa.

- Ăn bát cháo này đi!

- Đa tạ, người cứ để trên bàn đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.- Tú Anh xoay người đi về phía giường ngủ. Thấy vậy, Thạch Đào rời khỏi phòng cho cô được yên tĩnh.

Tú Anh ngồi trước gương chải tóc. Nắm tóc trong tay cô cứ không ngừng rơi xuống đất. Tú Anh mỉm cười:

- Dương thọ của ta cũng chẳng đến hai tuần nữa!

## 23. Chương 23

Chương 23: Đau xót. . .

- Cuộc đời ta đã phải cầu xin quá nhiều. . .

---

Nghỉ lại khách điểm một đêm, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi. Tú Anh cùng Thạch Đào đi đến hoàng cung. Đến cổng thành, binh lính canh gác rất chặt chẽ, Tú Anh nhẹ giọng:

- Ta là Hạ Tử Anh, các người hãy mở cổng thành!
  - Xằng bậy, công chúa gả cho Lạc Bình Thiên, trở về Thiên Xuân sao lại ăn mặc rách rưới, không có kiệu đưa thế này!- Một tên lính lên tiếng. Tú Anh chỉnh lại đầu tóc.
  - Các người thật sự không nhận ra ta sao?
  - Người đừng có ở đó giả trò, hoàng cung là nơi muốn đi thì đi, muốn vào thì vào sao? Còn không mau cút đi, nếu không thì đừng trách ta!
  - Hồn xược! Cô ấy thật sự là Hạ Tử Anh!- Thạch Đào tức giận quát.
  - Xin người, hãy cho ta vào đi mà!- Tú Anh chạy đến bên cạnh cầm lấy tay hấn van xin.
  - Buông ra!- Tên quân lính hất tay ra, sau đó còn cầm kiếm đánh cô hai cái làm cô phun một búng máu. Thạch Đào tức tối nhào ngay đến, đôi mắt đỏ ngầu. Tú Anh chỉ kịp kéo chân nó bảo bình tĩnh rồi đứng dậy định rời khỏi thì cổng thành mở. Một cô gái xinh đẹp bước ra. Cô ta nhìn Tú Anh rồi hỏi:
  - Cô là ai mà lại muốn vào hoàng cung?
  - Ta là Hạ Tử Anh, cô nương, ta chỉ muốn vào gặp phụ thân, xin cô hãy nói với các quân sĩ giúp ta!
  - Các người hãy để cô ấy vào!- Cô gái ấy mỉm cười.
  - Nhưng hoàng hậu, có chuyện gì...
  - Cô gái ấy xanh xao, ốm yếu cùng cậu nhóc như thế thì có thể làm gì ta hả? Đi thôi!- Nữ nhân kia phát tay. Tú Anh mừng rỡ kéo tay Thạch Đào vào. Ánh mắt của Thạch Đào cũng không dịu hơn là mấy, chắc hẳn đã rất quyết tâm nhắm đến tên lính canh ấy.
- Hoàng cung cũng không thay đổi nhiều lắm. Nô tỳ, thái giám ai cũng hành lễ nữ nhân đi trước cô. Thì ra cô ấy là phu nhân của Hạ Tử Quân, là hoàng hậu nương nương.
- Tẩu tẩu!- Hạ Tử Quân gật đầu hành lễ.
  - Ca ca... Tử Quân ca ca!- Tú Anh mừng rỡ reo lên rồi chạy đến trước mặt Hạ Tử Quân. Hạ Tử Quân nheo mắt nhìn thật kĩ, cô gái này là... Hạ Tử Anh? Đúng rồi, nụ cười, ánh mắt này không thể lẫn vào đâu rồi nhưng sao lại ăn mặc rách rưới, tiều tụy thế này?
  - Muội... sao lại...
  - Chuyện dài lắm... muội về phòng mình trước, tắm rửa sạch sẽ đã!- Tú Anh vui vẻ nói, Thạch Đào lại chép miệng lắc đầu, không vui thì đừng cười, sao lại phải hà khắc với bản thân mình như vậy? Tú Anh nói xong thì hành lễ với nữ nhân ấy.
  - Tẩu tẩu! Muội muội cáo lui!

Tú Anh đẩy cửa phòng. Tiểu San đang dọn dẹp phòng. Thấy cô, Tiểu San đã chạy đến ôm chầm lấy cô khóc rầm rức.

- Đừng khóc! Chẳng phải ta đã về rồi sao?- Tú Anh vỗ lưng cô. Tiểu San buông cô ra.
- Họ có ngược đãi công chúa không? Sao công chúa lại xanh xao thế hả?
- Ta không sao. Ta muốn đi tắm!- Tú Anh nở nụ cười.
- Để nô tỳ chuẩn bị nước!
- Ừ!- Tú Anh gật đầu.

Tiểu San cởi chiếc áo đã bị rách rưới nhiều chỗ ra, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Người Tú Anh chỉ chút sọc cùng những vết bầm, có vết ngay lồng ngực còn rất mới. Tú Anh cúi đầu:

- Sao hả? Có phải rất đáng sợ không?
  - Ai đã đánh công chúa đến nỗi này?
  - Không ai đánh ta cả, chỉ là ta tự hành hạ bản thân mình thôi!- Tú Anh cười trừ.
  - Tóc của công chúa...- Tiểu San vừa chạm vào tóc cô thì đã rụng. Tú Anh vội vàng sờ tóc mình rồi im lặng.- Có phải công chúa sống rất khổ sở không?- Tiểu San rưng rức khóc.
  - Đừng nói với ai chuyện này, hãy hứa với ta, xin người!- Tú Anh nắm lấy tay Tiểu San cầu xin. Tiểu San vừa thương, vừa giận, giấu những tiếng nấc trong cổ họng gật đầu. Tú Anh mỉm cười đưa tay sờ vào mấy vết sẹo trên lồng ngực, đã không còn đau nhưng sao trái tim vẫn cứ nhói nhói.
- Tú Anh trang điểm kĩ càng, che bớt khuôn mặt xanh xao, tóc búi cao. Trông cô lại xinh đẹp như lúc trước nhưng dáng người lại gầy yếu hơn. Tú Anh định thỉnh an phụ thân, ở lại hoàng cung vài hôm rồi về Vinh Thủy ở hẳn. Trên đường đi, cô vô tình giẫm lên miếng ngọc bội, Tú Anh nhặt lên, là ngọc bội cô khắc cho Hạ Tử Phong. Sao nó lại ở đây? Từ xa, cô thấy Hạ Tử Phong đi đến hình như là đang tìm kiếm vật gì đó. Tú Anh cúi đầu:
- Tham kiến ca ca!
  - Cô... sao lại ở đây?- Hạ Tử Phong nhìn cô khó hiểu. Tú Anh mỉm cười không đáp. Thấy Hạ Tử Phong vẫn tiếp tục tìm kiếm, cô đưa miếng ngọc bội cho chàng:
  - Huynh đang tìm vật này sao?
- Hạ Tử Phong nhìn miếng ngọc bội rồi quay đi:
- Miếng ngọc này ta muốn bao nhiêu mà chẳng có. Ta chỉ là đang tìm cây trâm cài tóc hoàng hậu thích nhất đánh rơi!
- Tú Anh đột nhiên cảm thấy mình sống trên đời này thật quá thừa thãi, khoé miệng cong lên cứng ngắt:
- Vậy muội vẫn nên giữ lại miếng ngọc bội này thì hơn. Ca ca, huynh muốn
- mười, một trăm hay một vạn miếng ngọc khắc chữ gió cũng được nhưng miếng ngọc này chỉ có một!- Mọi ngọn lửa hi vọng trong cô bị dập tắt một cách đáng thương, Tú Anh mỉm cười bước qua chàng. Trong phút chốc, Tú Anh biết, cái gì thật sự gọi là đáng thương và đáng khinh bỉ.
- 
- Tú Anh thỉnh an phụ hoàng xong thì về phòng, gói miếng ngọc bội cất vào chiếc hộp gỗ. Tú Anh ngồi trong phòng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, sương đêm lạnh buốt, cô mở cửa sổ ra ngắm trăng. Cô đã cầu nguyện rất nhiều nhưng quên mất cầu nguyện ỳnh. Tú Anh ho lên dồn dập, máu thấm đầm áo rồi ngất đi.
- Bệnh tình của công chúa đã chuyển biến rất xấu, hoàn toàn không thể chữa trị. Hạ thần lực bất tòng tâm!- Ngự y ủ rũ đáp. Hạ Tử Quân chạy đến nắm lấy vai ông ta.
  - Mọi người gọi ông là hoa đà mà, sao lại không có cách chữa trị?
  - Thân công chúa lúc mới sinh đã có bệnh, do thường xuyên bị đánh đập, làm việc nặng lại không được ăn uống nghỉ ngơi nên...
  - Ông nói sao? Hành hạ?- Hạ Tử Quân nhú mày hỏi lại.
  - Đúng vậy, lồng ngực và tim, gan công chúa đều bị tổn thương, lại bị tâm bệnh nên có thể không sống quá mười ngày nữa!
  - Mười ngày...- Tú Anh từ từ mở mắt, cô cười.- Vậy là lâu hơn ta nghĩ!
  - Sao muội không nói với mọi người muội sống ở Lưu Phong rất khổ sở?
  - Không có, muội sống rất tốt, còn tốt hơn ở Thiên Xuân...- Tú Anh gơ bàn tay qua lại.
  - Ta phải đi nói với ca ca!

- Đừng, muội xin huynh! Là muội đã tự ý trốn khỏi Lưu Phong, nếu huynh nói với đại ca huynh ấy nhất định sẽ ghét muội hơn! Muội không sao, muội rất khỏe!- Cô nắm chặt lấy tay Hạ Tử Quân khẩn thiết. Hạ Tử Quân đành gật đầu nhận lời vì sợ cô đau buồn bệnh tình chuyển biến nặng hơn.

Dáng vẻ Tú Anh bây giờ thật sự rất đáng thương. Cô ngồi ngẩn ngơ trên giường, khắp phòng toàn mùi thuốc thật khó chịu. Thạch Đào lại trở về dáng vẻ của mình, bò vào giường cô hét lớn:

- Không xong rồi, Lạc Bình Thiên đến đây đòi người, đang hỏi chuyện Hạ Tử Phong!

- Hả?- Tú Anh lo sợ bó gối ngồi vào góc giường. Nếu cô theo hắn trở về Lưu Phong thì cô sẽ không được gặp lại mọi người ở Vinh Thủy nữa. Không được! Cô liền chạy ngay đến chánh điện. Vừa thấy cô Lạc Bình Thiên đã tỏ vẻ không hài lòng:

- Muội mau theo ta về!

- Ca ca, muội cầu xin huynh, muội không muốn trở về Lưu Phong. Huynh không muốn gặp muội cũng được, muội sẽ... muội sẽ đi đến Vinh Thủy... Muội sẽ đi ngay đêm nay nhưng cầu xin huynh, đừng bắt muội phải quay về Lưu Phong!-Tú Anh quỳ dưới chánh điện cầu xin Hạ Tử Phong, nước mắt không ngừng rơi. Hạ Tử Quân đỡ nàng dậy, cũng tiếp chuyện:

- Đúng vậy! Hạ Tử Anh không muốn thì huynh đừng ép muội ấy!

- Hạ Tử Anh?- Cô ta là Hạ Tử Anh sao? Hạ Tử Phong cười mỉa mai rồi nói tiếp.- Các người xem chuyện hôn nhân đại sự này là gì? Xuất giá tòng phu, còn không muốn trở về Lưu Phong, chuyện này đến lượt cô lên tiếng hay sao?

- Muội cầu xin huynh! Muội cầu xin huynh!- Tú Anh đập đầu thật mạnh làm trán chảy máu nhưng vẫn tiếp tục van nài. Hạ Tử Quân kéo cô dậy:

- Bình tĩnh, Tử Anh, bình tĩnh!

- Muội rất bình tĩnh, ca ca cầu xin huynh, cầu xin huynh!

- Tử Anh, muội cần gì khổ sở như thế? Là do muội làm chuyện có lỗi với ta trước, ta đã không truy cứu, muội còn sợ gì?- Lạc Bình Thiên nóng nảy đi đến bên cạnh cô.

- Muội không làm chuyện gì có lỗi cả. Hoàng hậu sẽ đánh muội. Hoàng hậu muốn hành hạ, muốn... muốn giết muội!- Tú Anh lùi lại mấy bước, nói trong nước mắt. Lạc Bình Thiên sững người. Tính cách của Tần Tuyết không phải là hắn không biết nhưng chuyện này hắn vẫn không thể ngờ.

- Tử Anh, ngoan, đi với ta, ta sẽ không để hoàng hậu hại muội!

- Không... Tử Quân, cứu muội!- Tú Anh hoảng sợ ôm lấy cánh tay của Hạ Tử Quân.

- Thôi giở trò đi! Hạ Tử Phong ta hôm nay ra lệnh, Hạ Tử Anh phải trở về cùng Lạc Bình Thiên. Từ nay về sau, nửa bước cũng không được bén mảng vào Thiên Xuân. Lập tức thông báo đến người dân, ai nhìn thấy ả phải giết chết, ai dám làm trái lệnh tru di cửu tộc.- Hạ Tử Phong lạnh lùng ra lệnh. Tú Anh bần thần ngã quỵ xuống đất. Hay cho câu nhìn thấy ả phải giết chết. Cô hi sinh vì ai, vì cái gì mà bây giờ phải tự chuốc lấy đau khổ? Hạ Tử Phong lãnh đạm, tuyệt tình đi ngang qua cô. Tú Anh nắm lấy bàn tay lạnh cóng ấy:

- Cảm ơn huynh thời gian qua đã du ngoạn cùng ta...

- Cô có muốn ta chặt tay cô hay không? BUÔNG RA!- Hạ Tử Phong quát lớn, Tú Anh giật mình buông tay, chập chững bước về phía Lạc Bình Thiên. Hạ Tử Quân đau khổ nhìn Hạ Tử Phong vốn ngày thường ôn nhu điềm đạm, sao hôm nay lại trở thành một người hoàn toàn khác như vậy?

- Ca ca, rồi sẽ có một ngày huynh phải hối hận!- Hạ Tử Quân tức giận, dùng đũa bỏ đi.

Tú Anh nhanh tay cầm lấy thanh kiếm giắt trên thắt lưng của Lạc Bình Thiên đưa vào cổ mình. Cô ngửa cổ lên trời cười như điên dại:

- Cuộc đời ta đã phải cầu xin quá nhiều. Ta không muốn phải sống cực khổ thế này. Ta sẽ chết tại đây, không ai giết được ta nữa, là ta tự giết ta... Đáng lẽ, ta còn muốn mình được sống yên ổn thêm vài hôm nữa

ở Vinh Thủy nhưng không được. Ông trời vô tình với ta, kể cả người thân nhất của ta cũng vô tình với ta. Bây giờ ta chẳng còn gì để mất nữa rồi... chỉ còn tính mạng thấp hèn này thôi... Ta chết rồi, không mai táng ta cũng được nhưng xin các người hãy đưa ta đến Vinh Thủy gặp lại nghĩa mẫu của ta một lần cuối...- Tú Anh nhắm mắt lại, cửa một nhát vào cổ mình nhưng thanh kiếm trong tay cứng ngắc căn bản là không thể dịch chuyển. Hạ Tử Phong cầm chắc thanh kiếm, bàn tay chảy máu không ngừng. Tú Anh phá lên cười:

- Thì ra... ta còn không đáng được chết ở nơi này. A, Tử Phong, huynh đừng lo, muội đi ngay đây, muội đi ngay!- Tú Anh buông thanh kiếm ra, miệng cười ha hả nhưng nước mắt cứ tuôn. Cô chạy ra khỏi chánh điện, cười đau khổ trong làn tuyết trắng xoá. Lạc Bình Thiên đau đầu suy nghĩ rồi đi đến bên cạnh, ôm chặt lấy cô. Hạ Tử Phong quăng thanh kiếm xuống đất nhìn bóng dáng bé nhỏ trước hiên đang run lên bần bật bên cạnh Lạc Bình Thiên...

## 24. Chương 24

Chương 24: Nhân quả. . .

Từng nụ cười, những giọt nước mắt của Tú Anh chảy về trong kí ức của Hạ Tử Phong... Chàng phải làm gì đây?

---

- Tử Anh, nàng ăn chút gì đi, hai ngày nay nàng đã không ăn không ngủ rồi...- Lạc Bình Thiên buồn rầu đưa thức ăn cho cô. Tú Anh lắc đầu không ngẩng mặt lên. Cô ngồi trong kiệu không nói nửa lời chỉ ôm chặt chiếc hộp gỗ trong lòng. Lạc Bình Thiên hết cách đành chịu thôi.

- Hoàng thượng, nếu thần thiếp trở về, hoàng hậu sẽ không hành hạ thiếp nữa chứ?- Tú Anh khó lắm mới mở lời, đưa tay nắm lấy bàn tay của Lạc Bình Thiên, khuôn mặt lo lắng. Tâm tư hần đột nhiên trở nên vui vẻ, dùng tay kia nắm chặt tay nàng:

- Tất nhiên rồi, ta dám lấy tính mạng ra để đảm bảo, nàng nghỉ ngơi đi!

- Thần thiếp tạ ơn bệ hạ...- Tú Anh nở nụ cười. Trên đời này, cô không tin không có luật nhân quả. Tần Tuyết, cô nhất định phải nếm mùi bị người khác hành hạ, muốn sống không được, chết không xong. Tú Anh từ trước đến nay đều không chịu thiệt, có thù phải báo, cô tát ta một cái, ta sẽ đáp trả lại gấp đôi. Thái Duy Quân, ta sẽ lấy mạng của cô ta trả cho huynh...

Đến Lưu Phong, Tú Anh thu mình bên cạnh Lạc Bình Thiên không dám bước song song, chỉ đi phía sau. Lạc Bình Thiên nắm tay cô trấn an. Tú Anh vừa nhìn thấy Tần Tuyết đã nở nụ cười thách thức:

- Bái kiến hoàng hậu...

- Nàng không cần hành lễ!- Lạc Bình Thiên ra lệnh. Tú Anh thấy vậy mím môi gật đầu tỏ vẻ không phải phép. Tần Tuyết lập tức nhìn ra điều khác lạ. Hạ Tử Anh đang cười nhạo cô ta sao?

- Bệ hạ, sao lại không hành lễ? Chàng...

- Nàng hãy tự kiểm điểm lại bản thân đi!

- Thiếp đã làm gì sai? Tất cả là do con hồ ly tinh này dám thông gian với kẻ khác, xác hần vẫn còn để ở chánh điện kia mà!- Tú Anh nhếch nhẹ khóe môi đáp trả:

- Hoàng thượng, đó là nghĩa huynh của thần thiếp, vì hoàng hậu nương nương không vừa mắt, luôn ngược... à không, chỉ là... thần thiếp thật sự không thể nói tiếp.- Tú Anh dùng tay áo lau nước mắt. Nghe vậy, Lạc Bình Thiên càng tức giận:

- Đúng là không còn phép tắc. Nàng có cần ta nhắc cho nàng nhớ, nữ nhi không có quyền, không được 1 tay che trời, che cả mắt của ta!

- Thần thiếp không dám!- Tần Tuyết vội vã quỳ xuống rồi ngẩng đầu nhìn Tú Anh, cô vẫn nở nụ cười khinh khỉnh như ban nãy.

- Hoàng thượng hãy tha cho...

- Không cần người xin xỏ, đừng giả mèu khóc chuột! Ta nghe nói Thiên Xuân có 1 loại yêu thuật là bùa ngải, có phải người đã yểm bùa hoàng thượng không hả?- Tần Tuyết cắt ngang lời cô, lòng như có kiến bò.

- Hoàng thượng...- Tú Anh vội vàng nắm lấy tay Lạc Bình Thiên như tỏ nỗi oan ức.

- Ăn nói hàm hồ! Ta ra lệnh cho nàng tự kiểm điểm không được phép rời khỏi tẩm cung nửa bước. Mọi chuyện trong cung cấm đều do Hạ Tử Anh quản lý, ai dám cãi lời chém không tha!- Lạc Bình Thiên lạnh lùng ra lệnh rồi phất tay áo đi trước. Tần Tuyết gọi với theo:

- Hoàng thượng, hoàng thượng...

Tú Anh đi đến nâng cằm Tần Tuyết lên cười bồn chột:

- Mọi chuyện trong cung cấm đều do Hạ Tử Anh quản lý, ai dám cãi lời chém không tha! À, đừng lo, ta sẽ không lấy cái mạng chó củc cô sớm!

Tú Anh hất cằm cô ta ra rồi ra lệnh:

-Người đâu! Giải hoàng hậu về tẩm cung, chỉ cần rời khỏi tẩm cung nửa bước lập tức chặt 2 chân ả cho ta!

\*\*\*\*\*

Tú Anh ngồi trước gương, người trong gương không phải là cô, mà là một con sói đen độc ác. Không có người thân, không có nơi nương tựa, cô thật sự đáng thương.Vì điều gì cô lại trở thành như thế này? Cô chẳng còn gì để mất nữa rồi. Thái Duy Quân, người luôn âm thầm bảo vệ cô vừa được mai táng nơi đất khách quê người. Hạ Tử Phong người cô yêu lại một mực vô tình, khước từ cô, ngay đã nhìn cũng chán ghét. Thạch Đào, người bạn thân của cô lại vì cô mà trở thành yêu quái. Hắc Huyết cũng đã nhập thổ do số mệnh của muỗi chỉ kéo dài 2 tháng. Cô thấy nhớ ba mẹ và em trai của mình quá, chỉ vài hôm nữa, Trần Tú Anh sẽ chưa từng xuất hiện trên cõi đời, hồn phi phách tán...

- Nương nương, xiêm y của người...- Tự Tâm kính cẩn dâng bộ y phục vừa may xong cho Tú Anh.

- Tự Thanh đâu?- Tú Anh lạnh nhạt hỏi.

- Tự Thanh... muội ấy... muội ấy...- Cô ta ấp a ấp úng.

- NÓI! TRƯỚC KHI TA LẤY MẠNG NGƯỜI!- Tú Anh ném thanh kiếm về phía cô ta xuýt chút thì ghim vào người.

- Nương nương tha mạng! Tự Thanh bị hoàng hậu nương nương móc mắt, chặt cả tay và chân vì không khai ra tung tích của nương nương!

- Người nói cái gì?- Tú Anh chết lặng. Không ngờ Tần Tuyết có thể ác độc đến thế. Tự Thanh chỉ là đứa trẻ vừa tròn 15 đã trở thành phế nhân không thể nhìn thấy, không thể đi lại, cầm nắm.

- Tự Thanh, Tự Thanh...- Tú Anh chạy đến thiên lao, nơi giam giữ Tự Thanh. Về tuổi trẻ đầy sức sống của tuổi mới lớn đã không còn, thay vào đó là một cái xác bị chi chít ruồi nhặng, chúng leo vào cả hốc mắt rỗng.

- Chiêu Nghi nương nương... Người có bị làm sao không?- Tự Thanh vừa nghe tiếng cô đã mừng rỡ nở nụ cười.

- Tự Thanh, thứ lỗi cho ta. Là ta đã hại người!- Tú Anh ôm lấy cô khóc nức nở, cô chỉ nghe được mấy tiếng nấc trong cổ họng Tự Thanh nhưng không hề có giọt nước mắt nào ở hốc mắt rỗng không.

- Nương nương không sao thì tiểu nữ an tâm rồi!

- Ta nhất định sẽ cứu người ra khỏi nơi này... Người đâu...

- Đừng, Tự Thanh có chuyện muốn cầu xin nương nương...

- Chuyện gì? Ta nhất định sẽ đồng ý!- Tú Anh khẩn trương nói.

- Xin hãy giết nô tỳ đi! Nô tỳ thật sự đang sống không bằng chết...

Tú Anh im lặng một lúc thật lâu, nước mắt cứ lăn dài trên đôi má. Cô cúi đầu hôn lên hốc mắt của Tự Thanh rồi nói:

- Ta sẽ đồng ý! Tự Thanh, muội yên tâm, ta nhất định sẽ chôn Tự Tâm và Tần Tuyết theo cùng muội...- Đôi mắt Tú Anh đỏ ngầu giận dữ. Tự Thanh mỉm cười gật đầu.

Tú Anh đẩy cửa phòng Tần Tuyết. Á đang ngồi trong phòng ngạc nhiên xoay người ra.

- Bắt lấy Tự Tâm, nhất định phải làm cho ả thân tàn ma dại, chết không toàn thây... Còn cô Tần Tuyết, không ngờ cô lại ác độc đến mức này, làm cho Tự Thanh đau khổ, sống không bằng chết. Được thôi, ta nhất định sẽ cho cô biết cảm giác bị hành hạ như thế nào...- Tú Anh nở nụ cười rồi xoay người đi...

- Hạ Tử Anh, cô...Tử Anh!!!

\*\*\*\*

- Tử Anh, nàng có chuyện gì ưu sầu sao?- Tú Anh nằm trong tay Lạc Bình Thiên, nước mắt cứ rơi lã chã.

- Tự Thanh... muội ấy...

- Ta biết rồi, Tần Tuyết đúng thật là...-Hắn đau đầu xoa xoa mi tâm. Dù sao, Tự Thanh cũng là người do hắn phái đến hầu hạ Tử Anh, nhìn cảnh tượng trong thiên lao quả thật không thể không đau lòng. Tử Anh ôm chặt Tự Thanh trong vòng tay vừa khóc vừa dằn vặt bản thân. Do hắn quá tin tưởng Tần Tuyết nên ả mới có thể tác oai tác quái làm những chuyện thương thiên hại lý này. Tú Anh sau đó đã cầu xin hắn cho phép trừng phạt Tần Tuyết và Tự Tâm. Hàng đêm, Tú Anh lại bị đau nhức do những vết thương chi chít ở lưng đến phát sốt làm hắn cũng đau lòng, càng không thể tha lỗi cho Tần Tuyết.

Tú Anh cuộn đầu vào lòng ngực Lạc Bình Thiên nở nụ cười lạnh ngắt. Tần Tuyết à, không biết cô đang sống thế nào, có phải rất thú vị không? Sẽ chẳng ai bênh vực cô, người cô yêu sẽ tự tay giết chết cô.

- Tần Tuyết, đêm qua ngủ ngon chứ?- Tú Anh trang điểm lộng lẫy, quần áo chỉnh tề xinh đẹp khác hẳn với bộ dạng của Tần Tuyết lúc này. Á bị treo lên, xung quanh là một hồ nước đen ngòm, da bị nổi những mụn đỏ do phấn hoa gây ra. Tú Anh mỉm cười.- Hành hạ người khác đúng thật là thú vị! Sao ta không thử sớm hơn nhỉ?

- Người, người hãy tha cho ta!- Tần Tuyết tuyệt vọng cầu xin, đường đường là lá ngọc cành vàng, hoàng thân quốc thích, đừng một cái lại phải chịu khổ khăn, sao ả gánh nổi?

- Chỉ mới bắt đầu đã cầu xin sao? Thật khiến ta quá thất vọng!- Tú Anh lắc đầu phất tay áo khinh bỉ.

- Người rốt cuộc muốn sao mới có thể...

- Đừng có mơ... Người đâu, thả còn tròng cho bọn chúng ăn sạch da của ả!- Tú Anh nói xong liền xoay người đi, thời gian của cô không còn nhiều, rốt cuộc lại phải lãng phí ở Lưu Phong chỉ vì ả Tần Tuyết đáng chết này.

Ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua dây đàn. Tú Anh ngồi trong ngự hoa viên dạo mấy khúc nhạc, mái tóc khẽ bay bay. Bản nhạc đang hay bỗng chốc dở dang, dây đàn bị đứt, nốt mãi cũng chẳng được. Tú Anh đặt cây đàn xuống, tựa người vào cột phía sau lưng, ho một trận làm khố miệng chảy xuống dòng máu, từ tim truyền đến cơn đau quặng thắt. Thạch Đào chẳng biết từ đâu chui ra, hóa thân thành cậu bé, vỗ vỗ lưng cô:

- Hoàng cung khó lên vào như thế cũng không dắt ta đi theo... Hình như... máu của cô đang dần chuyển đen... Tú Anh! Cô trả lời ta đi, sao lại...

- Chắc, ta chỉ là đang bị phong hàn, ngự y cũng đã nói không sao, người thật lắm chuyện mà!- Tú Anh gõ vào đầu nó 1 cái, rồi cười 1 tiếng.

- Cô đừng gạt ta!- Thạch Đào giấy nẩy lên, Tú Anh chun môi:

- Con rắn này, còn dám cãi lại ta!
- Mau về phòng nghỉ ngơi đi!- Thạch Đào hết cách đành thở dài.
- Ủ!- Tú Anh gạt đầu ôm cây đàn về phòng, che đi dòng máu từ miệng cứ chảy ra.

- Hạ Tử Kỳ, đệ đã triệu tập đủ người chưa?
- Đã đủ!

Hạ Tử Quân đứng trong căn phòng tối mật, xung quanh là các bá quan văn võ. Hạ Tử Kỳ đã nghe Tiểu San kể lại chuyện của Hạ Tử Anh, trong lòng vô cùng uất hận. Hạ Tử Quân biết rõ, thời gian sống của cô đang giảm dần theo từng khắc, cho nên việc khởi quân không thể nào chậm trễ được. Có điều, Hạ Tử Quân không dám làm kinh động đến Hạ Tử Phong, chàng hiện giờ chỉ vùi đầu vào công việc, chẳng hiểu sao vô duyên vô cớ lại hận người mà huynh ấy luôn nuông chiều từ bé đến lớn như thế. Hạ Tử Quân căn bản dò, vừa định bàn bạc thì cửa phòng đột nhiên bật mở. Hạ Tử Phong uy nghiêm, vẻ mặt lạnh lùng bước vào, khóe môi nở nụ cười.

- Các người định tạo phản à? Bắt hết bọn chúng cho ta!

\*\*\*\*\*

Hạ Tử Quân và Hạ Tử Kỳ quỳ ở chánh điện, không thém ngẩng đầu lên. Hạ Tử Phong nhíu mày tra hỏi:

- Các người triệu tập tướng sĩ để làm gì?
- Đối với người máu lạnh như huynh, đệ có cần giải thích không?- Hạ Tử Quân lúc này mới nhìn thẳng vào mắt Hạ Tử Phong, chỉ là 1 màu đen không hồn, vô cùng sáo rỗng.
- Ta có nghe nói... các người định khởi nghĩa đánh Lưu Phong chỉ vì...muốn đòi Hạ Tử Anh về sao?- Hạ Tử Phong để ngoài tai những lời nói khó nghe của Hạ Tử Quân mà tiếp tục trách vấn.
- Thật ra, Tử Anh muội muội...- Hạ Tử Kỳ ngẩng đầu
- Tử Kỳ, không cần đệ lên tiếng!- Hạ Tử Quân chặn đứng câu nói của Hạ Tử Kỳ, vẻ mặt nóng giận. Hạ Tử Anh cần nhận sự thương hại của ca ca mình hay sao? Lúc ấy, Hạ Tử Anh đã quỳ xuống nắm lấy tay Hạ Tử Phong cầu xin mà ca ca vẫn vô tình đẩy muội ấy đi, huynh ấy không có tư cách để thương hại muội ấy, càng không có tư cách để coi thường.
- Vậy sao? Cô ta rất đáng thương à?- Hạ Tử Phong cười lớn rồi đi xuống ngồi đối diện Hạ Tử Quân.- Đệ đệ à, cả đời này, ta không hề muốn gặp lại cô ta...
- E rằng, đệ hạ có muốn gặp cũng chẳng được!- Tiểu San cả gan chạy vào chánh điện, trong tay cầm bức thư.
- To gan! Ai cho phép ngươi xông vào đây?- Hạ Tử Phong tức giận quát.
- Đây là thư của công chúa! Người hãy tự đọc đi...- Tiểu San run run đưa lá thư cho Hạ Tử Phong. Chàng chẳng thém quan tâm đến liền xé bỏ. Tiểu San hoảng hốt nhặt lại bức thư khóc nức nở.
- Chẳng biết kiếp trước công chúa đã làm gì nên tội mà kiếp này phải khổ sở đến tận lúc nhắm mắt!- Hạ Tử Quân hoảng hốt xếp mấy mảnh vụn của thư lại. Bức thư được viết rất nắn nót, kèm theo đó là 1 miếng ngọc bội khắc chữ gió.
- ” Tiểu San, muội vẫn khỏe chứ? Ta hiện giờ rất tốt chỉ là không còn nhiều thời gian. Theo như ngự y nói thì còn 7 ngày nữa ta sẽ chết, muội cũng đừng quá đau lòng. Vào đúng ngày mùng 1, hãy trao miếng ngọc này cho Hạ Tử Phong giúp ta, nếu huynh ấy không nhận, vứt đi thì muội hãy chôn nó cùng ta. Ta hi vọng, đến lúc đó, Hạ Tử Phong sẽ không nhẫn tâm đến mức không cho ta được chôn ở Vinh Thủy.Tạm biệt muội!”
- Hạ Tử Phong, huynh có cần tuyệt tình đến vậy không hả? Tử Anh sống ở Lưu Phong thì bị Tần Tuyết đánh đập, hành hạ, sống không bằng chết. Vừa trốn thoát trở về Thiên Xuân thì bị huynh đẩy về cho Lạc Bình Thiên. Ngự y nói, muội ấy chỉ còn sống được 10 ngày nhưng đã 3 ngày trôi qua trong vô vọng. Tâm

nguyện cuối cùng của muội ấy là được trở về Vinh Thùy lại bị huynh khước từ. Muội ấy đã làm gì có lỗi với huynh hả?- Hạ Tử Quân đau đớn nói. Hạ Tử Phong đứng sững lại, chỉ còn sống được 7 ngày? Chẳng phải cô ta rồi sẽ trở về thế giới của mình sao?

- Công chúa nói rằng công chúa yêu người rất nhiều, chỉ là người không chịu hiểu mà thôi! Công chúa còn nói, công chúa không phải là...là... Hạ Tử Anh nên... người mới chán ghét công chúa như vậy...

- ĐỦ RỒI! Các người còn muốn giấu ta đến bao giờ?- Hạ Tử Phong quỵ ngã, rốt cuộc chàng đang làm gì vậy hả?

\*\*\*\*\*

- Ca ca, huynh nói xem... muội có nên xuất giá về Lưu Phong không?

- Sao muội lại hỏi ta chuyện này?

- Ta muốn cùng huynh chu du đây đó hết quãng đời còn lại, huynh đồng ý không?

- Không được! Chuyện quốc gia đại sự muội không có quyền quyết định!

- Chân mệnh thiên tử, chân mệnh thiên tử, đáng ghét!!!!

\*\*\*\*\*

- Ca ca, muội sẽ không bao giờ rời xa huynh! Mãi mãi...

\*\*\*\*\*

- Vậy muội vẫn nên giữ lại miếng ngọc bội này thì hơn. Ca ca, huynh muốn

mười, một trăm hay một vạn miếng ngọc khắc chữ gió cũng được nhưng miếng ngọc này chỉ có một!

\*\*\*\*\*

- Ca ca, muội cầu xin huynh, muội không muốn trở về Lưu Phong. Huynh không muốn gặp muội cũng được, muội sẽ... muội sẽ đi đến Vinh Thùy... Muội sẽ đi ngay đêm nay nhưng cầu xin huynh, đừng bắt muội phải quay về Lưu Phong!

Từng nụ cười, những giọt nước mắt của Tú Anh chảy về trong kí ức của Hạ Tử Phong... Chàng phải làm gì đây?

## 25. Chương 25

Chương 25: Chiến tranh...

Ta chỉ là mây viễn du, đến rồi đi thật nhẹ nhàng trong đời chàng, vậy mà chàng lại từ bỏ người chàng yêu để tóm lấy đám mây này.

---

- Tử Phong, chẳng lẽ con định khởi quân sang Lưu Phong đòi người?- Hoàng thái hậu vô cùng tức giận sau khi nghe những ý định này của Hạ Tử Phong.

- Đúng vậy thưa mẫu hậu!

- HỒ ĐỒ! Rốt cuộc con có xem Hoàng Uyên là thê tử của con hay không? Đang yên đang lành lại phải gây chiến!- Hoàng thái hậu càng tức giận quát chàng.

- Đủ rồi, con biết rất rõ những gì con đang làm!- Hạ Tử Phong quay lưng đi. Ánh mắt Hoàng Uyên vốn đã buồn nay còn buồn hơn, cô biết rất rõ, Tú Anh đã chịu quá nhiều đau khổ cho tình yêu này, còn cô thì không, cô có quyền gì lên tiếng kia chứ? Ngay cả việc hi sinh, Hạ Tử Phong còn chẳng cho cô cơ hội.

- Hoàng hậu nương nương, người chỉ định đứng nhìn như thế sao?

- Người nghĩ ta còn có thể làm gì? Căn bản từ trước đến nay, ta và chàng chưa từng động phòng, hằng đêm, chàng lại gọi tên Hạ Tử Anh trong khi người bên cạnh chàng lại là ta. Lúc chàng đàn, ta tình cờ đi ngang, chàng đã gọi ta: " Hạ Tử Anh, muội lại đây!" Vô tình, ta nhận ra ta chẳng là gì so với Hạ Tử Anh...- Hoàng Uyên lắc đầu đau buồn, đưa tay lau nước mắt nhìn theo bóng lưng đang phi ngựa cầm quân của Hạ Tử Phong.

\*\*\*\*\*

- Nương nương, hoàng hậu đã... cắn lưỡi tự vẫn rồi!- 1 cung nữ chạy đến báo tin, Tú Anh khẽ lắc đầu:

- Chỉ mới bao nhiêu đã chẳng chịu được! Uống phí tâm sức của ta! Băm thịt ả ra cho vẹt ăn, cả xương cũng phải nghiền nát!

Tú Anh đi đến ngồi bên khung cửa, thời tiết bên ngoài trong lành hơn, mang theo mùi trầm hoa, đã đến mùa xuân rồi sao? Tú Anh ho khan vài cái, mấy hôm nay, sức khỏe cô chuyển biến xấu đi, thường xuyên thổ huyết lại đau nhức, có hôm, máu từ lỗ tai chảy ra không ngừng. Vắng cô, mùa xuân vẫn đến, thời gian vẫn trôi, họ vẫn tiếp tục cuộc sống hối hả, chỉ riêng cô sẽ chẳng biết hồn phách mình phiêu bạt nơi đâu. Chỉ mong, hồn phách cô sẽ lưu lại trên cành hoa bỉ ngạn để ngày ngày có thể lưu lại địa ngục, không mong nhớ chuyện trước kia nhưng... Hạ Tử Anh có nói, cô sẽ hồn phi phách tán, mãi mãi không thể siêu sinh...

- Tú Anh!

- Có chuyện gì?- Tú Anh xoay đầu lại nhìn Thạch Đào hốt ha hốt hải, tóc tai rối bù.

- Hạ Tử Phong đã dẫn quân đến đây đòi người, đang bao vây kinh thành!

Tú Anh không đợi Thạch Đào nói dứt câu đã chạy như bay ra khỏi cung. Hạ Tử Phong làm như vậy chẳng phải làm mọi công sức của cô từ trước đến giờ đổ sông đổ biển hay sao? Dù gì thì cô cũng chỉ sống được 3 ngày nữa, cần gì phải hao phí tâm sức vì cô!

Lạc Bình Thiên đứng trên cổng thành nói lớn:

- Hạ Tử Phong, tại sao lại khởi quân bao vây thành Lưu Châu?

- Hạ Tử Anh đâu? Bọn ta đến đây để đòi người, mong Lạc Bình Thiên người không làm khó dễ!- Ngự khí Hạ Tử Phong sắc bén như dao, đôi mắt đảo quanh tìm người.

- Người dám uy hiếp ta?- Lạc Bình Thiên cười khẩy.- Hạ Tử Anh đang sống rất tốt, tại sao lại đến đòi người? Tuy rằng lúc trước giữa hoàng hậu và phi tần có chút hiểu lầm nhưng đã giải quyết ổn thỏa, chỉ một chuyện bé tí thế này có cần động tay động chân không?

- Ca ca, muội đang sống rất tốt, không cần huynh phải giải cứu.- Tú Anh đứng trên thành, mái tóc dài cùng bộ xiêm y màu lam bay bay. Huyền ảo. Cô lúc này xinh đẹp, yếu đuối một cách kì lạ, dù đã nghe lời cô nói nhưng lòng chàng đã quyết định, không dễ gì thay đổi. Một bóng người tiến đến từ phía sau, Lạc Bình Thiên hốt hoảng chạy về phía cô nhưng không kịp.

- HẠ TỬ PHONG! MAU ĐẦU HÀNG, NẾU KHÔNG TA DỪNG MỘT NHÁT KIỂM KẾT LIỄU Ả!- Tần Tuyết người không ra người, quỷ không ra quỷ, quần áo nhếch nhát, cực kỳ xấu xí, bẩn thỉu. Tú Anh cũng nên liệu trước chuyện này nhưng thật không ngờ, trong cung lại có người tạo phản, thả Tần Tuyết còn khai báo giả cho cô.

- Tần Tuyết, nàng bình tĩnh!- Lạc Bình Thiên tiến lại gần thêm 1 bước, Tần Tuyết lùi 1 bước, chỉ thêm 3 bước, cả 2 có thể rơi xuống đất, thành Lưu Châu lại rất cao, nếu rơi xuống có thể tan xương nát thịt.

- CÂM MIỆNG! Trong lòng chàng vốn không còn xem ta là hoàng hậu! Ắ hành hạ ta như thế, chàng cũng không mấy may quan tâm... Hôm nay ta có chết cũng phải lôi ả chết chung!- Tần Tuyết càng kề sát thanh kiếm vào cổ cô.

- Tần Tuyết! Cô có biết tại sao cô lại lâm vào hoàn cảnh này không?- Tú Anh liếc mắt nhìn Hạ Tử Phong đôi mắt buồn rười rượi. Hạ Tử Phong cũng nhìn ra sự khác biệt này trên khuôn mặt cô, trong lòng không

khỏi lo lắng. Tú Anh nói tiếp.- Là do nhân quả, là ông trời có mắt!- Tú Anh cười lớn, Tần Tuyết dịch sát thanh kiếm vào cổ cô làm chảy máu 1 đường dài.

- Ta nói cho cô biết, thanh kiếm trên tay ta có độc, chỉ trong vòng 1 canh giờ, cô sẽ phát tán độc mà chết!- Tần Tuyết hừ lạnh, khóe môi nâng nhẹ nụ cười. Tú Anh lần nữa cười lớn:

- Ta không sợ chết! Ca ca, hôm nay được gặp huynh lần cuối cùng, muội đã mãn nguyện rồi... Muội luôn tự hỏi, tại sao huynh hận muội như thế, còn muội lại chẳng thể hận huynh? Huynh đã đẩy muội sang Lưu Phong, là địa ngục trần gian, ấy vậy, hàng đêm, muội vẫn nhớ đến hình bóng huynh, chỉ dám thầm trách mình ngu ngốc. Hôm nay huynh khởi quân cũng giống như mọi cố gắng trong 3 tháng qua của muội là vô ích, đừng làm người đời phải hận muội, khinh bỉ vị vua là huynh!- Tú Anh nhắm mắt tiến lên bước nữa chỉ chờ thanh kiếm trên tay Tần Tuyết một nhát giết chết mình nhưng Tần Tuyết lại buông thanh kiếm ra ghì chặt cổ áo cô.

- Cô nghĩ, chỉ chết như thế là xong sao? Hôm nay, ta nhất định đem Lạc Bình Thiên và cô chôn chung với ta! Sang thế giới bên kia, chúng ta sẽ tiếp tục lương duyên tiền định! Hahaha...

- Tần Tuyết, nàng đừng quá đáng! Ta vốn dĩ định tha tội chết cho nàng nhưng nàng đã chặn dứt đường lui của mình!- Lạc Bình Thiên lắc đầu, chép miệng.

- Không nói nhiều, tất cả xông lên!- Hạ Tử Phong lòng như lửa đốt ra hiệu xuất quân. Lưu Phong mở cổng thành ứng chiến, Hạ Tử Phong nhanh chóng phi ngựa vào thành leo lên vị trí Tú Anh đang đứng. Xung quanh chỉ còn lại khói lửa, tiếng trống bập bùng, máu chảy như suối. Tú Anh nhắm mắt lại, rốt cuộc thì cô vẫn không ngăn được cuộc chiến khốc liệt này.

- Ca ca, dừng cuộc chiến này lại! Muội không muốn...

- Giữa giang sơn và nàng, ta nhất định sẽ chọn nàng- Trần Tú Anh! Giang sơn có là gì? Suốt 28 năm nay, ta đã sống vì con dân Thiên Xuân, ta không có quyền sống cho ta hay sao? Về với ta, ta và nàng sẽ cùng sống 1 cuộc sống tự do tự tại!- Hạ Tử Phong đứng trước ánh nắng chiều thật oai dũng. Tú Anh gục đầu, khóe mắt chảy ra hai dòng máu, nước mắt cô sớm đã cạn còn đâu, cô lắc đầu:

- Muội và huynh không thể...

- Tại sao?- Hạ Tử Phong đau lòng hỏi.

- Muội sắp phải...

- Ta không cần biết, ta sẽ cho ngự y chữa khỏi bệnh uội!

- Ngự y thì có ích gì, huynh hãy hỏi ông trời đi...- Tú Anh nhắm mắt, xoay người ôm lấy Tần Tuyết cùng nhảy xuống thành.

- ĐỪNG!- Lạc Bình Thiên hét lên. Thạch Đào bay người đến dùng đuôi của mình quần lấy tay cô.

- Tú Anh... cố lên!- Thạch Đào nửa người nửa rắn trong cực kì ghê rợn. Hạ Tử Phong cũng chạy đến kéo tay Thạch Đào.

- Ta có chết cũng mang người theo!- Tần Tuyết cầm chân cô kéo mạnh. Tú Anh dùng chân còn lại đạp vào cô ta. Cả 3 người làm thành một sợi dây bằng da thịt treo lơ lửng, chỉ cần có gió mạnh sẽ rơi ngay. Lạc Bình Thiên rút kiếm ném vào cánh tay ả. Tần Tuyết nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lạc Bình Thiên thì cười lớn mấy tiếng, buông tay ra.

- Lạc Bình Thiên, hôm nay chính là ta tự sát, không phải chàng giết ta... Ta hận chàng... Lạc Bình Thiên, Tần Tuyết ta mãi mãi hận chàng...-Tần Tuyết nhanh chóng rơi vào trận chiến khốc liệt bên dưới. Lạc Bình Thiên ngã quỵ xuống nhìn vào 2 bàn tay mình. Rốt cuộc hắn đã làm gì mà phải đau buồn như thế?

Tú Anh được kéo lên. Thạch Đào hiện thân thành người. Hạ Tử Phong ôm chầm lấy cô. Tú Anh lặng người đi, vòng tay nam nhân này rất ấm áp, rất rộng. Tú Anh tựa đầu trên vai chàng, đôi mắt mờ dần, những hình ảnh xung quanh cứ hiện lên mờ mờ ảo ảo, là do độc phát tán hay do cô sẽ mù? Tú Anh đưa mắt nhìn Lạc Bình Thiên:

- Lạc Bình Thiên, có phải chàng đang rất buồn hay không?

- Đúng vậy!- Lạc Bình Thiên cười, nụ cười chua chát.

- Dù Tần Tuyết có làm bao nhiêu chuyện xấu đi chăng nữa thì cô ấy vẫn là người chàng thật sự yêu. Ta chỉ là mây viễn du, đến rồi đi thật nhẹ nhàng trong đời chàng, vậy mà chàng lại từ bỏ người chàng yêu để tóm lấy đám mây này. Chẳng ai vui vẻ, chẳng ai hạnh phúc. Tốt nhất, chàng hãy buông ta ra, chúng ta sẽ dễ thở hơn!- Tú Anh thều thào, 2 dòng máu trên má đã khô.

- Không! Ta biết, ta yêu nàng! Hạ Tử Phong, ta và người cùng quyết chiến 1 trận sinh tử!- Lạc Bình Thiên lập tức đứng dậy, bác bỏ lời khuyên của cô.

- Được thôi!- Hạ Tử Phong buông cô ra, nhanh nhẹn rút thanh kiếm hùng dũng đứng lên.- Tú Anh, nàng nên nhớ, những gì Thái Duy Quân đã làm cho nàng, ta cũng có thể!

Gió bụi mù trời, Tú Anh vươn tay nắm lấy tay Hạ Tử Phong nhưng vượt mắt. 2 vị vua mặt đối mặt, chân mày nhíu lại thận trọng. Thạch Đào kéo cô ra góc thành quan sát. Lạc Bình Thiên hét lên 1 tiếng rồi cầm thanh kiếm của Tần Tuyết ban nãy xông lên. Hạ Tử Phong thân thủ nhanh nhẹn né đòn, chui kiếm theo nhịp chân tung lên hạ xuống. Nắm bắt sơ hở, Hạ Tử Phong phản đòn, thanh kiếm xước qua tay Lạc Bình Thiên nhưng không ngờ hấn cũng cửa 1 nhát vào tay mình. Vết thương nhanh chóng đau nhức đến không chịu nổi. Trên thế gian này chỉ có mỗi mình Tần Tuyết mới có thể sử dụng loại độc này. Khuôn mặt Hạ Tử Phong hiện lên từng tơ máu vì đau đớn. Lạc Bình Thiên thừa thắng xông lên, không cần biết mình đã bị ối và tiểu nhân như thế nào. Tú Anh xông ra ôm lấy chàng, thanh kiếm hạ xuống ghim trúng vào lưng, máu từ khóe miệng cô chảy xuống áo giáp. Tú Anh thở khó nhọc:

- Muội không sao, máu của muội đã gần như biến thành âm cho nên, những loại độc này không làm gì đối với muội, chỉ như đứt tay mà thôi!- Tú Anh trấn an chàng.

- Tú Anh! Tú Anh!- Hạ Tử Phong gấp gấp ôm cô. Tú Anh giơ tay chạm vào khuôn mặt chàng, khóe môi nở nụ cười rồi ngất lịm đi. Lạc Bình Thiên còn đứng ngây ngốc nhìn liền bị Thạch Đào cầm con dao cực sắc đâm từ phía sau đến, quy xuống.

- Tử Anh... Ta sẽ đi cùng nàng!- Lạc Bình Thiên nắm lấy tay cô rồi nhắm mắt. Rốt cuộc vì điều gì mà con người có thể tự hủy hoại bản thân chỉ vì người mình yêu? Hỡi thế gian tình ái là chi, câu thề sinh tử đa mang một đời... Tần Tuyết tuy rằng nói hận nhưng cái chính vẫn là do tình ái mà ra.

Thạch Đào dùng con dao ban nãy cắt đứt mạch máu ở tay rồi kê vào miệng cô. Hạ Tử Phong cũng vì trúng độc, môi tím tái, đôi mắt chẳng thể mở lên nổi.

Yên lặng... Bên dưới có vẻ đã ngừng chiến, chỉ có tiếng lửa thiêu đốt lá cây răn rắc.

- Đại ca! Đại ca!

Hạ Tử Phong ngẩng đầu lên, không buông cô ra dù chỉ 1 giây. Chàng biết, Tú Anh những ngày qua chịu không ít tổn thương nên chàng phải bù đắp. Cô và chàng tuyệt đối không thể chết ngay lúc này!

## 26. Chương 26

Chương 26: Bỏ trốn. . .

- Tử Phong, thiếp đã hoàn thành tâm nguyện cuối cuộc đời của cô ấy, vậy chàng có thể hoàn thành tâm nguyện của thiếp hay không?

---

Gió rít bên ngoài. Bên trong căn phòng ảm tối chỉ có ánh trăng len lỏi qua song sắt. Lâu lâu lại có tiếng u u khe phía xa xa. Đây là phòng giam tử tù của Thiên Xuân. Tú Anh dựa người vào tường, đôi mắt mờ lung nhìn về phía xa mờ, không rõ vị trí. Thạch Đào hóa bé thành con rắn nhỏ nằm thoi thóp cạnh cô. Do nó mất máu quá nhiều nên thể trạng bây giờ cực kỳ yếu ớt, chỉ cần 1 tiếng động mạnh cũng làm nó hồn phi

phách tán. Tú Anh ho khê, đưa tay che miệng, dòng chất lỏng đặc sánh lại chảy ra. Tú Anh lần tìm con dao trên đất, cắn chặt môi rạch 1 đường thật mạnh vào cổ tay ảu chảy vào đây bát. Lát sau, Hoàng Uyên len lén đi đến cầm lấy chén máu rồi đi. Đôi mắt Tú Anh vẫn vậy, không thêm chớp cũng như dao động, cô chỉ có thể lắng nghe bước chân đi đến bên cạnh mà chẳng biết đó là ai. Mái tóc cô đã chuyển bạc hơn phân nửa chỉ sau 5 canh giờ. Tú Anh đưa 1 ít máu còn lại cho Thạch Đào uống rồi lấy vải áo băng lại thật chặt.

\*\*\*\*

- Hoàng thượng bây giờ ra sao rồi?- Hoàng hậu ngồi cạnh ngự y sốt sắng hỏi. Ông lão già nua, râu tóc bạc phơ bắt mạch cho Hạ Tử Phong rồi mỉm cười.

- Quả thật như lời công chúa nói, đã thuyên giảm rất nhiều rồi!

- Vậy thì tốt quá!- Hoàng Uyên nở nụ cười đầu tiên từ lúc Hạ Tử Phong trở về đến giờ.

- Đúng là yêu nghiệt!- Mẫu thân của Hạ Tử Phong vỗ tay 1 cái thật mạnh lên bàn. Hoàng Uyên cúi nửa người nói:

- Dù gì thì cô ấy cũng cứu mạng bệ hạ, ngự y cũng có nói cô ấy chỉ còn sống không được mấy khắc, cầu xin mẫu hậu đừng tuyệt tình như vậy!

- Cả gan mạo danh công chúa, là khi quân phạm thượng, sao có thể tha thứ?- Bà ta nói lại.

- Nhưng...

- Ý ta đã định con dám không nghe?

- Hai nhi không dám!- Hoàng Uyên hoảng hốt quỳ xuống.

\*\*\*\*

Có tiếng mở cửa, đến giờ phải lấy máu rồi sao? Tú Anh nhắm đoán cũng chỉ mới 1 canh giờ, máu cô bây giờ không đủ để Hạ Tử Phong dùng.

- Ai vậy!

- Người không nhận ra ta sao?- Tên nam nhân đi vào hỏi lại, giơ bàn tay qua lại trước mặt cô. Tú Anh cố gắng phân tích giọng nói, cô đã nghe giọng nói này ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ.- Có phải cô... đã mù rồi không?- Giọng nói tên đó hơi đứt quãng. Tú Anh thu mình lại, đưa tay sờ xung quanh, Thạch Đào không có ở đây, cũng may là nó không nghe thấy. Cô thở nhẹ ra rồi gật đầu.

- Tại sao...

Tú Anh không trả lời, ngồi bó gối, đôi mắt chăm chăm nhìn về phía trước.

- Đi, ta đưa cô đi!

- Không được, ta là tử tù, nếu người cướp ngục thì đồng nghĩa sẽ bị trăm đầu!

- Ta không hiểu rốt cuộc cô đã làm gì sai mà phải cứ chịu đựng thế này?

- Ta sai ở chỗ... yêu Hạ Tử Phong!- Tú Anh mỉm cười, sờ vào mấy vết thương bên cổ tay phải đang nhói mà xoa xoa cho dịu đi.

- Cái gì? Cô yêu Hạ Tử Phong?- Nam nhân đó nhíu mày hỏi lại rồi ngồi phịch xuống đất. Vậy ra hẳn không còn cơ hội nữa rồi. Tú Anh gật đầu xác nhận lại rồi nói tiếp:

- Ta biết người là ai rồi!

- Ai?

- Viên Hiên Quan!- Tú Anh cười đắc thắng, quả thật hẳn bị cô đoán trúng. Viên Hiên Quan vì mong muốn gặp lại cô nên đã lặn lội đến kinh thành, tham dự kì thi để được vào làm thị vệ nhưng suốt 2 tháng, hẳn chẳng nghe ngóng được bất cứ tin tức gì cho đến bây giờ, lại gặp cô thân tàn ma dại trong tù.

- Người đi đi! Giờ này chắc trời cũng sắp sáng, lát nữa sẽ có người đến lấy máu, nếu người không đi, chúng ta sẽ chết chung đó!- Tú Anh lại tháo tấm băng trên tay ra dùng dao gạch 1 vết để máu chảy vào chiếc bát.

- Chúng ta đi thôi!- Hấn gạt con dao trên tay cô ra rồi đỡ cô đứng dậy. Tú Anh lắc đầu nguầy nguậy:

- Ta không muốn liên lụy đến người!

- Có đi thì chúng ta cùng đi, không thì ta và cô sẽ cùng chết!

- Sao người cố chấp vậy hả? Nếu hôm nay không có 3 bát máu này, bệnh tình của Hạ Tử Phong sẽ lại chuyển nặng cho coi.

Viên Hiên Quan chẳng biết nên bảo cô ngu ngốc hay bảo cô si tình. Hấn gạt tay cô ra rồi bế cô chạy như bay ra khỏi đó. Tú Anh định hét lên nhưng cô biết rõ, đây là hoàng cung, chỉ cần manh động 1 chút sẽ mất mạng như chơi.

- Cô có muốn đến thăm Hạ Tử Phong lần cuối không?- Hiên Viên Quan kiên nhẫn cho cô 1 ân huệ. Tú Anh tất nhiên là bằng lòng. Hấn thả cô xuống vườn cây bên cạnh phòng Hạ Tử Phong còn mình chạy đến cửa cười nói:

- Đa tạ huynh đã trông giúp, giờ huynh có thể đi rồi!- Tên thị vệ đứng bên ngoài phòng canh gác liền gạt đầu rồi đi. Hiên Quan quan sát xung quanh rồi đưa cô vào phòng.

Tú Anh giờ tay tìm kiếm tay của Hạ Tử Phong nắm chặt, áp vào má mình. Lát sau, cô quỵn luyến buông ra, đến lúc cô phải đi rồi, bệnh tình của Hạ Tử Phong đã thuyên giảm nên chỉ cần 3 bát máu nữa sẽ hoàn toàn khỏi bệnh, nếu không có máu, chắc hẳn ngự y sẽ tìm máu của người khác thay thế nhưng máu thì dễ tìm nhưng loại máu của cô mới là cả 1 vấn đề.

- Tú Anh!- Hoàng Uyên nhẹ giọng làm cô giật mình vội vàng đứng dậy. Hoàng Uyên nửa bước không rời Hạ Tử Phong, lúc này chỉ vừa vào bếp lấy thuốc thì nhìn thấy cô.- Sao cô đến đây được? Có phải... cô bỏ trốn không?

- Hoàng hậu...- Tú Anh quỳ xuống, cúi đầu.- Ta chỉ vì... mong muốn gặp Hạ Tử Phong nên mới làm ra chuyện này, ta chỉ mong trước khi chết được gặp chàng lần cuối, xin hoàng hậu hãy thương tình tha cho!

- Tha sao? Nếu người khác có tình ý với phu quân của cô, cô sẽ nghĩ sao?- Hoàng Uyên nhếch mép cười buồn, nghe vậy Tú Anh càng ra sức dập đầu van xin, chỉ sợ liên lụy đến Viên Hiên Quan bên ngoài.

- Cô không có lỗi, lỗi là do ta chen chân vào giữa 2 người. Dù sao, mạng của Hạ Tử Phong chàng là do cô cứu sống, ta không muốn phải thấy chết không cứu. Ta sẽ giúp cô rời khỏi đây!

- Thật sao nương nương?- Tú Anh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Hoàng Uyên đi đến đỡ cô đứng dậy rồi gạt đầu.

- Trước khi đi, ta sẽ để lại 3 bát máu để có thể chữa khỏi cho huynh ấy!- Tú Anh lấy con dao trong túi mình cắt vào tay, Hoàng Uyên nhanh chóng lấy bát hứng máu, lo lắng nói:

- Máu của cô còn đủ 3 bát hay sao?

- Nương nương đừng lo, máu của ta là máu... yêu nghiệt mà!- Tú Anh nhoẻn miệng cười cứng ngắc. Bây giờ Thiên Xuân ai cũng gọi cô là yêu ma, tà thần, nhưng nếu có phép thuật, cô nhất định sẽ trở về cuộc sống lúc trước.

Tú Anh cắn chặt môi cửa vào cánh tay còn lại. Hoàng Uyên nhíu mày nhìn cô, cứ như vì chàng dù có cạn kiệt máu đi chăng nữa thì Tú Anh vẫn bằng lòng. Hạ Tử Phong trên giường khẽ tựa mình, Hoàng Uyên vội vội vàng vàng cầm lấy bát máu trên tay Tú Anh nói nhanh:

- Bao nhiêu đủ rồi! Cô đi đi, không nên quá sức. Giờ Ngọ ngày mai ta tự khắc tìm 1 tử tù khác thay thế cô!

- Đa tạ hoàng hậu nương nương, công ơn này của cô Tú Anh ta sẽ không bao giờ quên!- Tú Anh cúi người dập đầu với cô. Hoàng Uyên run run đỡ cô dậy rồi cho người đưa cô cùng Viên Hiên Quan ra khỏi hoàng cung an toàn.

- Hạ Tử Phong, chàng có trách ta không?- Hoàng Uyên nói khẽ như chỉ tự nhủ với bản thân. Cô đưa tay đặt lên cửa sổ, mắt trông theo bóng lưng của Tú Anh, cô cứ nhớ như in câu nói của Tú Anh lúc vừa trở về cùng Hạ Tử Quân:” Hạ Tử Phong, yêu chàng là điều tuyệt vời nhất đời ta nhưng cuộc đời ta lại không thể tận hưởng trọn vẹn điều tuyệt vời ấy!” Biết Tú Anh đã không thể có trọn vẹn, vậy mà cô vẫn tranh giành, cô đúng là không bằng sức sinh. Hoàng Uyên đưa tay gạt nước mắt rồi xoay người đi về phía Hạ Tử Phong, nắm chặt lấy tay chàng.

- Tử Phong, thiếp đã hoàn thành tâm nguyện cuối cuộc đời của cô ấy, vậy chàng có thể hoàn thành tâm nguyện của thiếp hay không?

\*\*\*\*

Thạch Đào vừa uống máu Tú Anh, cơ thể tựa hồ đã khỏe hơn rất nhiều, hơn nữa còn có thể cảm nhận cô đang ở đâu. Nó cứ có linh cảm cô sẽ trở về Vinh Thủy sống hết số thời gian còn lại, rồi cuộc làm sao để có thể cứu cô?

Tu đạo của vật chia làm 2 loại. Loại thứ nhất, tu tiên. Tức con vật ấy ngày ngày thanh tịnh, tìm 1 nơi trú ẩn đợi 1000 năm ắt sẽ đắc đạo. Loại thứ hai, yêu quái. Tức, con vật ấy tìm và hút máu cho bằng được 1000 người, tinh luyện được 1 viên ngọc chứa đựng linh hồn, mạng sống và sức mạnh của mình rồi cất giữ. Nhưng, để tìm và hút máu cần có 1 linh vật đi theo chỉ đường, sau khi dẫn đường, linh vật sẽ tự động nhập thổ, thoát kiếp. Cho nên, Hắc Huyết đã trở thành linh vật cho Thạch Đào rồi từ bỏ kiếp sống. Tiên và yêu đều có phép thuật ngang nhau nhưng yêu quái không thể làm cho người ta sống lại, chỉ khi đem viên ngọc đã tinh luyện của mình ra cho người ấy mới có thể kéo dài được 60 năm tuổi thọ nhưng Tú Anh thì hoàn toàn không thể, cô không phải là người dân nơi đây...

Thạch Đào điên tiết, đi đến đâu giết người đến đấy. Nếu chẳng phải vì người dân Thiên Xuân thì Tú Anh đâu ra nông nổi này, họ có thể sống vui vẻ, còn cô thì không sao? Con người Thiên Xuân thật độc ác và ích kỷ. . .

\*\*\*\*

- Tú Anh...- Hạ Tử Phong chậm chậm mở mắt, điều đầu tiên chàng nhớ đến chính là Tú Anh. Hoàng Uyên gục đầu cười buồn, nói bằng quơ:

- Chàng tỉnh rồi à? Có thấy khó chịu ở đâu không?

- Tú Anh ở đâu?- Chàng bật dậy hỏi nhưng lại phải nằm xuống vì đau đến độ không thở được. Mẩu thân Hạ Tử Phong tức giận:

- Đứa nghịch tử này, Hoàng Uyên đã phải chăm sóc con, một bước cũng chẳng rời, vậy mà con lại đi hỏi con hồ ly tinh ấy!

- Tú Anh rốt cuộc ở đâu?- Hạ Tử Phong bỏ ngoài tai câu nói ấy, hỏi lại.

- Cô ấy đang ở phòng mình, hiện tại đang tịnh dưỡng vết thương, lát nữa thiếp sẽ gọi sang cho chàng!- Hoàng Uyên nhẹ giọng đối trả.

- Con có biết vết thương của mình cần máu mới có thể chữa khỏi hay không? Hoàng Uyên đã vì con mà tự cắt máu của mình cho con uống. Con có thể vô tình như thế sao?- Hoàng thái hậu lớn tiếng quát.

- Đa tạ!- Thấy vậy, Hạ Tử Phong nhìn Hoàng Uyên gạt đầu thật khách sáo. Hoàng Uyên cười buồn rồi đi đến bên cạnh chàng.

- Không cần con phải khách sáo như thế, sau này phải đối đãi với Hoàng Uyên thật tốt!- Bà dịu giọng lại rồi bỏ ra ngoài. Hoàng Uyên cho tất cả cung nữ lui ra, chỉ còn lại 2 người trong phòng.

- Để thần thiếp rửa vết thương cho chàng!

Hạ Tử Phong gạt đầu, Hoàng Uyên tháo mối băng cũ ra, dùng khăn lau qua . Hạ Tử Phong đột nhiên nắm lấy tay cô, Hoàng Uyên giật nảy người, mắt trợn lên ngạc nhiên.

- Không có vết thương! Rốt cuộc cô và mẹ ta muốn ta thương hại cô đến vậy à?

- Không phải...
- Sao lúc này cô không phản bác?- Chàng chặn ngang lời giải thích của Hoàng Uyên, cười mỉa mai. Hoàng Uyên quỳ phịch xuống sàn, nở nụ cười chua chát:
- Chẳng chuyện gì có thể che mắt chàng! Vậy chàng có muốn biết, máu chàng uống là của ai hay không?
- Là ai?
- Của cô ấy, Tử Anh giả!- Hoàng Uyên ngửa cổ cười, nước mắt chảy dài.
- Cô nói sao?- Hạ Tử Phong nhíu mày hỏi lại. Hoàng Uyên đứng dậy đi đến bên cửa sổ kể:
- Lúc chàng và cô ấy trở về, Tú Anh đã thú nhận hết mọi thứ kể cả việc cô ấy không phải Hạ Tử Anh... Ngự y chuẩn đoán vết thương của chàng cần 1 loại máu có cả âm lẫn dương, âm thịnh, dương suy. Tuy nhiên, máu của người chết thì lại không có âm dương, lại còn đông đặc, Tú Anh đã tự nguyện đứng ra dùng máu của mình để cho chàng chữa bệnh nhưng máu âm của cô ta vẫn chưa đủ. Tương truyền, hoa bỉ ngạn có thể chứa đựng ký ức của người chết cũng như làm người sắp chết hồn phi phách tán, Tú Anh đã bị nhốt trong phòng giam toàn hoa bỉ ngạn để mùi hương của hoa xuyên thủng đầu óc, cánh hoa cắt nát da thịt để máu của cô ta âm thịnh, dương suy hơn nữa. Vậy nên, tuổi thọ của cô ấy đã bị rút ngắn thêm 4 canh giờ. Mẫu hậu có lệnh, giờ Ngọ ngày mai đem cô ấy thị chúng rồi trảm đầu, thông báo cho khắp Thiên Xuân nếu ai nhìn thấy cô ta tiêu điều bên ngoài thì phải hỏa thiêu. . .

## 27. Chương 27 (end)

Chương 27: Kí ức bỉ ngạn hoa. . .

Gió nổi lên, những ngày cuối đông trở lại, tuyết rơi trắng xóa, lạnh lẽo, đang lẽ hôm nay đã mừng 3, tuyết vẫn cứ rơi dày đặc.

Hạ Tử Phong mặc vết thương của mình chưa khỏi, chàng xuất cung, không mang theo quân lính, chỉ có 1 mình phi nhanh thoăn thoắt trên yên ngựa.

Tú Anh chẳng biết mình đã đi bao lâu, đã đến bao xa, chỉ biết cơ thể mệt mỏi dần kiệt sức. Đến tối, cô cùng Viên Hiên Quan nghỉ lại 1 khách điểm. Người dân xung quanh đã đồn đại chuyện yêu tinh hút máu người, là mần xà tinh. Tú Anh nhíu mày hơi âu lo, hỏi người tiểu nhị.

- Chuyện họ đang nói đến có phải là có 1 con rắn có sọc đỏ trên đầu không?
- Đúng vậy cô nương! Nhất định cô phải cẩn thận!- Tên tiểu nhị dẫn 2 người đến nhận phòng nhắc nhở. Tú Anh siết tay, trong lòng lo lắng:” Thạch Đào!”
- Thạch Đào đẩy cửa khách điểm vào, mưa gió bên ngoài cuộn cuộn. Ánh mắt nó hiện lên tia đỏ chết chóc, tuy nhiên, hiện thân chỉ là 1 đứa trẻ tuấn tú. Tú Anh quay đầu lại, đưa tay chắn trước Viên Hiên Quan. Thạch Đào phòng nhanh như gió đến định đưa bàn tay đầy vuốt nhọn bóp cổ Viên Hiên Quan thì dừng lại.
- Tú Anh! Có phải những người xung quanh đều làm cô đau khổ phải không? Ta sẽ giết hết tất cả!
- Không phải, là ta tự hại ta, không phải vì bất cứ ai!- Tú Anh lắc đầu. Đưa tay sờ soạng phía trước định nắm lấy tay Thạch Đào nhưng căn bản không được. Mọi người trong khách điểm chạy toán loạn, nhanh chóng chỉ còn lại 3 người. Thạch Đào đưa tay sờ mặt cô:
- Cô không nhìn thấy nữa sao?

Tú Anh không đáp, đôi mắt xinh đẹp bây giờ hoàn toàn vô hồn. Thạch Đào hét lên 1 tiếng long trời lở đất, Viên Hiên Quan ôm chặt lấy cô, tránh những mảnh vỡ của những bình rượu trên kệ.

-THẠCH ĐÀO! NGƯỜI LÀM NHỮNG CHUYỆN NÀY RỐT CUỘC LÀ VÌ AI? VÌ TA Ừ? TA KHÔNG CẦN!- Tú Anh hét lên trong giận dữ.- Lúc Thiên Xuân khởi chiến người có biết ta đã đau lòng biết bao nhiêu không? Hạ Tử Phong biến ta thành tội đồ, cả người cũng muốn người đời hận ta hay sao? Thạch Đào ta xin người, đừng làm những chuyện điên rồ này nữa được không? Người đang trách ta kiếp này quá sung sướng, bắt ta phải day dứt tới chết sao?- Tú Anh ngồi phịch xuống mệt mỏi, cổ họng đau rát, hốc mắt không rơi nổi 1 giọt nữa mắt nào nữa. Muốn khóc cũng không được.- Ta không cần bất kỳ ai thương hại mình, ta chỉ cần 1 người hiểu ta. Người là người luôn sát cánh bên cạnh ta, lẽ nào người cũng không hiểu. Người biến thành yêu tinh, ta là người có lỗi. Hắc Huyết làm linh vật dẫn đường nên phải chết, người nghĩ ta không biết hay sao? Bao nhiêu mạng sống của Lưu Phong, Thiên Xuân đã rơi vào tay ta? Mạng sống của 1 người trên vạn người ư? Không thể nào. Thế gian này đâu chỉ có mình ta chứ!

- Tú Anh, ta sai rồi.- Thạch Đào ôm chầm lấy cô, tựa đầu vào hõm vai xương xương.- Ta cho cô 1 ước nguyện, cô hãy ước đi. Ta sẽ thực hiện.

- Ta không có điều gì để ước!- Tú Anh lắc đầu. Mọi thứ đã quá đủ rồi.

- Vậy ta sẽ thay cô quyết định!- Thạch Đào đứng dậy quay người đi, thời gian của cô không còn lại nhiều, nếu không nhanh chóng thực hiện, có lẽ cô chết cũng không an lòng.

- Ngày mốt là tết rồi!- Hiên Viên Quan đi cùng cô nói.

- Khí trời đã ấm hơn nhiều.- Tú Anh nở nụ cười, ngây ngô lạ thường. Hiên Viên Quan đau lòng nắm tay cô bước tiếp. Tóc cô đã bạc trắng, mặt còn hằn lên nhiều nếp nhăn. Quả thật không còn nhận ra mỹ nhân đệ nhất thiên hạ là ai nữa.

Chốc lát, họ đến Vinh Thủy. Vinh Thủy bao phủ một màu trắng tang tóc. Có lẽ do là vùng biên giới giữa Thiên Xuân và Lưu Phong chịu ảnh hưởng lớn nhất của cuộc chiến vừa qua. Mấy đứa trẻ trong làng vô ưu, vô sầu đùa giỡn với nhau. 1 đứa va vào cô.

- Xin lỗi bà bà, bà có sao không?

- Bà bà? Ta già lắm sao?- Tú Anh đưa tay lên sờ mặt mình. Không nhìn thấy không có nghĩa là không có cảm giác, mấy ngày nay, cô nghe rõ giọng nói mình thay đổi, cử động cũng không được linh hoạt cứ như 1 người già vậy. Viên Hiên Quan ra hiệu cho đứa bé, cậu nhũn mày lắc đầu, con bé đáp lại:

- Không có ạ!

Đúng là lời nói dối của trẻ con. Tú Anh cười nhạt xoa đầu con bé:

- Con tên gì?

- Tiểu Như ạ!

- Tiểu Như ngoan, con có nhận ra ta là ai không?- Tú Anh dịu dàng hỏi nó. Con bé nghiêng đầu quan sát thật lâu vẫn không nhìn ra:

- Chúng ta... từng gặp nhau sao?

- Con bé này, không nhận ra vi sư sao?- Tú Anh nhắc nài nhắc lại.

- Người là Tú Anh?- Con bé ngạc nhiên.

- Đúng vậy!- Tú Anh gạt đầu mừng rỡ. Tiểu Như bối rối kéo cô và Hiên Viên ra chỗ vắng hơn nói:

- Vi sư, người mau trốn đi. Thái hậu ra lệnh nếu tìm thấy người sẽ giết không tha! Những người đủ tuổi tầm quân ở đây đều bị thương tật, thậm chí có người chết, ai ai cũng đổ lỗi cho người. Tốt nhất người nên chạy đi!

- Vậy sao... Ta đến đây là để tạ lỗi với mọi người. Sống hay chết đối với ta đều không quan trọng!- Tú Anh cười cứng ngắt.- Dẫn ta đến gặp nghĩa mẫu của ta...

- Mặc Băng và nghĩa đệ của người đã thành thân rồi, lão bà bà vẫn khỏe. Tú Anh, người nhất định không được nói ra mình là ai...- Tiểu Như tuy nhỏ nhưng lại thông minh, lanh lợi, con bé rất hiểu chuyện. Tú Anh miễn cưỡng gật đầu. Viên Hiên Quan nắm chặt tay cô đi sau Tiểu Như.

Vẫn là ngôi nhà lụp xụp ấy. Tú Anh hít 1 hơi thật sâu, tuy cô không thể nhìn thấy được nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được tư vị thân quen. Vẫn còn nguyên vẹn, rất mới. Cô mỉm cười nhớ lúc Hạ tử Phong cùng trèo lên mái nhà ngồi hàn thuyên, quả thật rất vui vẻ. Hạ Tử Phong lữ ấy chưa đối xử lạnh nhạt cùng cô, cho cô niềm hi vọng rất lớn về thứ tình cảm đầu đời. Trớ trêu thay, người con gái chưa từng yêu ai lại rung động ngay từ lúc mới gặp người. Nhưng rồi mọi thứ đều vụt tắt. Lúc này cô mới nhận ra, mình hi sinh quá nhiều trong khi chẳng nhận lại bao nhiêu. Viên Hiên Quan đưa cô đến ngồi trên chiếc ghế trong sân. Từ trong nhà, 1 bà lão chống gậy đi ra. Nghe tiếng gậy lộp cộp, Tú Anh gọi khẽ:

- Mẹ!

Bà sững người lại. Trong đầu dường như hiện hình ảnh người con gái xinh đẹp bà vẫn thường nghĩ, vừa mừng vừa tủi đi ngay đến cạnh cô.

- Tú Anh!

- Đúng là mẹ rồi!- Tú Anh mỉm cười nắm lấy bàn tay bà, vui sướng khôn ngừng. Bà ngồi xuống cạnh cô, lắc đầu:

- Tú Anh, sao con trở về nơi này? Đi đâu được thì cứ đi, bây giờ thế sự đã khác, đừng vì bà lão này mà nguy hại đến tính mạng.

-Mẹ, con gái đến đây là để từ biệt mẹ!- Tú Anh siết chặt tay bà như thể muốn nắm lấy mãi chẳng buông.

- Con gái ngọc, cần gì phải làm như thế?

- Lúc này, con chỉ có mẹ là người thân, không tìm đến mẹ thì con cũng chẳng biết phải đi đâu nữa!

- Chẳng lẽ hoàng thượng cũng không giúp con?- Bà ngạc nhiên hỏi lại.

- Mẹ, Hạ Tử Phong huynh ấy đã có thê tử, là 1 người tài sắc vẹn toàn lại rất độ lượng, Hoàng Uyên cô ấy đã là hoàng hậu. Con thì có là gì chứ? Cung cấm có hơn 3000 giai nhân mỹ nữ, Tú Anh con có là gì? Hơn nữa, bây giờ dung nhan con đã không còn như trước, là 1 kẻ mù lòa, chỉ có thể liên lụy người khác. Thái hậu nói đúng, con chính là yêu nghiệt!- Tú Anh buồn rầu nói, hốc mắt vẫn trống không, cô đã quá quen với việc bị mọi người trong Thiên Xuân gọi là yêu nghiệt. Cô bây giờ cũng xem như đã bị quả báo.

- Tú Anh!- Bà nghe xong chỉ có thể ôm cô vào lòng, nước mắt tuôn rơi. Tuy dung mạo theo lời nói của cô đã thay đổi nhưng hình ảnh cô gái xinh đẹp với tấm lòng tốt bụng vẫn hiện hữu trong lòng bà.

- Mẹ, cho con cùng người bạn này ở lại hai hôm, chúng con sẽ... sẽ... rời đi!- Cô vẫn không muốn cho bà biết rằng mình sẽ chết, bà sẽ đau lòng. Bà gật đầu, dẫn cô vào nhà. . .

Tú Anh ngồi trong sân gảy 1 đoạn nhạc thê lương như xé toạc cõi lòng của người nghe. Mái tóc bạc trắng bay nhẹ trong gió, cô vẫn luôn huyền ảo, xinh đẹp như thế trong mắt Viên Hiên Quan. Khúc nhạc kết thúc, dây đàn bị đứt cửa vào tay cô chảy máu. Viên Hiên Quan lo lắng cầm lấy tay cô. Tú Anh lắc đầu:" Không sao!"

Đã 1 hôm trôi qua, chỉ có Bối Tiểu Như, Khánh Lâm, Mặc Băng, Phương lão gia cùng nghĩa mẫu biết sự tồn tại của cô trong căn nhà này. Tú Anh yếu hơn nhiều, đi cũng phải có người dìu, cả ngày không ăn, không ngủ chỉ đàn mấy khúc nhạc, cô nói Hạ Tử Phong thích khúc nhạc này, đã dạy cho cô nhưng đàn mãi vẫn không ra cái thần trong khúc nhạc. Cô phải dành thời gian luyện tập. Cô thường hay len lén mở chiếc hộp gỗ trong tai nải ra, sờ soạng vào lòng hộp rồi đóng lại. Cô như người mất hồn, không cười không nói nữa mà chỉ im lặng.

12 canh giờ nữa cô sẽ hồn phi phách tán, cô vẫn thấy thiếu sót, trong lòng trống rỗng không rõ nguyên nhân. Cô đang ngồi trên giường, đột nhiên binh lính ập tới. Viên Hiên Quan chạy vào nhà chắn giữa cô và đám người:

- Các người tìm ai?

- Là Trần Tú Anh, tử tù đã trốn thoát.

- Ở đây không có ai tên Trần Tú Anh cả!

- Ta tin người sao? Tránh ra!- 1 tên binh lính cầm quyền ra lệnh ấy tên phía sau giữ Viên Hiên Quan lại, bắt lấy cô. Tú Anh nhắm mắt, vậy là cô vẫn phải chết trong tay người Thiên Xuân.

- Thả cô ta ra!- Viên Hiên Quan hét lên làm Khánh Lâm cùng mẹ mình chạy ra nhưng binh lính quá đông chẳng làm gì được.

- Hạ Tử Phong, thiếp xin lỗi!- Hoàng Uyên nhắm mắt, trong tay cầm miếng ngọc bội chàng làm rơi xuống đi thật xa. . .

Tú Anh bị treo lên, cô không hoảng hốt, vẫn cứ bình tĩnh như thế. Xung quanh ai ai cũng vô tình họ còn tưởng cô là yêu quái, chết rất đáng đời. Quân lính châm lửa, lửa bốc cháy lớn, khói bụi mù trời. Tú Anh cảm nhận sức nóng đang từ từ thiêu đốt bản thân. Phương lão gia chạy đến hết lời van xin:

- Các người không nghĩ tình cũng phải nghĩ nghĩa, lúc trước là ai đã cứu sống các người?

- Vậy ông có nghĩ, những người dân tại Vinh Thủy vì ai mà chết?- Đám người Vinh Thủy nhao nhao lên.

- Phương lão gia, ta rất biết ơn ông. Ta chết là đáng đời!- Tú Anh nở nụ cười thê lương. Trời đột nhiên kéo mây đen, gió thổi ù ù, mấy đám lửa bay ra xa, búng vào nhà dân làng cháy rụi...

- Đúng là yêu quái mà!- Bọn họ chạy đôn chạy đáo dập lửa. Lửa cháy mỗi lúc 1 lớn, chiếc váy cô mặc bị cháy đến tà, đôi chân bị thiêu đốt đau đớn. Trời đổ mưa. Mưa ầm ầm dữ dội. Mưa suốt 2 canh giờ, lửa đã bị dập tắt hoàn toàn. Viên Hiên Quan chạy lên đỡ cô, Tú Anh đã ngất xỉu. . .

- Tú Anh, muội tỉnh dậy đi!- Tú Anh mơ hồ nghe được giọng nói của Hạ Tử Phong, mở mắt, đáng tiếc phía trước chỉ còn 1 màu đen.

- Tử Phong, là chàng ư?- 1 bàn tay khỏe mạnh siết lấy tay cô, Tú Anh nở nụ cười.

- Đúng vậy! Chính là ta. Đã để muội chịu vất vả!- Hạ Tử Phong khẽ vuốt tóc cô. Tú Anh nở nụ cười, khóe mắt rơi 1 giọt nước mắt. Thời khắc cuối cùng trong đời người, cô cũng được chết trong vòng tay của người mình yêu.

- Trời đã vào xuân rồi đúng chứ?- Tú Anh siết lấy tay ca ca khẽ hỏi. Hạ Tử Phong ừ nhẹ.- Huynh dẫn muội ra ngoài có được không?- Tú Anh vui vẻ, cô muốn ngửi được không khí mùa xuân cuối cùng. Thạch Đào nhìn Hạ Tử Phong gật đầu, nó biết, điều ước cuối cùng trong cuộc đời cô là có thể ở bên cạnh Hạ Tử Phong. Cho nên, nó đã đưa Hạ Tử Phong đến gặp cô.

Hạ Tử Phong tìm nén cơn đau tê dại trong lòng bế cô ra ngoài. Không khí đã ấm hơn, không còn lạnh lẽo như mấy hôm trước. Tú Anh hít 1 hơi thật sâu, cô nhắm tịt, mình chẳng còn đến 1 canh giờ. . .

- Hạ Tử Phong, thiếp hỏi chàng 1 điều, người chàng yêu là Tú Anh ta hay Hạ Tử Anh?

Bất ngờ trước câu hỏi của cô, Hạ Tử Phong im lặng. Tú Anh trông chờ câu trả lời này nhưng không nghe thấy, trong lòng chua xót không tả xiết. Cô đã biết được câu trả lời, cô chỉ là kẻ thay thế, sao có thể sánh bằng Hạ Tử Anh trong lòng chàng? Từ lúc chàng đẩy cô đi xa mình, cô đã biết mình chẳng là gì, chỉ là 1 đám cỏ dại ven đường. Tim Tú Anh nhói lên 1 đợt, cô nôn ra máu, rất nhiều. Hạ Tử Phong ôm lấy cô:

- Muội cảm thấy thế nào rồi!

- Thiếp không sao!- Tú Anh lắc đầu mỉm cười. Cô lấy bức họa luôn cất giấu trong người đưa cho Hạ Tử Phong.- Bức vẽ chưa hoàn thiện thì thiếp đã mù. Huynh có thể giúp thiếp hoàn thành bức họa này không?

Tú Anh vẽ rất đẹp, nữ nhân kia đang mỉm cười hạnh phúc nắm lấy tay nam nhân bên cạnh, ánh mắt sáng như sao trời ánh lên vẻ hạnh phúc. Hạ Tử Phong nhận ra, đây là bức chân dung giữa chàng và cô. Riêng miệng của nam nhân vẫn chưa vẽ xong. Cô muốn tự chàng vẽ thêm? Là cười hay tĩnh lặng?

- Tử Phong, chàng nhất định phải hoàn thành bức tranh này giúp thiếp. . .Thiếp còn 1 ước nguyện nữa...

- Là gì?- Giọng Hạ Tử Phong hơi run run.

- Đàn 1 điệu nhạc cho thiếp nghe. . .

Trời thanh, gió lay nhẹ. Hạ Tử Phong gầy dần, điệu nhạc đau thương. Tú Anh tựa đầu lên vai chàng, đôi mắt khép hờ. Lâu lâu cô lại nhíu mày vì đau đớn. Hạ Tử Phong vẫn hùng dũng, tuấn tú như thể chỉ tiếc là cô vừa già, vừa xấu xí lại thương tật, có vẻ không đồng điệu lắm. . .

Tú Anh thở gấp mấy hồi, nhận ra sự khác biệt, Hạ Tử Phong ôm cô vào lòng:” Muội có sao không?”

Tú Anh mỉm cười lắc đầu nhẹ nhàng, bàn tay lần tìm tay chàng siết chặt. Cô nhỏ nhẹ:

- Chàng giúp ta trả lời câu hỏi lúc này có được không?

- Ta. . .- Hạ Tử Phong vẫn ngập ngừng. Tú Anh nhíu mày lại, ho lên 1 đợt, thân thể như rã rời ra.

- Tử Phong, điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời ta là gặp được chàng.- Tú Anh nở nụ cười, nụ cười cô vẫn xinh đẹp, thuần khiết đến vậy. Viên Hiên Quan cùng Thạch Đào không cầm được nước mắt lặng lẽ xoay đi. Tâm trạng Hạ Tử Phong lúc này rất rối bời, nếu chàng chấp nhận mình yêu cô, vậy chàng sẽ mang tội phản bội. . .

Tú Anh nhắm mắt, bàn tay siết chặt hơn như chẳng muốn buông. Chân mày cô nhíu lại thật sâu, thở gấp 2 nhịp. Bàn tay dần nổi lóng ra rơi khỏi lòng bàn tay của Hạ Tử Phong, rốt cuộc, đến cuối cùng cô vẫn không nghe được lời yêu từ miệng Hạ Tử Phong. Chàng hoảng hốt níu tay cô lại, lay mạnh mấy cái:” Tú Anh, Tú Anh! Tỉnh lại đi, ta yêu nàng, là Trần Tú Anh...” Chỉ cần sớm hơn 1 giây, có lẽ cô đang vui vẻ sang thế giới bên kia nhưng bây giờ, cô đã không thể nghe được nữa rồi. Tú Anh đã từng rất muốn nghe câu nói này. . .

Mái tóc bạc trở lại đen như dòng suối, hình hài 1 mỹ nhân lại xuất hiện, nhanh chóng tan biến thành những hạt bụi cát hoà vào không khí. Hạ Tử Phong đau đớn dần xé bản thân, chàng khóc. Từ trước đến giờ chàng chưa khóc lần nào, bây giờ lại không thể ngăn được dòng nước mắt đắng ngắt ấy. Con người thật sự kì lạ, những thứ hiện hữu xung quanh họ không biết quý trọng, đến khi mất đi, họ mới tiếc nuối. Lúc trước, cô níu tay chàng, chàng lại đẩy cô ra xa. Đến khi chàng muốn nắm tay cô, bàn tay cô đã không thể giữ lại nữa. Hạ Tử Phong lúc trước cứ nghĩ, chàng làm vậy Tú Anh sẽ hận chàng, sẽ không vì chàng mà bỏ rơi mạng sống của mình. Nhưng không phải, ngày qua ngày, thứ tình cảm ấy lại lớn dần trong cô, đến mức cô có thể tha thứ tất cả, không thể hận chàng dù chỉ 1 giây phút ngắn ngủi. . .

- Ca ca, muội mãi mãi không rời xa huynh... Mãi mãi...- Hình ảnh Tú Anh tươi cười lại xuất hiện trong tâm trí Hạ Tử Phong, tim chàng đau như ai cắt, dày xéo thành từng mảnh nhỏ.

Gió nổi lên, những ngày cuối đông trở lại, tuyết rơi trắng xóa, lạnh lẽo, đang lẽ hôm nay đã mừng 3, sao tuyết vẫn cứ rơi dày đặc?

Hạ Tử Phong đã hoàn thành bức vẽ, nở nụ cười ngấm nhìn.

- Tú Anh, ngủ ngoan nhé! Khi mở mắt, nàng sẽ gặp lại ta. . .

Những ngày cuối đông, tuyết rơi trắng xóa, lạnh lùng, vô tình. . .

Sáng hôm sau, tuyết tan, xuân đến, bỉ ngạn nở đỏ cả cánh rừng, kí ức của người chết được cất giấu trong bỉ ngạn hoa, có lá không có hoa, có hoa không có lá, ước ước đỏ đỏ, đau thương, bạc phận chôn vùi dưới sắc đỏ của hoa. . .

\*\*\*\*\*

Tú Anh mở cửa, 1 người con trai rất đẹp đứng trước mặt cô. Tú Anh khoanh tay trước:

- Anh là ai vậy?

- Nguyễn Lâm Phong. Tôi đến để nhận lại chậu hoa bỉ ngạn mình đã bỏ quên!

- Anh điên à? Không có chậu bỉ ngạn nào cả!- Tú Anh đóng sầm cửa nhìn chậu hoa nhỏ đang nở đỏ rực bậm môi, 4 năm trời, uống của cô biết bao nhiêu nước, muốn đến nhận lại thì nhận sao? Mặc kệ người bên ngoài đập cửa kêu la, Tú Anh vẫn thản nhiên làm chuyện của mình, cô lại trở về con người vô tâm của lúc trước.

\*\*\*\*\*

- Nếu Thạch Đào chịu cho Tú Anh viên ngọc mình đang có. Hạ Tử Phong tặng cho cô số tuổi còn lại của kiếp này, Tú Anh sẽ sống ở thế giới của mình 60 năm nữa. Kí ức của cô về Thiên Xuân sẽ cất giấu trong chậu bĩ ngạn tại phòng cô ấy... Mọi thứ chỉ là 1 giấc mộng. . .

Sau đó, không còn ai nhìn thấy con rắn có sọc đỏ trên đầu xuất hiện để hút máu người nữa. Không có vua cai trị, Thiên Xuân dần sụp đổ, cải thiện dần đến thời đại mới. . .

Giữa giang sơn và mỹ nhân, ta đã chọn nàng. . .

---

—END—

---

Truyện này là truyện đầu tiên Win viết kết thúc mở, phải trăn trở lắm mới nghĩ được cái kết, thiếu nợ mọi người tận mấy tháng trời. Xin lỗi các đọc giả nhé! Lỡ hứa sẽ có phần 2 nhưng Win không biết sẽ làm nó thế nào nên dừng ở đây, trong đầu mọi người sẽ tự có cái kết chính mình mong muốn thật hoàn hảo! Truyện tiếp theo, Win sẽ viết về chuyện tình cảm của 1 cô cảnh sát và ông trùm xã hội đen. Mời các bạn tiếp tục theo dõi “Yêu không hối tiếc” nhé! Đã có 4 chương. Cảm ơn mọi người rất nhiều!

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-xuan-mong>*